SARA PEN N Y PAC KER

Sara Pennypacker (născută în 1951, în Massachusetts) este o autoare americană de cărți pentru copii. Titlurile sale au primit mai multe premii, printre care Christopher Award și Golden Kite.

A scris până acum nouăsprezece cărți, cele mai celebre fiind titlurile din seria *Clementina*. Este fondatoarea programului Share Our Books și ține adesea conferințe în școli, librării și biblioteci, prin care încearcă să-i facă pe tineri să se apropie de literatură.

Cea mai recentă carte a autoarei, *Pax* (2016), a fost nominalizată la Premiul Land of Enchantment 2018 și la Premiul Goodreads Choice pentru cea mai bună carte pentru copii.

Jon Klassen s-a născut în 1981 în Winnipeg, Canada, și a copilărit nu departe de cascada Niagara. A studiat animație la Sheridan College din Ontario, apoi s-a mutat în Statele Unite ale Americii, la Los Angeles, unde

locuieşte şi acum. Jon a colaborat la realizarea mai multor filme de animaţie, printre care *Kung Fu Panda* (2008) şi *Coraline* (2009).
Mare parte din cărţile ilustrate şi scrise de el au ajuns în topul de bestselleruri al *New York Times. Vreau pălăria înapoi!* (Vlad şi Cartea cu Genius, 2018) a fost prima lui carte, urmată de *This Is Not My Hat*, şi împreună s-au aflat timp de patruzeci de săptămâni în topul celor mai bune cărţi ilustrate realizat de *New York Times Book Review. This Is Not My Hat* este singura carte care a primit atât Medalia Caldecott, cât şi Medalia Kate Greenaway.
A mai ilustrat *Extra Yarn* şi *Sam & Dave Dig a Hole* (Menţiune Caldecott), ambele scrise de Mac Barnett, *întunericul*, de Lemony Snicket (Vlad şi Cartea cu Genius, 2017), *House Held Up by Trees* de Ted Kooser. în 2016 a ilustrat *Pax*, scrisă de autoarea americană Sara Pennypacker.

SARA PENNYPACKER

PAX

Ilustrații de
JON KLASSEN
Traducere din engleză de
Tatiana Dragomir

arthur

Nota autorului:
Modul în care comunică vulpile reprezintă un sistem complex vocal, gestual, bazat pe miros şi pe mimică. Dialogurile redate în italice în capitolele cărţii încearcă să traducă limbajul lor semnificativ.

Redactor: Anamaria Omer Tehnoredactor: Crenguţa Rontea
Copertă: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PENNYPACKER, SARA
Pax / Sara Pennypacker; iL de Jon Klassen; trad. din engleză de Tatiana Dragomir. – Bucureşti: Editura Arthur, 2022 ISBN 978-606-086-721-0
I. Klassen, Jon (iL)
II. Dragomir, Tatiana (trad.)
821.111
SARA PENNYPACKER ***Pax***
Text copyright © 2016 by Sara Pennypacker Illustrations copyright © 2016 by Jon Klassen All rights reserved
© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediţie Editura Arthur este un imprint al Grupului Editoriái ART

Agentului meu literar, Steven Malk, cel care a spus „Pax”. S.P

Doar pentru că un lucru nu se întâmplă aici,
asta nu înseamnă că nu se întâmplă.

Vulpoiul simţi că maşina încetineşte înaintea băiatului, aşa cum simţea dinainte totul: prin perniţele din tălpi, de-a lungul spinării, în vârful firelor de blană sensibile de la încheieturile picioarelor. După cum se zguduia vehiculul îşi dădu seama că drumul devenise denivelat. Se ridică din poala băiatului şi adulmecă fu- ioarele de mirosuri care pătrundeau prin fereastră şi care îi spuneau că tocmai treceau printr-o pădure. Mirosuri puternice de pin – de lemn, scoarţă, conuri şi ace – străpungeau aerul ca nişte lame. Dar, dincolo de toate acestea, vulpea recunoscu şi alte mirosuri, mai subtile: de trifoi, de leurdă şi de ferigă, plus o sută de alte plante pe care nu le mai întâlnise până atunci, dar care miroseau puternic a verde.

Şi băiatul simţea acum ceva. îşi trase prietenul mai aproape şi strânse mai tare mănuşa de baseball.

Neliniştea băiatului îl luă pe vulpoi prin surprindere, în cele câteva rânduri când mai călătoriseră împreună cu maşina, băiatul fusese liniştit, ba chiar încântat. Vulpoiul îşi apropie botul de şiretul mănuşii, cu toate că nu

putea suferi mirosul de piele. Băiatul lui râdea tot timpul de el din cauza asta. îi rotea mănuşa în jurul capului, luptându-se cu el în joacă. Aşa se distra el cu vulpoiul.

Dar astăzi băiatul doar îşi ridică prietenul în braţe şi-şi îngropă adânc obrazul în blana albă din jurul gâtului său.

Abia în acel moment îşi dădu seama vulpoiul că băiatul plângea. Se răsuci să-i vadă chipul, ca să fie sigur. Da, chiar plângea, dar fără niciun sunet, într-un fel pe care vulpoiul nu-l mai văzuse la el. Băiatul nu mai văr- sase lacrimi de foarte multă vreme, dar vulpoiul îşi amintea bine că mai înainte întotdeauna plângea zgomotos, parcă încercând să atragă atenţia asupra ciudatelor picături de apă sărată care-i izvorau din ochi.

Vulpoiul îi linse lacrimile de pe obraji şi din clipa aceea chiar că nu mai înţelese nimic. Nu simţea miros de sânge nicăieri. Se răsuci şi se dădu jos din braţele băiatului ca să-l studieze mai atent, îngrijorat că poate are vreo rană şi n-o fi băgat el de seamă, cu toate că pe el nasul nu-l trăda niciodată. Dar nu, nu prinse nici urmă de miros de sânge, nici măcar de la vreo vânătaie unde sângele să se fi adunat sub piele ori ceva mai adânc, vreo urmă de măduvă dintr-un os crăpat, aşa cum se întâmplase într-un rând.

Maşina trase pe dreapta, iar geamantanul de alături se clătină. Tot după

miros vulpoiul ştia că în geamantan se află hainele băiatului şi lucrurile din camera lui, pe care băiatul le atingea cel mai des: fotografia pe care o ţinea pe birou şi obiectele pe care le avea ascunse în sertarul de jos. Vulpoiul atinse cu piciorul un colţ al geamantanului, încercând să-l întredeschidă doar puţintel, cât să poată şi băiatul, cu nasul lui slab, să-şi adulmece lucrurile preferate, sperând că asta îl va linişti. Dar chiar atunci maşina hodorogi şi încetini din nou, de data aceasta oprindu-se aproape de tot. Băiatul fu azvârlit înainte, cu capul în mâini.

Inima vulpoiului începu să bată mai iute, iar firele de blană de pe coadă i se zbârliră. Mirosul de metal încins, impregnat în hainele cele noi ale tatălui băiatului, îi ardea gâtlejul. Sări la fereastră şi începu s-o zgârie. Câteodată, acasă, şi băiatul lui ridica un perete de sticlă ca acesta dacă făcea aşa. întotdeauna se simţea mai bine când peretele de sticlă era ridicat.

însă de astă dată băiatul îl trase din nou mai aproape în braţele lui şi îi spuse tatălui său ceva pe un ton rugător. Vulpoiul învăţase înţelesul multor cuvinte omeneşti, iar acum îl auzi pe băiat folosind un cuvânt pe care îl cunoştea:

— NU!

De multe ori, cuvântul „nu” era legat de unul dintre cele două nume pe care le ştia

vulpoiul: numele lui şi numele băiatului. Ciuli urechile, dar auzi doar cuvântul NU, pe care băiatul i-l repetă tatălui său de mai multe ori, rugător.

Maşina trepidă, oprindu-se de tot, şi se înclină spre dreapta, stârnind dincolo de fereastră un nor de praf. Tatăl se întinse peste spătarul scaunului şi, după ce îi spuse fiului său ceva cu un glas blând, care nu se potrivea deloc cu mirosul puternic de minciună pe care îl emana, apucă vulpoiul de ceafa.

Băiatul lui nu se opuse, aşa că nu se opuse nici vulpoiul. Se lăsă să atârne moale, vulnerabil, în mâna bărbatului, cu toate că era destul de speriat şi îi venea să-l muşte. Dar astăzi n-ar fi vrut să-i necăjească pe oamenii lui. Tatăl deschise portiera maşinii şi, păşind peste pietriş şi smocuri de iarbă, porni spre marginea unei păduri. Băiatul ieşi şi el din maşină şi îl urmă.

Când tatăl îl puse jos, vulpoiul facu iute un salt într-o parte, ca să nu-l atingă. Se uită lung la cei doi oameni ai lui şi observă cu mirare că acum erau aproape de aceeaşi înălţime. Băiatul crescuse foarte mult în ultimul timp.

Tatăl arătă cu mâna spre pădure. Băiatul îşi privi tatăl o clipă şi din ochi începură să-i curgă din nou lacrimi. Apoi îşi şterse obrajii cu tricoul şi dădu din cap. Băgă mâna în buzunarul jeanşilor şi scoase de acolo un vechi

soldăţel din plastic, jucăria preferată a vulpoiului.

Vulpoiul se propti bine pe picioare, pregătindu-se pentru jocul lor obişnuit. Băiatul o să-i arunce jucăria, iar el o s-o găsească, un lucru de care băiatul se mira întotdeauna. Apoi o să recupereze jucăria şi o să aştepte, cu soldăţelul în gură, ca băiatul să-l găsească şi să-i arunce jucăria din nou.

Băiatul ridică bineînţeles soldăţelul şi îl azvârli în pădure. Atunci vulpoiul răsuflă uşurat (da, veniseră aici doar ca să se joace!) şi nu mai băgă de seamă nimic. Se repezi în pădure fără să se uite înapoi la oamenii lui. Dacă ar fi aruncat o privire în urmă, l-ar fi văzut pe băiat smucindu-se din braţele tatălui şi acoperindu-şi faţa cu braţele şi atunci s-ar fi întors. El îi oferea băiatului tot ce îi trebuia: protecţie, distracţie şi afecţiune.

Dar în loc să se uite în urmă, vulpoiul porni după jucărie. O găsi ceva mai greu decât de obicei, fiindcă pădurea era plină de atât de multe mirosuri proaspete, dar numai puţin mai greu, căci mirosul băiatului lui era impregnat în jucărie. Iar mirosul acela îl putea găsi oriunde.

Soldăţelul zăcea pe pământ, cu faţa în jos, lângă rădăcina cioturoasă a unui nuc cenuşiu, de parcă s-ar fi azvârlit acolo singur, de disperare. Arma lui, cu patul lipit tot timpul de obraz, se înfipsese până în plăsele în stratul de frunze moarte. Vulpoiul dezgropă jucăria cu botul, o apucă între dinţi şi se ridică în picioare, ca băiatul să-l poată găsi.

în liniştea pădurii totul era neclintit, mai puţin fâşiile de lumină care sclipeau ca sticla verde printre ramurile înverzite ale copacilor. O undă de îngrijorare îi înfioră spinarea. Lăsă jucăria jos şi lătră. Nu se auzi niciun răspuns. Lătră iar, dar din nou îi răspunse doar liniştea. Dacă ăsta era un joc nou, nu-i plăcea deloc.

Ridică din nou soldăţelul şi porni iute înapoi pe unde venise. în clipa în care ieşi din pădure ţopăind, o gaiţă trecu pe deasupra lui şi ţipă. Vulpoiul se opri în loc, cu inima sfâşiată.

Băiatul lui îl aştepta, fără îndoială, să se joace cu el. Dar păsările astea!... Ore în şir privise păsările din cuşca lui, tremurând când le vedea brăzdând cerul la fel de iute ca fulgerele în serile de vară. întotdeauna îl fermecase libertatea lor în zbor.

O gaiţă ţipă din nou de undeva, din adâncul pădurii, îi răspunse un cor de ţipete. Vulpoiul mai şovăi o clipă, privind printre copaci, aşteptând ca pe cer să se ivească vreun fulger de un albastru electric.

Atunci auzi undeva, în spatele lui, o portieră de maşină închizându-se, pe urmă încă una. O luă la goană cât îl ţineau picioarele, neluând în seamă mărăcinii care îi zgâriau obrajii. Motorul maşinii începu să huruie. Vulpoiul tocmai ajungea în buza pădurii şi se opri pe marginea drumului.
Băiatul lăsă în jos geamul portierei şi îşi întinse braţul în afară. Şi, în timp ce maşina accelera, azvârlind în urmă un nor de prundiş, tatăl strigă la băiat:
— Peter!
Iar băiatul strigă singurul nume pe care vulpoiul îl cunoştea:
— Pax!

— Deci erau o mulţime.
Peter îşi dădu seama cât de stupid suna, dar nu se putu abţine şi repetă:
— Da, o mulţime.
îşi vârî mâna printre soldăţeii de plastic din vechea cutie de tablă, în care cândva fuseseră nişte biscuiţi. Toţi soldăţeii erau identici, dar stăteau în poziţii diferite: unii stăteau în picioare, alţii în genunchi, alţii întinşi pe burtă, dar toţi îşi ţineau puştile lipite de obrajii lor verzi-măslinii.
— întotdeauna am crezut că avea unul singur.
— Nu. Mereu mă împiedicam de ei. Probabil că avea sute. 0 armată întreagă.
Bunicul izbucni în râs de gluma pe care o făcuse fără să vrea, dar lui Peter nu-i venea să râdă. întoarse capul spre fereastră şi privi îngândurat afară, ca şi când ar fi zărit ceva în curtea întunecată din spatele casei. Ridică o mână şi-şi trecu încheieturile degetelor peste obraz, exact aşa cum facea tatăl lui atunci când îşi mângâia barba ţepoasă. îşi şterse pe furiş lacrimile care îi curgeau din ochi. Numai un copil ar fi plâns pentru aşa ceva.

Şi până la urmă de ce plângea, de fapt? Avea doisprezece ani şi nu mai plânsese de ani de zile, nici măcar atunci când îşi fracturase degetul mare de la mână la baseball, prinzând fără mănuşă o minge pasată de Josh Hourihan. Îl duruse îngrozitor, dar tot ce făcuse atunci fusese să tragă o înjurătură pe când aştepta împreună cu antrenorul să i se facă radiografia. Dar astăzi, *de două ori*|

Peter scoase din cutie un soldăţel şi deodată îşi aminti ziua în care găsise unul exact ca acesta în biroul tatălui său.

— Ce este ăsta? îl întrebase, ridicând soldăţelul.

Tatăl lui se întinse spre el şi luă în mână soldăţelul. în clipa aceea chipul i se însenină.

— Ia te uită! Câtă vreme a trecut de atunci! Asta a fost jucăria mea preferată în copilărie.

— Pot să-l iau eu?

Tatăl lui îi aruncă înapoi soldăţelul.

— Sigur.

Peter îl aşezase pe pervazul ferestrei, lângă patul lui, îndreptând mica puşcă de plastic în cealaltă parte, în poziţie de apărare. Dar o oră mai târziu i-l şterpeli Pax. Peter izbucni în râs văzându-l. La fel ca el, şi Pax ar fi făcut orice să poată pune laba pe soldăţelul acela. Peter puse soldăţelul înapoi în cutia de biscuiţi şi tocmai voia să închidă capacul, când observă marginea unei poze îngălbenite care ieşea din mormanul de soldăţei.

O scoase de acolo. Era o poză cu tatăl lui, pe la zece-un- sprezece ani, cu un braţ în jurul unui câine. Arăta puţin ca un *collie,* dar şi ca o mulţime de alte rase de câini. Arăta ca un câine bun, genul de câine despre care i-ai povesti fiului tău mai târziu.

— N-am ştiut că tati a avut un câine, spuse băiatul, arătându-i poza bunicului lui.

— O, ăsta-i Duke. Cel mai prostănac câine din lume, tot timpul era în picioarele mele.

Bătrânul se uită mai îndeaproape la poză, apoi la Peter, ca şi când ar fi observat ceva pentru prima oară.

— Şi tu ai părul la fel de negru ca tatăl tău.

Se frecă pe frunte, la rădăcina părului alb care îi acoperea vârful capului.

— Şi al meu tot aşa era cu mult timp în urmă. Şi uite ce slăbuţ era pe vremea aia, exact cum eşti tu şi cum am fost şi eu. Şi ce urechi clăpăuge avea! Aşa-s toţi bărbaţii din familia noastră. Aşchia nu sare departe de trunchi, nu?

— Nu, spuse Peter, forţându-se să zâmbească cât de cât, dar nu prea reuşi.

„în picioarele lui". Asta era expresia pe care o folosise şi tatăl lui Peter când îi spusese:

— Nu putem lăsa vulpoiul să stea tot timpul în picioarele bunicului tău, care oricum nu mai este la fel de vioi ca înainte. Să nu-i stai nici tu în drum. Nu e obişnuit cu copii prin preajmă.

Bunicul lui Peter continuă:

— Ştii, când a început războiul, am mers şi eu să lupt, aşa cum a făcut şi tatăl meu. Şi cum face şi tatăl tău acum. Atunci când ne cheamă datoria, noi, cei din familia noastră, răspundem întotdeauna. într-adevăr, aşchia nu sare departe de trunchi.

Bunicul îi dădu poza înapoi.

■— Tatăl tău şi câinele ăla erau inseparabili. Uitasem asta.

Peter puse fotografia la loc în cutie şi închise bine capacul, apoi împinse cutia sub pat, acolo unde o găsise. Mai aruncă o privire pe fereastră. Nu putea să vorbească acum despre animale, nu voia să mai audă despre datorie şi cu siguranţă nu avea chef să-l mai audă pe bunicul lui vorbind despre aşchii şi cât de departe sar ele de trunchi.

— La ce oră începe şcoala aici? întrebă el iară să se întoarcă.

— La opt. Ziceau să ajungi mai devreme ca să te prezinţi dirigintei tale, doamna Mirez sau Ramirez... nu mai ştiu. Ţi-am găsit şi nişte lucruri pentru şcoală.

Şi bătrânul făcu semn din cap spre un caiet cu spirală, un termos cam vechi şi câteva capete de creioane legate laolaltă cu o bandă groasă de cauciuc.

Peter se apropie de birou şi-şi puse toate lucrurile în ghiozdan.

— Mulţumesc. Merg cu autobuzul sau pe jos?

— Pe jos. Şi tatăl tău a mers tot la şcoala aia şi tot pe jos se ducea. Mergi pe Strada Ash până în capăt, apoi o iei la dreapta pe Strada Şcolii şi imediat ai să dai cu ochii de ea: e o clădire mare, din cărămidă. Pe Strada Şcolii, ai priceput? Dacă porneşti înainte de şapte jumate, o să ai timp destul ca să ajungi.

Peter aprobă din cap. Acum voia să rămână singur.

— Bun, am priceput. Cred că am să mă culc acum.

— Bine, răspunse bunicul lui.

Nici măcar nu încercă să-şi ascundă oftatul de uşurare din glas. Ieşi din cameră şi închise uşa ferm în urma lui, ca şi când ar fi spus: „Poţi să stai în camera asta, dar restul casei e al meu".

Peter rămase lângă uşă şi ascultă cum bunicul lui se îndepărta. După un minut, auzi farfuriile zăngănind în chiuvetă. Şi-l închipui pe bunicul lui în bucătăria înghesuită în care mâncaseră la cină, în linişte, o tocană, bucătăria care duhnea aşa de tare a ceapă prăjită, încât lui Peter îi trecu prin minte că mirosul acela va rămâne acolo şi după moartea bunicului. Şi peste o sută de ani, după ce aici vor locui mai multe familii care vor tot freca şi deretica, această casă probabil că va avea acelaşi miros amărui.

Peter auzi apoi paşii târşâiţi ai bunicului traversând holul către dormitorul lui, apoi auzi sunetul uşor al televizorului aprinzându-se, cu volumul redus, şi

distinse cu greu vocea unui comentator agitat. Abia atunci îşi azvârli tenişii din picioare şi se întinse pe patul îngust.

Şase luni, poate şi mai mult, în care urma să locuiască aici, împreună cu bunicul lui, care întotdeauna părea pe punctul de a se înfuria. Odată, cu ani în urmă, Peter îl întrebase pe tatăl lui:

— Pe cine e aşa de supărat bunicul tot timpul?

— Pe toate. Pe viaţă, răspunsese tatăl lui. Iar de când a murit bunica ta, e şi mai supărat.

După moartea mamei lui, Peter, neliniştit, începu să-şi observe tatăl. La început se aşternu între ei o tăcere înfricoşătoare. După aceea însă, treptat, chipul tatălui împietri într-o expresie încruntată, ameninţătoare, iar mâinile i se încleştară, ca şi când abia ar fi aşteptat să fie provocat.

Peter învăţă să nu-l provoace şi să nu-i stea în cale.

Mirosul de grăsime râncedă şi de ceapă îi intră iar în nări, scurgându-se parcă din pereţi, chiar şi din pat. Deschise fereastra.

Vânticelul de aprilie care pătrunse înăuntru era rece. Pax nu mai fusese niciodată singur afară decât în cuşca lui. Peter încercă să-şi şteargă din minte ultima imagine cu vulpoiul. Probabil că nu alergase prea mult timp în urma maşinii. Dar imaginea lui Pax alergând în salturi pe marginea drumului, neînţelegând ce se întâmplă, asta era cea mai dureroasă.

Peter începu să se simtă şi mai neliniştit. Toată ziua, tot drumul până aici, Peter simţise neliniştea crescân- du-i în suflet. Mereu i se părea că neliniştea seamănă cu un şarpe care îl pândeşte de undeva, gata să-i sară pe spinare în sus, sâsâind şi bătându-şi joc de el. *Nu te afli în locul în care ar trebui să te afli. Are să se întâmple ceva rău fiindcă nu te afli acolo unde ar trebui.*

Se rostogoli pe burtă şi scoase din nou cutia de tablă de sub pat. Trase uşurel afară din ea poza în care tatăl lui ţinea atât de nepăsător cu un braţ câinele acela negru cu alb. De parcă nu s-ar fi temut niciodată că l-ar putea pierde.

„Inseparabili". Prinsese şi unda aceea de mândrie care răzbătuse din vocea bunicului său când spusese asta. Fireşte că era mândru, doar crescuse un fiu care ştia ce înseamnă loialitatea şi avea simţul răspunderii şi care ştia că un băiat şi animalul lui preferat trebuie să

fie inseparabili. Deodată, lui Peter i se păru că acest cuvânt sună ca o acuzaţie. Atunci el şi Pax cum erau? Separabili?

Nu, nu erau aşa! De fapt, uneori Peter avea senzaţia ciudată că el şi Pax erau o singură fiinţă. Prima dată când simţise asta fusese atunci când îl scosese pe Pax pentru prima oară din casă. Atunci puiul de vulpe văzuse o pasăre şi începuse să se smucească în lesă, cu tot corpul trepidând, de parcă ar fi fost băgat în priză. Peter văzuse pasărea prin ochii lui Pax: zborul magic, iute ca fulgerul, imposibila ei libertate şi viteza. Simţise şi el că i se face pielea de găină, iar umerii îi ardeau, de parcă ar fi tânjit după aripi.

Iar în această după-amiază simţise la fel. Simţise maşina îndepărtându-se în viteză, de parcă el ar fi fost cel care ar fi rămas în urmă, şi inima începuse să-i bată nebuneşte de spaimă.

Iar îl usturau obrajii. Peter îşi şterse lacrimile apăsat, cu palma. Tatăl lui spusese că n-aveau încotro, trebuiau să facă asta.

— începe războiul. Asta înseamnă că toată lumea trebuie să facă sacrificii. Eu trebuie să merg la război. Asta este datoria mea. Iar tu trebuie să te muţi de acasă.

Desigur, se cam aşteptase la asta. Familiile a doi dintre prietenii lui îşi împachetaseră deja lucrurile şi plecaseră atunci când începuseră zvonurile despre o posibilă evacuare. Dar la celălalt lucru nu se aşteptase. La lucrul cel mai rău.

Tatăl spusese:

— Iar vulpoiul ăsta... Oricum a sosit vremea să-l ducem înapoi în pădure.

În clipa aceea Peter auzi un coiot urlând, atât de aproape, încât tresări. Pe urmă se auzi încă unul, răspunzându-i, apoi încă unul. Băiatul se ridică în picioare şi închise fereastra cu zgomot, dar era prea târziu. Lătrăturile şi urletele coioţilor, împreună cu ceea ce însemnau ele, îi răsunau deja în cap.

Peter avea doar două amintiri dureroase despre mama lui. Avea şi o mulţime de amintiri bune, pe care le scotea la suprafaţă adeseori ca să-şi aline dorul cu ele, dar îşi făcea griji că, din pricină că le folosea atât de des, acestea se puteau şterge. Dar cele două amintiri dureroase le îngropase foarte adânc în sufletul lui. Făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să le ţină acolo, ascunse. Acum însă, lătratul coioţilor îi pătrunsese în minte, scoţând la suprafaţă una dintre aceste amintiri.

Avea vreo cinci ani când, într-o zi, o găsise pe mama lui lângă un strat de lalele roşii ca sângele. Era exasperată. Jumătate dintre lalele stăteau drept în sus, ţanţoşe, dar celelalte erau culcate la pământ, cu florile mototolite.

— A dat iama un iepure în ele. Probabil că îi plac tulpinile de lalele. Drăcuşorul!

În seara aceea, Peter l-a ajutat pe tatăl lui să pună o capcană.

— Dar iepurele n-o să păţească nimic, nu-i aşa?

— Nu. Doar o să-l prindem, apoi o să-l ducem în oraşul vecin. Să mai mănânce şi lalelele altora.

Peter a aşezat în capcană un morcov pe post de momeală, apoi l-a rugat pe tatăl lui să-l lase să doarmă în grădină, ca să stea de pază. Tatăl lui a spus că nu, dar l-a ajutat să pună deşteptătorul să sune, ca să fie primul care se trezeşte. Când a sunat ceasul, Peter a alergat în camera

mamei lui şi a tras-o de mână afară, ca să vadă ce se întâmplase.

Capcana era răsturnată într-o rână pe fundul unei gropi proaspete, lată de cel puţin un metru şi jumătate. Iar înăuntrul ei era un iepuraş mort. Nu se vedea nicio rană pe trupul lui micuţ, dar cuşca era zgâriată şi îndoită, iar în jurul ei pământul era răvăşit.

— Ăştia au fost coioţi, spusese tatăl lui, apropiin- du-se de ei. Probabil iepurele a murit de frică în timp ce încercau să-l scoată din cuşcă. Şi noi nici măcar nu ne-am trezit din somn.

Mama lui Peter a deschis capcana, a scos din ea trupuşorul iară viaţă şi l-a lipit de obraz.

— Erau doar nişte lalele. Câteva lalele.

Peter a găsit şi morcovul, ros la un capăt, şi l-a aruncat cât a putut el de departe. Apoi mama i-a pus iepuraşul în palmele făcute căuş şi a mers să aducă o lopată. Peter l-a mângâiat cu un deget pe urechi, dându-i-le deoparte de pe ochi ca pe nişte ferigi, pe lăbuţele incredibil de mici şi pe blăniţa moale de la gât, umezită de lacrimile mamei.

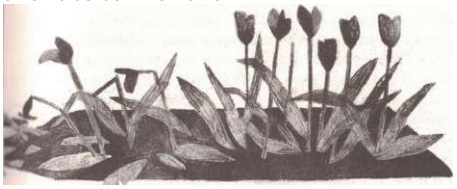

Când s-a întors, mama l-a mângâiat pe Peter pe obrajii pe care şi-i simţea arzând de ruşine.

— Este în regulă, i-a spus ea. Nu aveai de unde să ştii.

Dar nu era în regulă. Multă vreme după aceea, de câte ori închidea ochii, Peter vedea numai coioţi. Gheare scurmând pământul, falei clămpănind. Se vedea pe el însuşi acolo unde ar fi trebuit să se afle, şi anume stând de pază în grădină, în noaptea aceea. Se vedea mereu făcând ceea ce ar fi trebuit să facă, ieşind din sacul de dormit, căutând o piatră şi azvârlind-o spre ei. Vedea aievea coioţii luând-o la fugă înapoi în întuneric şi se vedea deschizând capcana şi eliberându-l pe iepuraş.

Stârnit de această amintire, şarpele neliniştii îl izbi atât de tare, încât, năucit, Peter nu mai putu nici respira. în noaptea în care coioţii omorâseră iepurele, el nu se aflase acolo unde ar fi trebuit să se afle, aşa cum nici acum nu se afla acolo unde s-ar fi cuvenit să se afle.

Icni, trăgând aer în piept, şi îşi îndreptă umerii. Rupse fotografia în două, apoi încă în două, după care aruncă bucăţile sub pat.

Nu asta trebuia să facă, să-l părăsească pe Pax în pădure.

Sări drept în picioare. Pierduse deja prea multă vreme. îşi adună în grabă câteva lucruri: un tricou de camuflaj cu mâneci lungi, un hanorac dintr-un material pufos, pe care îl scoase din geamantan, apoi încă un rând de lenjerie de corp şi şosete. Le îndesă pe toate în ghiozdan, cu excepţia hanoracului, pe care şi-l legă în jurul taliei. Briceagul de vânătoare în buzunarul jeanşilor. Portofelul. Timp de un

minut nu se putu hotărî dacă să se încalţe cu ghetele de drumeţie sau cu tenişii. în cele din urmă alese ghetele, dar nu se încălţă cu ele.

Se uită roată prin cameră, sperând să găsească o lanternă sau ceva ce s-ar fi putut folosi cât de cât ca echipament pentru camping. Camera aceea fusese în copilărie camera tatălui său, dar în afara celor câteva cărţi de pe o etajeră, era limpede că bunicul îi adunase de pe acolo toate lucrurile. Prezenţa acolo a cutiei de tablă de la biscuiţi se pare că-l luase prin surprindere. Nu o observase. Peter îşi trecu degetele peste cotoarele cărţilor.

Un atlas. Il luă de pe etajeră, uimit de aşa noroc, şi, deschizându-l, îl răsfoi până ajunse la harta care înfăţişă ruta pe care o urmaseră el împreună cu tatăl lui când veniseră încoace.

— Vom fi la distanţă de doar trei sute de mile unul de altul.

Tatăl încercase să acopere tăcerea de câteva ori în timpul călătoriei cu maşina.

— Cum am să primesc o zi de permisie, am vin să te văd.

Dar Peter ştia că asta n-o să se întâmple niciodată, în război oamenii nu primesc permisii. Şi apoi, nu de tatăl său îi era lui dor deja.

Apoi observă un lucru pe care nu-l observase până atunci: şoseaua şerpuia printre dealurile ce formau un şir lung. Dacă o tăia de-a dreptul peste dealuri, în loc să o ia pe şosea, putea ajunge mult mai repede şi, în plus, şi probabilitatea de a fi prins scădea mult. Vru să rupă pagina din atlas, apoi realiză că nu era bine să-i lase bunicului un indiciu atât de evident, aşa că studie harta câteva

clipe, după care puse atlasul la locul lui pe etajeră.

Trei sute de mile. Dacă o lua pe scurtătură, probabil că avea de parcurs cam cu o sută mai puţin, aşa că mai rămâneau doar vreo două sute de mile, să zicem. Dacă reuşea să facă cel puţin treizeci de mile pe zi, putea ajunge acolo într-o săptămână sau chiar mai puţin.

Il lăsaseră pe Pax la capătul drumului de acces care ducea către ruinele unei vechi fabrici de sfori. Peter insistase să-l lase pe drumul acela, pentru că pe acolo nu mai circula aproape nimeni (Pax nu ştia nimic despre maşini şi despre trafic) şi pentru că, de jur împrejur, erau numai păduri şi pajişti. Peste şapte zile, când o să ajungă din nou acolo, o să-l găsească pe Pax în acelaşi loc, aşteptându-l. Nu voia nici să se gândească ce ar putea păţi o vulpe domesticită în cele şapte zile. Nu, va fi exact în locul în care îl lăsaseră şi îl va aştepta pe marginea drumului! Va fi lihnit de foame, fără îndoială, şi poate va fi şi speriat, dar va fi teafăr. Iar Peter îl va lua acasă, unde vor sta împreună. Numai să încerce cineva să-l mai convingă să-l părăsească pe Pax încă o dată! Acesta era lucrul pe care ar fi trebuit să-l facă de la început.

El şi Pax. Inseparabili.

Aruncă încă o privire grăbită prin încăpere, rezistând tentaţiei de a o lua pur şi simplu la picior. Nu-şi putea permite să uite nimic. A, patul!... Trase pătura deoparte, mototoli aşternutul şi burduşi perna, ca să pară că dormise pe ea. Scoase din geamantan fotografia cu mama lui, cea pe care acasă o

ţinea pe birou. Era făcută în ultimul an, de ziua ei de naştere. în poză, mama ţinea de sfoară zmeul pe care i-l făcuse Peter şi zâmbea de parcă n-ar mai fi primit în viaţa ei un cadou aşa de frumos. Peter strecură şi fotografia în ghiozdan.

Apoi scoase toate lucrurile care îi aparţinuseră mamei, pe care acasă le păstra ascunse în sertarul de jos al biroului. Mănuşile cu care grădinărea mama lui, încă murdare de pământul pe care îl scormonise ea ultima dată; o cutie de ceai, ceaiul ei preferat, care îşi pierduse de multă vreme aroma de mentă; ciorapii ei trei sferturi groşi, cu dungi, pe care îi purta iarna. Mângâie fiecare obiect, dorindu-şi să le poată duce pe toate înapoi acasă, acolo unde era locul lor. Apoi îl alese pe cel mai mic dintre ele, o brăţară din aur, încrustată cu o pasăre phoenix din email, pe care mama o purta în fiecare zi. îndesă şi brăţara în mijlocul ghiozdanului, alături de poză.

îşi trecu privirea încă o dată prin încăpere. Zărind mingea şi mănuşa de baseball, merse până la birou şi le îndesă şi pe ele în ghiozdan. Nu cântăreau prea mult şi, desigur, ajungând acasă, îşi va dori să le aibă cu el. în plus, se simţea bine avându-le asupra sa. Apoi deschise binişor uşa şi se strecură până în bucătărie.

îşi aşeză ghiozdanul pe masa de stejar şi, la lumina slabă de deasupra sobei, începu să-şi strângă câteva provizii. O cutie de stafide, un pachet de biscuiţi săraţi, un borcan cu unt de arahide pe jumătate plin (când simţea mirosul untului de arahide, Pax ieşea din orice ascunzătoare). Din frigider scoase câteva batoane de brânză şi două portocale. îşi

umplu termosul cu apă, apoi scotoci prin sertare până găsi nişte chibrituri, pe care le înfăşură în folie de aluminiu. Dedesubtul chiuvetei descoperi două lucruri foarte utile: o rolă de bandă izolatoare şi nişte saci pentru gunoi foarte rezistenţi. O prelată ar fi fost şi mai bună, dar se mulţumi cu cei doi saci. Şi cu asta trase fermoarul, închizând ghiozdanul.

La sfârşit de tot luă o foaie de hârtie din carneţelul de lângă telefon şi începu să scrie: „DRAGĂ BUNICULE”. Peter se uită câteva clipe la ce scrisese, ca şi când ar fi fost nişte cuvinte într-o limbă străină, după care mototoli foaia de hârtie şi începu să scrie un alt bileţel: „AM PLECAT DE ACASĂ FOARTE DEVREME. VREAU SĂ ÎNCEP ŞCOALA CU DREPTUL. NE VEDEM DISEARĂ.”

O vreme rămase cu ochii pe foaia de hârtie, întrebân- du-se dacă din cuvintele pe care le scrisese se ghicea sentimentul de vinovăţie care îl încerca în clipele acelea. În cele din urmă, adăugă: „MULŢUMESC PENTRU TOATE – PETER”. Puse bileţelul sub solniţă, după care se strecură afară.

Ajungând pe aleea pavată cu cărămizi, îşi îmbrăcă hanoracul şi se aplecă să-şi lege şireturile ghetelor. Apoi se ridică în picioare şi îşi săltă ghiozdanul pe umeri. Mai zăbovi o clipă, doar cât să arunce o privire de jur împrejur. Casa rămasă în urma lui părea şi mai mică decât la sosire, de parcă ar fi început deja să rămână în trecut. Peste drum, de-a lungul liniei orizontului, pluteau norii, şi o jumătate de lună ieşi brusc dintre ei, luminându-i calea.

Oh

Pax era flămând şi îi era frig, dar de trezit îl trezise senzaţia că trebuie să se adăpostească undeva. Clipi din ochi şi se dădu înapoi. La început i se păruse că simte în spate atingerea familiară a zăbrelelor cuştii lui, dar îşi dădu seama că zăbrelele acestea se rupeau foarte uşor. Se întoarse şi văzu că stătea rezemat cu spatele de tulpinile uscate de ceara-albinei, în care se îndesase cu câteva ceasuri înainte.

Lătră după Peter, dar îndată îşi aminti: băiatul plecase.

Pax nu era obişnuit să fie singur. Fusese unul dintre cei patru pui fojgăitori pe care mama lui îi născuse deodată. Tatăl lor dispăruse înainte ca puii să apuce să-l recunoască după miros, iar la scurtă vreme după aceea, într-o dimineaţă, nu mai venise acasă nici mama lui. Fraţii şi sora lui muriseră unul după altul, lăsându-l singur-singurel în vizuina rece, până ce băiatul, Peter, îl scosese de acolo.

După aceea, ori de câte ori băiatul pleca de acasă, Pax îşi măsura agitat cuşca până la întoarcerea lui Peter. Iar noaptea întotdeauna plângea să-l lase şi pe el în casă, ca să-i poată asculta băiatului său respiraţia.

Pax îl iubea pe băiat, dar ce simţea el era mai mult decât iubire. Şi anume, se simţea responsabil pentru Peter, trebuia să-l

protejeze. Şi suferea când nu-şi putea îndeplini rolul.

Pax îşi scutură apa de pe spinare, cum plouase peste noapte, şi se îndreptă spre drum, fără măcar să-şi mai întindă muşchii înţepeniţi de somn. Amuşină, căutând mirosul băiatului.

Dar nu-l găsi. Vântul care bătuse toată noaptea ştersese orice urmă de miros de pe pământ. Dar printre sutele de mirosuri iscate de briza dimineţii găsi ceva ce îi amintea de băiatul lui: mirosul de ghindă. Peter aduna adeseori pumni întregi de ghinde şi i le presăra lui Pax pe spinare, după care începea să râdă, văzându-l pe vulpoi cum le scutură de pe el şi apoi le sparge ca să ajungă la miez. Mirosul acesta familiar i se păru lui Pax ca o promisiune. O luă la fugă într-acolo.

Ghindele erau împrăştiate în jurul trunchiului unui stejar lovit de trăsnet, la câteva salturi distanţă spre nord faţă de locul în care îl văzuse pe băiat pentru ultima oară. Pax muşcă din câteva ghinde, dar înăuntru nu găsi decât câteva bucăţi de miez ofilit şi mucegăit. Apoi se aşeză pe trunchiul copacului căzut la pământ, cu urechile ciulite, încercând să prindă orice sunet ce ar fi venit dinspre drum.

Cât timp aşteptă, Pax îşi linse blana, curăţând-o şi uscând-o. Mirosul lui Peter, care încă mai stăruia în blana lui, îl linişti. Apoi îşi îndreptă atenţia spre labele dinainte şi îşi curăţă cu mare grijă nenumăratele crăpături din perniţe.

întotdeauna când era neliniştit, Pax zgâria pardoseala cuştii. Şi întotdeauna betonul dur de dedesubt îi zgâria labele. Cu

toate acestea, nu se putea abţine. Cu o săptămână înainte râcâise pardoseala aproape în fiecare zi.

După ce îşi curăţă labele, şi le îndoi sub piept şi se puse pe aşteptat. Aerul dimineţii palpita de sunetele primăverii. În lunga noapte pe care o petrecuse singur în pădure, toate zgomotele acestea îl ţinuseră treaz. Întunericul negru parcă fremăta şi se mişca din pricina prădătorilor de noapte, şi chiar şi foşnetul copacilor, cu frunzele care tocmai se deschideau, cu seva care curgea prin lemnul tânăr, cu micile trosnete ale scoarţei lor care crăpa crescând, toate îl făceau să tresară la fiecare minut, în timp ce el îl aştepta pe Peter să se întoarcă. În cele din urmă, adormi greu, tremurând, când se crăpă de ziuă.

Acum însă, toate sunetele acestea îl ispiteau. Urechile lui sensibile tresăriseră de o sută de ori, făcându-l aproape să sară în sus ca să vadă ce se întâmplă. Dar de fiecare dată îşi amintea de băiatul lui şi se liniştea. Oamenii aveau memorie bună, aşa că era sigur că vor reuşi să nimerească înapoi în acest loc. Pe de altă parte, oamenii se bizuiau numai pe văz, căci toate celelalte simţuri ale lor erau foarte slabe, aşa că, dacă se întorceau şi nu-l vedeau, se putea să plece iar. Pax avea de gând să stea în apropierea drumului, ignorând toate tentaţiile, inclusiv tentaţia pe care o simţea de a o porni spre sud, direcţia în care instinctul îi spunea că era casa lui. Avea de gând să stea pe loc până venea băiatul lui să-l ia.

Deasupra capului său, un vultur plutea, purtat de curenţii de aer cald. Vânător leneş, păndea de sus numai trupurile fără viaţă, stârvurile. Zărind trupul neclintit, acoperit de

blană roşcată al vulpoiului, chiar dacă nu împrăştia iz de hoit, vulturul începu să zboare mai jos, în cerc, ca să vadă ce e.

Instinctiv, Pax percepu mişcarea leneşă a umbrei sub forma literei V ca pe o posibilă ameninţare. Sări jos de pe trunchiul de stejar şi începu să scurme în pământul de dedesubt.

Pământul păru să-i răspundă cu un freamăt îndepărtat, ca bubuitul unei inimi. Pax îşi înălţă capul cât putu de sus, uitând cu totul de eventualul pericol din cer. Ultima oară când îl văzuse pe băiatul lui, simţise dinspre drum vibraţii exact ca acestea. Sări peste ridicătura de pietriş exact până în locul în care îl părăsiseră oamenii.

Vibraţia tot crescu şi crescu în intensitate, transfor- mându-se într-un duduit continuu. Pax se ridică pe labele din spate ca să poată fi văzut de departe. Dar zgomotul acela nu era produs de maşina băiatului său. Nu, nu era deloc o maşină. Apropiindu-se, vehiculul acela îi păru vulpoiului enorm, la fel de mare cum era casa în care locuiau oamenii lui.

Camionul era verde. Nu verde crud, cum erau copacii din jur, ci un verde măsliniu, culoarea morţii atunci când cuprindea copacii. Acelaşi măsliniu şters, ca soldatul de jucărie pe care vulpoiul îl ascunsese între tulpinile de ceara-albinei. Camionul duhnea a motorină şi avea acelaşi iz de metal încins care se impregnase în hainele cele noi ale tatălui băiatului. Primul camion trecu pe lângă Pax, stârnind un nor de praf şi azvârlind pietre împrejur, urmat de încă un camion, apoi de încă unul şi încă unul.

Pax făcu câteva salturi, îndepărtându-se de drum. Cu o singură bătaie de aripi, vulturul se înălță în văzduh și dispăru.

Prima greşeală pe care o făcuse Peter în această călătorie a fost că nu căutase lanterna

9

bunicului. Timp de aproximativ două ceasuri, calea îi fusese luminată de lună, dar după aceea luna se ascunsese îndărătul unor nori groşi. Mai bâjbâise el prin întuneric încă vreun ceas, apoi renunţase. Despicase pe margini unul dintre sacii pentru gunoi şi îşi făcuse din el o saltea lungă, iar din celălalt sac îşi croise o pelerină care să-l apere de ceaţa rece, după care se culcase lângă un canal, cu mănuşa de baseball sub cap în chip de pernă. Nu reuşise să doarmă mai deloc, iar când primele raze piezişe de soare îi pătrunseră pe sub pleoape, se trezi de-a binelea din picoteala aceea chinuită. Frigul şi umezeala îi pătrunseseră până în oase.

Primul gând care îi trecu prin minte avea legătură cu Pax: oare unde o fi el în dimineaţa asta? Il pătrunseseră şi pe el frigul şi umezeala? îi era teamă.

— Vin! spuse Peter cu voce tare, rulându-şi sacii de gunoi şi vârându-i înapoi în

ghiozdan. Aşteaptă că vin!

Mâncă un baton de brânză şi câţiva biscuiţi, trase o înghiţitură zdravănă de apă,

apoi îşi leagă şireturile ghetelor şi ieşi din şanţ,

pe drum.

Era amorţit şi îl dureau toate, dar cel puţin neliniştea aceea dinainte nu-l mai chinuia atât de tare. Probabil că nu parcursese încă mai mult de şapte sau opt mile, dar avea o zi întreagă înainte, până ce bunicul lui o să ajungă acasă de la lucru şi o să-şi dea seama că el plecase.

Dacă era să dea crezare hărţii din atlas, probabil că mai avea de parcurs vreo douăzeci de mile până la şosea. După aceea, putea să o ia spre vest, ca să scurteze drumul prin orice loc se va putea. După ce o să lase în urmă civilizaţia, adică după ce o să parcurgă cea mai riscantă parte a călătoriei, în noaptea următoare o să doarmă undeva în adâncul pădurii.

îi părea rău că nu fusese mai atent la traseu în timp ce venise încoace împreună cu tatăl lui cu maşina, cu o zi înainte. Asta fusese greşeala numărul doi. Nu-şi mai amintea de pe drum decât că trecuseră printr-un singur orăşel, şi acela adormit, îndată după ce ieşiseră de pe autostradă, după care urmaseră nişte întinderi de pădure, întrerupte doar de câte o fermă ici şi colo.

Peter merse cinci ceasuri încheiate. Pe călcâie i se făcuseră băşici, iar umerii îl dureau din pricina ghiozdanului. Dar cu fiecare pas pe care îl făcea, era tot mai aproape de Pax şi de casa pe care n-ar fi trebuit să o părăsească niciodată, aşa că era foarte încrezător. Asta

până cu puţin după ora amiezii, când ajunse la

un pâlc de clădiri care alcătuiau o piaţetă într-

un orăşel.

Acolo începu să i se pară că fiecare persoană pe lângă care trecea îl priveşte bănuitor şi se întreabă de ce nu este la şcoală la ora aceea. Zărise şi şcoala ceva mai înainte. în momentul în care o femeie, care trăgea după ea un copil de câţiva anişori, se opri să se uite lung la el de-a dreptul, Peter se prefăcu că studiază cu atenţie vitrina magazinului cu articole pentru gospodărie pe lângă care tocmai trecea.

Atunci îşi văzu imaginea reflectată în sticla vitrinei. Orice urmă de speranţă din sufletul lui se topi. Părul îi era încâlcit şi plin de frunze, hanoracul îi era plin de noroi, iar nasul îi era ars de soare, aşa cum probabil avea să-i fie toată faţa până la sfârşitul zilei. Puştiul din vitrină arăta ca un fugar, şi încă un fugar care nu-şi pregătise prea bine evadarea.

Simţi când femeia porni mai departe, dar până să o ia şi el din loc, peste umăr îi apăru o umbră.

— Ai nevoie de ceva, tinere?

Peter ridică privirea. în uşă stătea un bărbat îmbrăcat cu un sacou albastru, pe care era cusută emblema magazinului. Îşi ţinea braţele încrucişate peste burta revărsată. Părul îi era cărunt şi rar şi, cum se uita în jos, ceva din privirea lui pătrunzătoare îi amintea lui Peter de un uliu pe care îl văzuse odată scrutând după pradă din vârful unui cedru. Bărbatul făcu un semn cu degetul spre vitrină.

Peter se întoarse într-acolo; pachete cu seminţe şi instrumente de grădinărit.

— O, nu, eu doar... Ăă, lanterne

aveţi?

Bărbatul înclină capul şi, trăgând un fum din ţigară,
continuă să-l privească. Şi din nou, Peter avu impresia că seamănă cu un uliu. în cele din urmă bărbatul dădu din cap.

— Raionul şapte. Nu eşti la şcoală astăzi?

— Sunt în pauza de prânz. Trebuie să mă grăbesc să ajung înapoi la şcoală.

Bărbatul azvârli mucul ţigării şi îl urmă în magazin, ţinându-se la doi paşi de Peter, până când băiatul alese cea mai ieftină lanternă de pe raft şi un pachet cu două baterii şi chiar se ţinu după el până ce Peter ieşi din magazin.

Ajungând afară, băiatul răsuflă uşurat. Abia atunci îşi dădu seama că de frică uitase şi să respire. Vârî în ghiozdan ce cumpărase şi o luă înapoi spre intersecţie.

— Hei, puştiule!

Peter încremeni.

Bărbatul ieşise după el şi îi făcea semn cu degetul mare peste umăr.

— Şcoala e în partea ailaltă.

Peter îi răspunse printr-un gest cu mâna şi zâmbi, ca şi când s-ar fi încurcat, după care făcu cale întoarsă. La colţ riscă şi aruncă o privire înapoi. Bărbatul încă se uita după el.

Peter o luă la picior. Pe ceafa îi curgeau broboane de sudoare rece. Nu se opri din alergat până ajunse la poarta şcolii. De aici o luă direct spre parcare.

Nu voia decât să se ascundă pentru câteva minute, poate să se ghemuiască între

două camionete, şi să se gândească cum să scape de acolo. Dar dincolo de parcare şi de clădirile anexe, văzu ceva mult mai atrăgător, şi anume un teren de baseball desenat pe iarba primăvă- ratică de un verde crud. Şi, de-a lungul liniei celei de-a treia baze, cu faţa în direcţia opusă faţă de şcoală, banca de rezerve, goală.

Peter se opri în vârful colinei, uitându-se într-acolo. Stătu în cumpănă doar un minut. I-ar fi plăcut să îşi vadă de drum, desigur, fără să mai piardă timpul pe acolo. Dar dacă vânzătorul din magazin anunţa poliţia? Să pornească din nou pe drum ar fi fost riscant. Dacă se odihnea puţin, putea cu uşurinţă să recupereze timpul pierdut în noaptea următoare, fiindcă de acum avea şi lanternă. Şi deodată se simţi obosit, sleit de puteri.

Terenul de baseball i se păru foarte primitor, parcă îl ademenea într-acolo. Dintotdeauna se simţise bine pe terenurile de baseball. Şi poate că era un semn. în general, nu credea în semne, dar după ce auzise coioţii în seara trecută, nu mai era chiar atât de sigur că nu credea. îşi săltă ghiozdanul pe umăr şi porni iute la vale.

Ajungând în adăpostul unde era banca rezervelor, se pomeni înconjurat de mirosuri familiare, amestecate, care parcă îl îmbrăţişară. Piele, transpiraţie şi gumă de mestecat veche. Se schimbă repede, îmbrăcându-şi celelalte haine, şi îşi frecă un pumn de argilă roşie prin păr, astfel încât,

atunci când o să plece de acolo, să nu mai semene cu eventuala descriere făcută poliţiei

de către bărbatul din magazin. îşi umplu

termosul cu apă de la o cişmea, dădu toată apa pe gât, apoi îl umplu din nou. După aceea, ghemuindu-se sub bancă, zâmbi la gândul că şi Pax, dacă ar fi vrut să se odihnească, ar fi ales aceeaşi ascunzătoare. Un loc în care să fie ferit, dar aflat într-o poziţie dominantă.

O oră, de atâta avea nevoie. După aceea, o să se furişeze prin spatele şcolii şi o să pornească mai departe. Suficient timp ca, în caz că fuseseră alertaţi poliţiştii, aceştia să apuce să-şi piardă interesul. îşi aranjă mănuşa de baseball şi îşi puse capul pe ea.

— Doar o oră, murmură. Nici măcar n-am să închid ochii.

— *Asta este teritoriul meu!*

Pax tresări atât de tare, că aproape se rostogoli de pe trunchiul de stejar pe care moţăia. Stătuse de pază toată ziua şi nu văzuse nicio vietate mai mare decât un cosaş, pentru ca acum, deodată, lângă el să apară o vulpe cu blana de un roşu aprins. Nu mai văzuse în viaţa lui o vulpe, dar înţelese pe loc totul: era mai tânără şi mai mică decât el şi era femelă, dar era tot vulpe şi ea. Ştiu din instinct, după felul în care îşi ţinea ea urechile şi coada în sus, că vulpiţa se aşteaptă ca el să i se supună.

— *Aici vânez eu.*

Lui Pax îi veni să o ia la fugă înapoi în culcuşul lui incomod şi să se pitească printre tulpinile uscate de ceara-albinei, ca şi când s-ar fi retras în cuşca lui, dar se abţinu. Dacă se întorcea băiatul lui şi el nu era aici să-l aştepte? îşi lăsă urechile în jos ca să arate că nu reprezenta nicio ameninţare, dar că nu avea de gând să plece.

Vulpiţa se apropie, iar Pax îi simţi mirosul. Un miros la fel de familiar ca al corpului său, dar în acelaşi timp exotic. Ea îl adulmecă, apoi se zbârli. Mirosul de om de pe blana lui nu-i inspira încredere.

Şi Pax se născuse cu aceleaşi instincte ca şi ea, dar după bunătatea nemăsurată cu care fusese înconjurat mereu, n-ar fi putut trata pe cineva cu atâta neîncredere, mai ales o vietate care era mai nouă în lumea aceasta. Când îl salvase Peter, Pax avea abia

şaisprezece zile. Era doar un ghemotoc de blană cenuşie, orfan de tată şi de mamă, şi

abia deschisese ochii. Nu trecuse însă multă

vreme şi Pax începuse să aibă încredere în băiatul acela tăcut şi deşirat care îl adusese acasă.

Vulpiţa îşi apropie din nou botul ascuţit de el ca să-l adulmece mai bine şi iar se zbârli.

— *Ăsta este mirosul băiatului meu. Nu l-ai văzut cumva?*

Pax semăna, în linii mari, cu băiatul lui: urechile golaşe şi rotunjite, picioarele ca nişte catalige, atât de incredibil de lungi, încât Pax se temea mereu să nu se împiedice în ele atunci când alerga, blana de pe cap aproape neagră, cârlionţată, cu şuviţe crescând de lungimi diferite, după care pe margini era scurtă.

— *Acum nu sunt oameni pe aici, dar se apropie.*

în clipa aceea, capul Zbârlitei se înălţă deodată, de parcă ar fi fost tras în sus de un fir nevăzut. Urechile i se ciuliră, atente la uşorul freamăt care venea dinspre o tufa de rogoz. Partea din spate a corpului îi zvâcni, pregătindu-se de atac. Vulpiţa sări în sus, apoi, cu labele deasupra nasului negru, plonjă în iarbă, şfichiuind din coada cu vârful alb.

Pax se ridică şi el, alarmat. într-o clipă, capul Zbârlitei apăru din nou din iarbă. în gură ţinea un şobolan de pădure. Vulpiţa sări afară dintre ierburi, îşi înfipse dinţii în gâtul şobolanului, după care îl lăsă să cadă pe pământ.

Cum rămăsese fără mamă înainte de a apuca să fie înţărcat măcar, Pax nu mâncase

carne crudă în viaţa lui. Simţind mirosul de sânge, i se făcu şi mai foame şi deveni şi mai

curios. Făcu un pas înainte, precaut. Zbârlită

Pax

mârâi la el, aşa că Pax se retrase la o distanţă de unde putea privi în siguranţă.

Urmărind-o cum muşcă din pradă, Pax simţi că foamea începe să-l chinuie şi mai tare. îşi aminti cu mare drag de castronul lui plin cu granule uscate, de plăcerea cu care mânca tot felul de bunătăţi din mâna lui Peter şi de cea mai grozavă recompensă pe care o primea: untul de arahide. Trebuia să-l găsească pe băiat! Băiatul avea să-i dea de mâncare.

înainte de-a apuca s-o întrebe pe Zbârlită cum de ştia că se apropie oamenii, vulpiţa înhăţă ce mai rămăsese din şobolan, adică un picior din spate şi coada lungă, şi se îndepărtă, cu prada bălăngănindu-i-se din bot. Pax o urmări cum îşi croieşte drum printre smocurile de iarbă. în blana ei străluceau tonuri de roşu ca focul şi alb. Pleca. Pax fu străfulgerat de amintirea oamenilor lui care plecaseră şi ei în maşina ce se îndepărta dudu- ind şi azvârlind cu pietricele în toate părţile.

Chiar înainte de a dispărea printre ferigile ce mărgineau liziera pădurii, vulpiţa se opri şi îi mai aruncă o privire peste umăr. în clipa aceea, un sunet ascuţit, venind dinspre stejarul prăbuşit, o făcu să tresară. îndată după acel sunet, din frunzişul uscat ţâşni o dungă roşie de blană, care trecu în zbor peste ierburi şi îi ate- riză vulpiţei în spinare.

Pax se facu una cu pământul. Auzi lătrăturile vulpiţei, care se lupta cu atacatorul ei, dar vocea ei trăda mai degrabă iritare decât

teamă. Pax înălţă capul. Zbârlită atacă ghemul de blană prin surprindere şi muşcă zdravăn din

el. Atunci, spre surprinderea lui Pax, la picioa-

rele vulpiţei se descolăci o vietate care semăna cu el, dar mai mică şi mai pricăjită.

Pax rămase uluit. N-ar fi bănuit niciodată că vulpile pot zbura ca nişte păsări, fiindcă atunci când atacau, păsările zburau descriind arcuri de cerc, cum el n-ar fi putut face niciodată.

Puiul de vulpe se întoarse iute pe spate, cu burta în sus, în semn de supunere, dar asta o înfurie şi mai tare pe Zbârlită, care acum clănţănea din dinţi, împungân- du-l cu botul şi ciupindu-l cu dinţii. Mânat de curiozitate, Pax se apropie de ei în grabă.

Puiul cel sfrijit tresări la apropierea mirosului de om pe care nu ştia de unde să-l ia şi privi peste umărul Zbârlitei. Când îl zări pe Pax, făcu ochii mari şi se ridică iute în picioare.

— *Sunt prieten, îl anunţă el pe Pax. Suntem fraţi, dar nu ne-am născut deodată. Vrei să ne jucăm?*

Zbârlită îşi arătă dinţii şi mârâi la fratele ei.

— *E periculos! Stai deoparte!*

Pax nu luă în seamă poziţia corpului Zbârlitei, care părea că îl pune în gardă, şi răspunse la salutul puiului:

— *Şi eu sunt prieten. AI ZBURAT? EŞTI PASĂRE?*

Puiul de vulpe se întoarse săltând până la stejarul
căzut la pământ, apoi sări pe trunchiul copacului. O ramură bifurcată a copacului mort

stătea ridicată. Puiul făcu echilibristică pe ea,

apoi aruncă o privire în jos, ca să se asigure că

Pax

Pax îl urmăreşte.

Pax se lăsă la pământ, strângându-şi picioarele sub el, dar abia se abţinea să nu se repeadă şi el la copac şi să încerce să zboare. Sigur, se căţărase el pe pereţii cuştii, dar aceştia nu depăşeau un metru optzeci în înălţime. Coada îi zvâcni.

Vulpiţa se dădu câţiva paşi mai încolo, apoi se lăsă şi ea la pământ şi, lăsându-se pe-o rână, se uită drept la fratele ei. Se vedea limpede acum cât ţinea la el.

— *El a fost mai pipernicit. E mic, dar e rezistent. Nu vreau să-mi stea în preajmă în timp ce vânez. Dar el se tot ţine coadă după mine.*

Apoi vulpiţa scutură din cap şi mârâi la Pax, parcă învinuindu-l pe el pentru comportamentul fratelui ei.

Sfrijitul păşi de-a lungul ramurii, ţinându-şi echilibrul cu coada, apoi deodată se arcui şi facu un salt peste capetele celor doi. Ateriză într-o tufa de pe marginea drumului, din care ieşi plin de scaieţi. Brusc începu să alerge în cerc frenetic, de parcă zborul acela i-ar fi umplut sufletul de o bucurie nestăvilită, care îi punea în mişcare picioarele. Apoi se aruncă pe jos, rostogolin- du-se în ţărână, ca să-şi consume restul de energie.

Deodată sora lui se repezi asupra lui.

— *Prea aproape de drum!*

începu să-i smulgă scaieţii prinşi în blană şi între timp îl tot mustra pentru că fusese

nesăbuit şi sărise aşa. Dar Pax era fermecat. Sfrijitul zburase cale de cinci salturi fără să

atingă deloc pământul cu labele. Trebuia să

încerce şi el figura asta într-o zi.

Izbutind să se ridice din nou în picioare, Sfrijitul îşi lăsă capul în jos şi o atinse pe sora lui cu botul. Ea îl trânti înapoi la pământ, dar de data aceasta numai în glumă, după care se aşeză pe el, ţintuindu-l la pământ. Sfrijitul se agită puţin sub trupul ei, dar nu încercă cu adevărat să o răstoarne, iar atunci când sora lui începu să-i cureţe blana, protestă mai mult de formă.

Pax se aşeză mai comod, dar la distanţă de ei, arătân- du-şi astfel respectul. După o vreme, după ce fratele ei se potoli de-a binelea, iar Zbârlitei îi trecu supărarea, vulpiţa aduse bucata de şobolan şi i-o puse Sfrijitului în faţă. Pe urmă se întinse pe jos şi îşi linse labele, după care începu să se spele şi pe faţă.

Pax se apropie tiptil, lăsându-se atât de jos, încât burta i se târa de pământ. îi facea plăcere compania vulpiţei şi a fratelui ei, fie că era binevenit să li se alăture, fie că nu.

Zbârlită se întinse pe un mic povârniş scăldat de razele soarelui. Obrajii ei umezi străluceau la fel cum strălucea masa din lemn de culoarea dovleacului la care şedeau oamenii lui Pax atunci când mâncau, parcă scânteind, în contrast cu gâtul ei frumos, alb.

Pax aruncă o privire spre Sfrijit, care adulmeca locul în care dormise el mai înainte. Blana lui semăna cu a surorii lui, dar culorile nu erau atât de aprinse. Din loc în loc, blana îi

era rărită, în alte locuri creştea în smocuri, iar oasele ascuţite ale şoldurilor i se vedeau prin

piele. Deodată, Sfrijitul se dădu înapoi, după

care, pe neaşteptate, facu un salt, ca şi când ar fi vrut să atace, dar în glumă.

Pax îl privi pe Sfrijit aruncând în aer soldăţelul de jucărie, apoi ţintuindu-l la pământ cu labele, de nenumărate ori. Şi el facea la fel când era mic. Se ridică în picioare şi, îndreptându-se iute spre pui, intră şi el în jocul lui. Sfrijitul îl acceptă de parcă s-ar fi jucat împreună de când se născuseră.

Zbârlită se ridică în picioare.

—Adu-l încoace!

În prima clipă, fratele ei se prefăcu că n-o aude, dar după aceea, ca şi când s-ar fi gândit mai bine câtă răbdare putea avea sora lui, îşi plecă botul şi lăsă soldăţelul să cadă la picioarele ei.

Zbârlită mârâi la soldăţel.

— *Ăsta-i pentru oameni.*

Apoi îi comandă fratelui ei:

— *Dă-i drumul! Acasă! Acum!*

Sfrijitul se lipi de Pax şi îi cuprinse picioarele din faţă cu ale lui.

Zbârlită sări în picioare şi-l ciupi pe fratele ei.

— *Pute a om. Aminteşte-ţi!*

Ceea ce urmă îl luă pe Pax prin surprindere. O urmări pe Zbârlită povestindu-i fratelui ei ceva: vânt rece, urlând; o pereche de vulpi luptându-se cu ceva ce lui Pax îi amintea de cuşca lui. Era ceva din oţel, dar în loc de zăbrele avea falei şi cleme. Apoi fălcile din oţel şi pământul acoperit de zăpadă fură

pătate cu sânge.

Zbârlită îşi înclină capul şi privi spre cer,

Pax

după care adulmecă vântul uşor, care aducea cu sine miros ameninţător de furtună dinspre sud.

—Acasă!

Sfrijitul îşi lăsă coada în jos şi o porni pe urmele surorii lui. Dar după câţiva paşi se întoarse în urmă spre Pax, invitându-l să vină şi el.

Pax şovăi. Nu voia să plece din locul în care urmau să se întoarcă cu siguranţă oamenii lui. Dar norii negri se apropiau şi în clipa următoare un tunet dudui în depărtare. Ştia că băiatul lui nu s-ar aventura afară pe timp de furtună. Şi nici prin gând nu-i trecea să rămână singur pe marginea drumului şi să se facă ciuciulete.

Luă soldăţelul în gură şi porni pe urmele celor doi.

Pax

Când simţi că Pax vine după ei, Zbârlită se întoarse.
— O singură noapte, Puturosule!
Pax era de acord. După ce trecea furtuna, o să se întoarcă la drum, urmându-şi propriul miros. Iar după ce avea să-l găsească pe băiat, nu o să mai facă niciodată un pas fără el.

O

Peter recunoscu sunetele acelea chiar înainte de a se deştepta de-a binelea: paşi, o ceată de copii care tocmai scăpaseră de şcoală, strigăte, bufnituri înfundate de pumni izbind în mănuşi. Se târî afară de sub bancă şi îşi înhăţă lucrurile. Dar era prea târziu: douăzeci de băieţi împreună cu antrenorul lor deja coborau de pe colină. Sus, în parcare, un grup de adulţi le supravegheau mişcările, iar unii dintre ei purtau uniforme. Cel mai bun lucru pe care îl putea face în condiţiile acestea era să urce şi el în tribună, acolo unde se aşezaseră deja încă vreo doisprezece puşti, risipiţi în grupuri de doi sau trei, cu capetele aplecate unul spre celălalt, iar la plecare Peter să se amestece pur şi simplu printre ei.

Peter urcă în tribună până la rândul de sus şi îşi puse ghiozdanul jos, ca orice băiat care are de gând să urmărească un antrenament de baseball. Ce putea arăta mai

normal? Şi totuşi, inima îi bătea să-i sară din piept.

Dedesubtul tribunei, în teren, antrenorul începuse să dea pase de antrenament. Majoritatea jucătorilor erau genul de băieţi pe care îi vezi în mod obişnuit pe terenurile de sport, numai muşchi şi răcnete. Peter

GAZDE
VI
0 0
0

însă observă şi jucătorul pe care avea de gând să-l urmărească. Era un băiat mărunţel, cu părul de culoarea paiului, tuns foarte scurt, şi purta un tricou roşu decolorat. Juca pe postul de libero. Pe când ceilalţi jucători se agitau de colo colo ca nişte căţei, puştiul acesta stătea nemişcat ca o statuie, foarte drept, cu ochii ţintă la bâta antrenorului. În clipa în care bâta lovea mingea de piele, băiatul sărea în sus. Cumva reuşea să ajungă la fiecare minge ce nimerea în apropierea zonei lui, chiar dacă era atât de scund, încât arăta de parcă ar fi fost fratele mai mic al unui alt băiat şi s-ar fi ţinut coadă de fratele lui mai mare.

Peter ştia că nici el însuşi nu era genul de băiat pe care te-ai aştepta să-l găseşti pe terenul de baseball. Şi se simţea încă şi mai stingher pe banca de rezerve, unde toţi îi dădeau pumni în braţ şi vorbeau urât. Dar terenul de baseball era singur loc unde simţea că se află în locul potrivit.

Ce-l atrăgea pe Peter spre baseball era o senzaţie pe care nu încercase niciodată să i-o descrie cuiva, în parte fiindcă avea impresia că este un lucru prea intim, dar mai ales fiindcă nu credea că s-ar fi priceput să explice. Cuvântul cel mai apropiat ca sens de această senzaţie ar fi fost „sfânt”, dar alături de el îi venea în minte şi cuvântul „calm”. Niciunul dintre aceste două cuvinte însă nu descria exact senzaţia aceea. Timp de un minut,

descumpănit cum era, Peter avu impresia că liberoul acela înţelegea şi el cum stă treaba cu „sfânt şi calm" şi că simte şi el exact la fel în clipa aceea.

Antrenorul ocupase locul de pe movila din centrul terenului şi arunca mingi directe sau joase, pe care jucătorii care erau la serviciu le loveau cu bâtele, în timp ce apărătorii din exteriorul rombului începeau în sfârşit să fie atenţi la pase, sau măcar se întorseseră în direcţia în care trebuia. Singurul care merita să fie urmărit cu atenţie era totuşi puştiul, liberoul. îţi dădea impresia că era înfăşurat în fire prin care trecea curent electric, cum stătea cu ochii numai la joc.

Peter recunoscu felul acela de concentrare. Uneori lui i se uscau ochii fiindcă uita să mai clipească, atât era de concentrat la fiecare mişcare a fiecărui jucător. Şi ştia că merita efortul. întocmai ca puştiul acela cu tricou roşu, Peter era *stăpânul absolut* al zonei lui de pe teren. îşi iubea teritoriul, care se întindea chiar până la zona acoperită cu iarbă, iubea mirosul de praf uscat de pe el. Dar ceea ce îi plăcea cel mai mult era gardul din spatele lui. Gardul care îi spunea cu precizie ce anume cădea în sarcina lui şi ce nu. Dacă o minge cădea dincoace de gard, o trimitea în teren. Cu mingile care zburau peste gard nu avea nicio treabă. Totul era absolut limpede.

Peter ar fi vrut de multe ori ca şi în afara terenului de baseball domeniul lui de responsabilitate să arate tot aşa, să fie împrejmuit de un gard strălucitor, înalt.

După moartea mamei lui, o bucată de vreme Peter mersese la o psiholoagă. Avea şapte ani. Nu voia să vorbească sau poate că nu ştia cum să exprime în cuvinte sentimentul copleşitor de pierdere pe care îl trăia.

Psiholoaga, o femeie cu ochi blânzi şi cu un păr cărunt împletit într-o coadă lungă, i-a spus că era în regulă, era absolut în regulă. Şi până se termina şedinţa, îl lăsa pe Peter să se joace cu nişte maşinuţe şi camioane de jucărie pe care le scotea dintr-o cutie. Probabil că erau vreo sută acolo. Mai târziu, Peter şi-a dat seama că femeia golise un magazin întreg de jucării pentru el, iar el izbea maşinuţele una de cealaltă, două câte două. Când termina cu ele, psiholoaga îi spunea de fiecare dată acelaşi lucru:

— Probabil că ţi-a fost foarte greu. într-o zi ca oricare alta, mama ta urcă într-o maşină ca să meargă să facă nişte cumpărături şi nu se mai întoarce acasă niciodată.

Peter nu spunea niciodată nimic, dar îşi amintea şi acum cât de potrivite i se păreau acele cuvinte, ca întreaga şedinţă de altfel. Se simţea ca şi când în sfârşit ar fi ajuns în locul în care trebuia să ajungă, ca şi când n-ar mai fi

trebuit să facă nimic altceva decât să stri-
vească maşinuţele acelea unele de altele şi să
asculte pe cineva spunând cât de greu trebuie
să-i fi fost.

Până ce, într-o zi, psiholoaga a spus
altceva:

— Peter, eşti furios?

— Nu, a răspuns el atunci liniştit.
Deloc.

Era o minciună. După aceea, Peter s-a
ridicat de pe podea şi a luat dintr-un coş de
alamă de lângă uşă o singură bomboană Jolly
Rancher cu gust de mere verzi, aşa cum făcea
de fiecare dată la sfârşitul şedinţelor, şi a
plecat. Aşa convenise împreună cu psiholoaga
cu ochi blânzi: ca de fiecare dată când nu mai
voia să stea acolo, să-şi ia o bomboană şi în
clipa aceea şedinţa se termina. Dar în ziua
aceea, ajungând afară, a aruncat bomboana în
aer, apoi i-a tras un şut, de a zburat până în
canal. Iar în timp ce se îndreptau spre casă, i-a
spus tatălui său că nu mai voia să meargă la
psiholoagă. Tatăl nu l-a contrazis. De fapt, şi el
părea uşurat că s-a sfârşit.

Dar Peter nu se simţea uşurat deloc.
Oare ştiuse psiholoaga de la început că, în ziua
în care murise mama lui, el chiar fusese furios?
Ştiuse ce lucru îngrozitor făcuse el? Că mama
lui nu-l luase şi pe el cu ea la magazin pentru
a-l pedepsi? Şi îl învinovăţea oare şi psiholoaga
pentru ce se întâmplase?

După câteva luni, Peter l-a găsit pe Pax. Dăduse, pe marginea unui drum, în apropiere de casa lui, peste o vulpe călcată de o maşină. Era la scurt timp după ziua în care văzuse sicriul cu mama lui coborând în pământ şi a simţit o dorinţă de nestăvilit de a îngropa cadavrul bietei vulpi. Tot căutând de jur împrejur un loc bun în care s-o îngroape, a găsit din întâmplare vizuina vulpii, iar în ea trei trupuşoare reci, înţepenite, alături de un ghemotoc de blăniţă cenuşie, care încă era cald şi respira. L-a vârât pe Pax în buzunarul hanoracului şi l-a dus acasă, unde a spus (nu a întrebat, ci a spus):

— Îl păstrez.

Tatăl a spus:

— Bine, bine. O bucată de vreme.

Puiul de vulpe a mieunat jalnic toată noaptea. Auzin- du-l, Peter s-a gândit că dacă ar merge din nou la psiholoaga aceea cu ochi blânzi, ar zdrobi din nou maşinuţele de jucărie lovindu-le unele de altele toată ziua şi toată noaptea şi iar toată ziua şi toată noaptea, mereu-mereu. Dar nu fiindcă era furios. Doar ca să facă pe toată lumea să-şi dea seama.

Amintindu-şi de Pax, Peter simţi şarpele neliniştii încolăcindu-i-se şi mai strâns în jurul pieptului. Trebuia să pornească la drum, să mai recupereze din timp. Antrenamentul era pe sfârşite, băieţii deja începuseră să iasă de pe teren, azvârlind pe jos echipamentele, cum

treceau pe lângă banca de rezervă. îndată ce se goli terenul, Peter coborî din tribună, îşi trase jos şi ghiozdanul şi şi-l săltă pe umeri. Păşind de-a lungul rombului desenat pe teren, îl zări pe băiatul care juca pe post de libero. Peter ezită. Ar fi trebuit să o ia din loc şi să încerce să se amestece printre băieţii care ieşeau din perimetrul şcolii. Dar ceilalţi din echipă îl lăsaseră pe puşti să vâre tot echipamentul în sacoşe şi să meargă înapoi singur, iar Peter ştia exact cum se simţea puştiul. Adună de pe jos două mingi şi i le dădu.

— Salut!

Băiatul luă mingile cu un zâmbet precaut.

— Salut!

— Ai jucat frumos. Ultima pasă directă.

Mingea aceea cu pământul a fost grozavă. Băiatul privi într-o parte şi râcâi pământul, dar Peter îşi dădu seama că era încântat.

— Da, de fapt, datorită tipului de la baza unu a arătat mai bine decât a fost în realitate.

— Nu, tu ai dat-o bine. Ăla de la baza unu n-ar reuşi să facă nici cât o ceapă degerată fără un pic de ajutor. Fără glumă.

Băiatul îi zâmbi larg.

— Da. Dar e nepotul antrenorului. Joci şi tu?

— Da, apărător exterior pe centru.

— Eşti nou venit pe aici?

— O... Eu nu locuiesc aici, eu...

Peter dădu din cap arătând undeva, spre sud.

— Hampton?
— Da, aşa-i. în Hampton.
Băiatul îşi apropie faţa de a lui.
— Ai venit să ne spionezi înaintea meciului de sâmbătă? Ticălosule!

Scuipă şi o porni înapoi spre banca de rezerve.

Ieşind din perimetrul şcolii, Peter se felicită că reacţionase rapid, izbutind astfel să-şi acopere urmele. Dar parcă totuşi nu se simţea tocmai în largul lui. Se simţea chiar aiurea, de fapt.

Hotărî să-şi ia gândul de la povestea asta (cum zicea tatăl lui, nu făcea nici cât o ceapă degerată) şi se uită la ceas. Patru şi un sfert. Pierduse mai bine de trei ore.

Grăbi pasul, dar când ajunse din nou în centrul oraşului, traversă pe partea opusă magazinului cu articole pentru gospodărie şi se strădui să nu o ia la fugă, ci să meargă la pas. Trecu astfel pe lângă o bibliotecă, o staţie de autobuz şi un mic restaurant. După aceea mai numără încă o mie de paşi. Abia atunci hotărî să rişte şi să ridice capul din pământ.

Se mai uită la ceas o dată. Patru şi cincizeci de minute. Bunicul lui probabil că tocmai îşi aduna lucrurile. Peter şi-l imagină apropiindu-se de Chevroletul lui albastru ruginit şi vârând cheia în contact.

în clipa în care vizualiză imaginea asta, neliniştea îl izbi iar în piept, lăsându-l fără răsuflare. Sări peste un gard jos din lemn şi ateriză într-o tufă pitică. Îna- intă încă vreo zece metri până într-un loc unde creşteau nişte pomişori care erau mai înalţi decât el. Neliniştea i se mai domolise şi putea respira din nou. Apoi se întoarse ca să o ia paralel cu drumul. Acum înainta mult mai anevoie, dar după cincisprezece minute ajunse acolo unde voia: la autostradă.

Peter se piti lângă rampa de intrare pe autostradă, ghemuindu-se la pământ, apoi, când prinse o breşă în trafic, o luă la fugă de-a lungul rigolei, sări peste gardul din plasă de sârmă şi ateriză de cealaltă parte, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Reuşise.

Dintr-un salt ajunse între copaci, de unde căută din priviri un loc pe unde ar fi putut s-o taie spre vest. Şi în câteva minute îl găsi: un drum de pământ perpendicular pe autostradă. De fapt, cinstit vorbind, nu era decât un drumeag vechi pentru căruţe, dar mergea în direcţia care îi convenea lui şi avea să-l ajute să înainteze mai uşor noaptea. Aşadar, porni pe drumeagul acela.

O bucată de drum, pe măsură ce înainta, pădurea din dreapta şi din stânga se tot îndesea. Liniştea era spartă numai de ţipetele păsărilor şi de foşnetele veveriţelor prin copaci. Peter îşi dădu seama că o perioadă

probabil că n-o să mai dea de alte urme de civilizaţie. Gândul acesta îl însufleţi.

Dar după câteva minute, drumeagul facu brusc un cot, pornind de-a lungul unui câmp, pe care, din loc în loc, se vedeau nişte pomi fructiferi cioturoşi, plini de flori zbârlite. Câmpul era mărginit de un zid de piatră, în colţul cel mai îndepărtat se vedea o şură nu prea înaltă. Nu se zăreau lumini aprinse în şură şi nici vreo maşină sau un camion lângă ea. Şi totuşi, lui Peter îi pieri tot curajul când constată că şura părea proaspăt vopsită, iar câteva bucăţi de şindrilă de pe acoperiş aveau culoarea crudă, roz pal, a lemnului nou. Aşadar, drumul acesta ducea spre o casă. Ba mai rău, s-ar fi putut să-l scoată într-un drum mai mare, care în atlasul lui, fiind prea vechi, nu apărea. în orice caz, drumeagul acesta nu era în niciun caz o scurtătură peste şirul de dealuri.

Peter îşi aruncă ghiozdanul pe jos şi, epuizat şi lihnit, se piti într-o adâncitură din zidul de piatră. îşi scoase ghetele din picioare şi îşi dădu jos şosetele. Pe fiecare călcâi îi apăruseră câte două băşici care pulsau. Până să se spargă, aveau să-l chinuie grozav. Peter scotoci până în fundul ghiozdanului şi scoase de acolo o altă pereche de şosete, pe care şi le trase peste celelalte. îşi rezemă capul de piatra dură, caldă încă de la soarele care străluci toată ziua. Acum soarele plutea peste

vârfurile copacilor, scăldând câmpul într-o lumină strălucitoare de culoarea piersicii.

Scoase din ghiozdan şi stafidele şi le mâncă una câte una, sorbind câte puţină apă între ele. Apoi desfăcu două pachete de brânză şi scoase din pachet patru biscuiţi. Mâncă încet, cât putu el de încet, privind între timp soarele care cobora pe deasupra livezii, mirându-se că putea într-adevăr observa soarele apunând. Cum trăise doisprezece ani fără să ştie nimic despre cum apune soarele?

îşi legă şireturile. în clipa în care tocmai voia să se ridice în picioare, observă o căprioară care sări dinspre pădurea ce dădea înspre livadă. Apoi apărură şi altele, paisprezece în total. Peter îşi ţinu răsuflarea. Căprioarele începură să pască, iar câteva se apucară să ronţăie delicat ramurile mai joase ale pomilor.

Peter se lăsă iar la pământ. O căprioară tânără, care era cel mai aproape de el, şi care avea alături un pui slăbuţ, cu pete pe spate, întoarse capul şi se uită drept spre el. Peter ridică uşor palma, sperând că ea va înţelege că nu vrea să-i facă nimic rău. Căprioara se aşeză între Peter şi puiul ei, dar după o vreme îşi aplecă din nou capul în iarbă.

în clipa aceea, aerul limpede al amurgului fu sfâşiat de scrâşnetul unui fierăstrău care muşca lemnul undeva, în spatele şurii. Căprioarele tresăriră la unison,

apoi, fluturându-şi codiţele albe, se întoarseră cu spatele şi într-o clipă se făcură nevăzute în întunericul pădurii, înainte de a face saltul, căprioara cea tânără îi aruncă lui Peter o ultimă privire care parcă spunea: *Voi, oamenii... Pe toate le distrugeţi...*

Peter porni din nou la drum. Se întoarse până la autostradă. De acum, jumătate dintre maşini aveau farurile aprinse şi parcă toate erau îndreptate spre el. Peter se ghemui la pământ pe marginea drumului.

în locul acela, pământul era poros şi mirosea a turbă. Peter tocmai se gândea dacă să riște să aprindă lanterna, când deodată, cu un „pleosc!", piciorul i se înfundă în pământ. Se apucă el iute cu mâna de o ramură de copac ca să-şi tragă piciorul afară din noroi, dar era deja prea târziu, fiindcă apa nămoloasă şi rece îi intrase deja în ghete. Trase o înjurătură. încă o greşeală: că nu-şi adusese mai multe şosete. Bine ar fi fost ca asta să fie ultima greşeală.

Apoi însă, încercând să se caţere pe un loc mai înalt, făcu o altă greşeală, mult mai gravă.

Se împiedică cu piciorul drept de o rădăcină şi căzu. Auzi osul rupându-se – un pocnet surd, înăbuşit – şi, în acelaşi timp, îl săgetă o durere ascuţită. Se aşeză pe pământ, gâfâind din pricina durerii şi un moment rămase aşa. în cele din urmă, reuşi să-şi

elibereze piciorul şi îşi dezlegă şireturile ghetei, tremurând la fiecare mişcare. îşi trase în jos de pe picioare şosetele ude. Când văzu cât de repede i se umflă laba piciorului, i se tăie răsuflarea. Se vedea, efectiv, umflându-se.

îşi ridică la loc şosetele, aproape ţipând de durere, apoi, strângând din dinţi, îşi înfundă piciorul înapoi în gheată înainte să apuce să se umfle şi mai tare. Se târî de-a buşilea până la un copac, iar aici, rezemându-se de trunchi, se ridică în picioare. Când încercă să se lase cu toată greutatea pe picior, aproape că se prăbuşi din nou la pământ. Durerea aceea era mult mai puternică decât orice altă durere pe care o simţise până atunci. Prin comparaţie, ce simţise atunci când îşi rupsese degetul mare de la mână fusese o biată muşcătură de ţânţar.

Nu mai putea umbla.

Pax se foi de plăcere simţind un alt corp cald ghemuit lângă el. Pe jumătate treaz, adulmecă, sperând că va da de mirosul liniştitor al corpului băiatului lui. Dar în locul băiatului, descoperi lângă el o vulpe.
Atunci se deşteptă de-a binelea. Făcut colac lângă el şi sforăind, era fratele vulpiţei. Sfrijitul scânci în somn şi îşi trase coada înfoiată peste bot.
Pax se ridică brusc în picioare. Nu prea se pricepea el să se impună, dar în situaţia dată era nevoit să încerce.
— înapoi în culcuşul tău!
Atunci când Sfrijitul încercă să se strângă la pieptul lui, Pax îl ciupi de umăr.
Sfrijitul se scutură, trezindu-se, şi se ridică în picioare. Dar nu-şi lăsă capul în jos în semn de supunere şi nici nu făcu vreo mişcare care să indice că avea de gând să plece. în schimb poziţia corpului lui spunea: *„Hai să ne jucăm!”*
în alte împrejurări, Pax s-ar fi bucurat de compania vioiului pui de vulpe. Dar nu avea chef să-şi facă de lucru cu Zbârlită şi, de fapt, nu mai avea chef de nimic altceva decât să ajungă înapoi la oamenii lui.
nu se apropie de el. '

Sfrijitul îi aruncă încă o privire rugătoare, apoi înhăţă jucăria. Pax îl urmă afară din vizuină şi se uită după el până ce dispăru într-o văgăună la câteva cozi distanţă de el.

Cu o seară înainte, în clipa în care fulgera, scurt, dar violent, de părea că văzduhul se va despica în două din pricina urgiei, Pax se strecurase cu greu într-o vizuină abandonată, nu prea adâncă, nu departe de cea unde se adăposteau Zbârlită şi fratele ei. Nu mai apucase să observe împrejurimile. Acum, în lumina palidă a jumătăţii de lună, Pax avu răgaz să se uite împrejur.

Versantul dealului era înspre sud. Aici rădăcinile copacilor păreau că-şi înfig ghearele în pământul nisipos şi arătau ca nişte mâini cafenii încrestate în pământ. Pitite printre ele, Pax descoperi intrările a trei vizuini.

Pax îşi scoase din
din nou pe Sfrijit să

gură soldatul de plastic şi îl puse pe pământ ca pe o ofrandă, după care îl avertiză

în susul pantei, pădurea se întindea către nord şi către vest, până la drum. Dedesubt, se aşternea până hăt departe o vale întinsă, acoperită de iarbă, puţin în pantă. Era locul ideal: panta dealului oferea protecţie împotriva eventualilor prădători care s-ar fi apropiat, iar copacii le apărau pe vulpi împotriva vânturilor dinspre nord. Pajiştea aceasta, judecând după miros, clocotea de viaţă.

Observând toate acestea, Pax simţi că tensiunea din corp începe să-i slăbească. La fel simţise şi când era pui, atunci când, după ce îşi împinsese de trei ori vasul cu mâncare în cel mai îndepărtat colţ al încăperii care era cuibul băiatului, Peter în sfârşit pricepuse că trebuie să lase vasul acolo. Departe de zidul rece dinspre nord şi cu vedere la uşa pe unde intra tatăl, câteodată mânios. *În siguranţă.*

Dar în locul acesta el nu era în siguranţă. Zbârlită îl avertizase că pe pajişte mai trăia încă un vulpoi, mai bătrân, împreună cu perechea lui. Bătrânul avea deja de înfruntat un duşman din afara teritoriului lor şi nu o să tolereze prezenţa unui alt mascul solitar. în clipa aceea, Pax sesiză o mişcare undeva, mai jos. Pe la jumătatea pantei, un mascul impunător, cu umeri laţi şi cu o blană neagră cu cenuşiu, ieşi dintre tufe şi marcă un pomişor din apropiere. Apoi, vulpoiul cel mare începu să se spele, dar, deodată, se opri cu o labă lângă ureche şi ridică botul, amuşinând aerul. în acelaşi moment, Pax o luă la fugă pe deal în sus şi se ascunse repede în tufărişul din pădure.

îşi adulmecă propriul miros foarte uşor, deşi peste noapte plouase zdravăn. Se opri doar cât să lingă câteva picături de apă de pe frunze, apoi îşi urmă propriul miros până la drum.

Aici încă stăruia mirosul convoiului de camioane militare din ajun, dar de atunci nu mai trecuse niciun alt vehicul. Pax se aşeză din nou pe

trunchiul stejarului culcat la pământ şi se puse pe aşteptat.

Dimineaţa aduse cu sine un nor de gâze lucioase, bâ- zâitoare, şi sporovăiala păsărilor care se deşteptau din somn, dar pe drum nu se auzea niciun zgomot de maşini.

Pe măsură ce soarele se înălţa pe cer, tot mai fierbinte, micile picături de ploaie care încă mai atârnau pe fiecare mlădiţă verde se evaporau.

Lui Pax îi era foarte foame acum, dar setea era şi mai greu de suportat. Nu băuse strop de apă de când plecase de la casa oamenilor. Gâtlejul îi era uscat, iar limba i se umflase şi parcă i se îngroşase în gură. De câte ori se mişca, îl lua ameţeala. De o sută de ori trecu pe lângă el un iz vag de apă, dar nicio clipită nu-i trecuse prin cap să-şi abandoneze postul ca să-l urmeze. Oamenii urmau să se întoarcă în locul acesta după el. Îşi înfipse ghearele în lemnul trunchiului de stejar şi ciuli urechile, ca să prindă orice eventual zgomot de vehicul, dar drumul era cufundat în tăcere.

Trecu o oră, apoi încă una. Pax moţăi, apoi se trezi şi îşi aminti, şi din nou moţăi, şi iar se trezi şi îşi aminti. Apoi vântul îi dădu de ştire că se apropia cineva.

Era un vulpoi. Vulpoiul pe care îl văzuse mai înainte, cel despre care îl prevenise Zbârlită. Acesta înainta precaut; nici nu şovăia, nici nu-şi irosea forţele. Se cunoştea că era bătrân după felul cum îi cădea blana sură de-o parte şi de alta a

corpului. Cum se apropia, Pax observă că până şi ochii vulpoiului erau suri, aburiţi de bătrâneţe.

Surul îi dădu voie să-l miroasă, după care se aşeză pe iarbă, lângă trunchiul copacului căzut la pământ. Nu se înălţă, nu încercă să pară mai mare, ceea ce însemna că nu avea de gând să-l atace.

— *Porţi pe trup miros de om. Am trăit şi eu cu oamenii odată. Acum ei se apropie.*

Pax se învioră brusc, plin de speranţă.

— *L-ai văzut cumva pe băiatul meu ?*

Şi i-l descrise Surului pe Peter.

Dar Surul nu mai văzuse niciun om de pe vremea când trăise împreună cu ei, în tinereţea lui. Iar asta se întâmpla undeva, departe, într-un ţinut secetos şi stâncos, unde iernile erau lungi, iar soarele jos, îndepărtat.

— *Oamenii care se apropie acum vin dinspre apus. Aduc cu ei războiul. Ciorile care i-au văzut nu au observat niciun copil.*

Vestea aceasta îl secă de puteri pe Pax, care se clătină şi aproape căzu de pe trunchiul copacului.

— *Trebuie să bei apă. Vino cu mine!*

Pax ezită. Oamenii lui puteau apărea în orice moment. Dar nevoia lui de a bea apă era imperioasă.

— *E aproape[1]? De la apa aceea se aude ce se întâmplă pe drum ?*

— *Da. Pârâul trece chiar pe sub drum. Vino după mine!*

Felul de a vorbi al Surului, sigur de sine, dar fără umbră de ameninţare în el, îl linişti pe Pax. Se dădu jos din locul în care era cocoţat şi îl urmă pe Sur.

În curând, ajunseră la o crăpătură adâncă în pământ, din care se înălţa până la ei mirosul apei şi cel al plantelor de mâl. Pax privi cu atenţie peste muchie şi zări un izvor argintiu, mărginit de pietre negre, licărind printre fire verzi de trestie şi flori de culoarea purpurei. Surul porni în jos, precaut. Ademenit de mirosul apei, Pax se repezi după el, drept în jos, în râpă. La jumătatea drumului, îşi pierdu echilibrul şi mai departe alunecă până în fundul râpei.

Ajungând acolo, se propti bine pe picioare, apoi privi cu uimire. Apa se rostogolea la vale învolburată, de parcă i-ar fi dat drumul cineva dintr-un robinet enorm, mult mai mare decât cel din care curgea apa în cada în care se îmbăia băiatul lui. îşi lăsă capul în jos. Apa era rece şi avea gust de cupru, brad şi muşchi. îi pătrundea în gură de parcă ar fi fost vie. îl înjunghia prin dinţi şi îi inunda gura şi gâtlejul. Sorbi din ea cu nesaţ. Nu se trase deoparte decât după ce stomacul i se domoli.

Surul se apropie şi el şi bău, apoi îl invită pe Pax să se odihnească împreună.

Pax îşi înălţă capul, ascultând cu atenţie orice zgomot ce ar fi venit de deasupra, de pe drum.

— *Trebuie să stau aproape de drum până se vor întoarce oamenii mei să mă ia.*

Surul se lăsă la pământ şi se întinse.

— *Drumul a fost blocat ieri de războinici.*

Pax se gândi la camioanele care trecuseră cu o zi înainte, cele care miroseau ca hainele cele noi ale tatălui băiatului. Era adevărat că de atunci nu mai trecuse nimeni pe drum. Dar asta nu avea nicio importanţă.

— *Băiatul meu se va întoarce să mă ia de aici.*

— *Nu. Ciorile au zis că drumul este închis.*

Pax se plimba neliniştit de la o piatră la alta, şfichiu- ind din coadă, de parcă ar fi avut de dezlegat o ghicitoare. Şi găsi răspunsul:

— *Atunci am să merg eu până acasă, unde este băiatul meu.*

— *Şi unde este casa ta ?*

Pax se răsuci în toate părţile, încercând să-şi dea seama cu exactitate, deşi nu avea nicio îndoială, fiindcă instinctul îl mâna într-o singură direcţie:

— *Spre sud.*

Surul nu păru mirat.

— *Există nişte colonii omeneşti foarte mari într-acolo. Atunci când vor sosi războinicii, eu şi familia mea nu vom avea încotro, vom fi nevoiţi să ne mutăm mai aproape de coloniile acelea sau s-o luăm spre nord, spre munţi. Mai spune-mi despre oamenii tăi din sud. Cum e să trăieşti cu ei?*

Pentru a doua oară, felul în care se purta bătrânul vulpoi îl linişti pe Pax. Se întoarse şi se aşeză şi el pe pământ.

—Am văzut mulţi oameni de departe, dar nu cunosc decât doi.

— Şi sunt falşi şi ei, aşa cum erau cei pe care i-am cunoscut eu ?

Pax nu înţelese.

Surul îşi îndreptă picioarele dinapoi şi se ridică agitat. îi povesti atunci lui Pax purtarea pe care o văzuse la oameni: un om întorcându-i spatele unui vecin flămând şi minţind că nu mai are nici el nimic prin cămară, deşi cămara lui era plină. Un alt om purtându-se cu indiferenţă faţă de perechea pe care şi-o alesese. Un alt om ademenind o oaie să se îndepărteze de turmă cu glasul lui prefăcut şi apoi ciopârţind oaia.

— Oamenii tăi nu fac tot aşa ?

Îndată lui Pax îi veni în minte cum îl trăsese tatăl băiatului afară din maşină, vorbindu-i cu un glas în care răsuna o undă de regret. Pax îşi dăduse seama că regretul lui este prefăcut după mirosul de minciună pe care îl împrăştia în jur bărbatul.

Se întoarse lângă izvor. Rostogolindu-se peste două pietre, şuvoiul de apă se despărţea în două, apoi se aduna din nou într-o împletitură lichidă, argintie. Mintea lui Pax fu străfulgerată de o amintire.

La puţină vreme după ce fusese salvat de băiat, pe vremea când era încă doar un pui jucăuş, apăruse la uşa lor o străină. Pax îl privise de sub masă pe tatăl băiatului salutând-o pe femeia care îşi purta părul într-o coadă lungă, atârnând peste

un umăr. Tatăl băiatului zâmbea cu toţi dinţii, ceea ce Pax deja ştia că însemna: *„Bine ai venit! Sunt încântat să te văd. N-am să-ţi fac niciun rău.”* Dar, în pofida acelui zâmbet, trupul rigid al bărbatului sugera furie şi teamă.

Pax nu pricepuse teama. Femeia aceea mărunţică părea blândă şi uşor îngrijorată. Tot repeta pe un ton rugător cuvântul pe care Pax deja îl asocia cu băiatul lui: „Peter”. Bărbatului îi încremenise pe chip zâmbetul acela larg, dar, când îi răspunsese femeii, întreaga încăpere fusese inundată de un iz amar de viclenie. în clipa în care îi trântise uşa în nas, pieptul bărbatului se umflase ameninţător.

Pax se întoarse spre bătrânul vulpoi.

— *Da, am văzut şi eu asta. Nu la băiatul meu, la el niciodată. Dar tatăl lui se comportă aşa.*

Auzind aceasta, bătrânul vulpoi păru brusc şi mai bătrân. Cu un efort vizibil, se ridică pe picioarele dinainte.

— *Şi tot nepăsători sunt[1]? Când locuiam eu cu ei, aşa erau.*

— *Nepăsători ?*

— *Când ară, măcelăresc fără milă toţi şoarecii de pe câmp. Indiguiesc un râu şi lasă peştii să moară. Tot aşa de nepăsători sunt şi acum ?*

Odată, când tatăl lui Peter vrusese să taie un copac, Pax îl văzuse pe Peter urcând să dea jos un cuib de pasăre şi să-l mute în alt copac. în zilele mai reci, Peter aducea paie proaspete şi i le

aşternea lui Pax în cuşcă, înainte de a mânca el, avea grijă ca Pax să aibă apă şi mâncare.

— *Băiatul meu nu este nepăsător.*

Auzind aceasta, bătrânul vulpoi răsuflă uşurat. Dar numai pentru o clipă.

— *Când va începe războiul, oamenii vor fi nepăsători.*

— *Ce înseamnă „război"?*

Surul făcu o pauză.

— *Ştii, există o boală care le loveşte uneori pe vulpi. Le face să-şi părăsească locurile de baştină şi să atace străinii. Războiul este o boală asemănătoare cu aceasta.*

Pax sări în picioare.

— *Şi războinicii... au să-l atace şi pe băiatul meu?*

— *Războiul a ajuns în ţinutul în care locuiam eu împreună cu oamenii şi a distrus totul. A fost numai pârjol peste tot. Mulţi au murit, şi nu doar dintre războinici, care erau bărbaţi în toată firea, ci şi copii, mame şi bătrâni de-ai lor. Şi toate animalele. Bărbaţii care sufereau de boala asta au împrăştiat numai haos pretutindeni în calea lor.*

— *Şi lucrul ăsta se apropie acum?*

Surul înălţă capul şi începu să urle. Un urlet care făcu aerul să sune a tristeţe.

— *Către apus, acolo unde deja a început războiul şi oamenii se ucid unii pe alţii, tot pământul e distrus. Aşa spun ciorile. Râurile sunt zăgăzuite. Pământul este pârjolit şi pustiu. Nici măcar tufele de iarbă-neagră nu mai cresc. Iepuri, şerpi, fazani, şoareci, toate vietăţile au fost ucise.*

Pax sări pe potecă. Trebuia să-l găsească pe băiat înainte de venirea războiului!
Surul îl urmă.
— *Aşteaptă! Vin şi eu cu tine spre sud. Trebuie să găsesc o nouă casă. Dar mai întâi vino înapoi cu mine.*
— *înapoi pe pajişte[1]? Nu. Vulpiţa m-a avertizat să nu mă întorc acolo.*
— *Vulpiţa n-o să te primească niciodată cu braţele deschise fiindcă ai trăit cu oamenii.*
Atunci Pax parcă văzu aievea, ca într-o strălucire, scena pe care i-o descrisese vulpiţa fratelui ei: un vânt rece, şuierător; o pereche de vulpi în mare suferinţă; o cuşcă cu gheare de oţel şi sânge pătând zăpada. Şi apoi, deodată, nimic.
— *Dar nu ea face regulile aici. Vino cu mine înapoi pe pajişte. Ne odihnim, mâncăm şi apoi, spre seară, pornim.*

O

Sunetul pe care îl iubea Peter cel mai mult din toată lumea, pocnetul scurt de piele pe piele care se auzea atunci când mingea de baseball lovea mănuşa, părea atât de real în visul lui, încât în clipa în care deschise ochii, încă zâmbea. îndată după aceea icni de şoc. Deasupra lui stătea o femeie care arunca mingea într-o mănuşă. Purta o salopetă peticită, iar pe bretelele salopetei avea înnodate nişte bandane. Părul ciufulit, ca o claie, se scutură când îşi lăsă capul în jos ca să-l studieze pe Peter.
Băiatul se dădu înapoi pe podelele din lemn nelăcuit, scâncind, de data aceasta din pricina durerii care îl săgeta prin picior. Totul îi reveni în minte foarte rapid. Tot mai înspăimântat, privi de jur împrejur, îşi căută ghiozdanul. îl zări în spatele femeii. Lucrurile din el erau împrăştiate pe toată podeaua.
Femeia se apropie de el şi începu să lovească mingea în mănuşă ceva mai tare.
Peter îşi dădu seama că acelea erau mingea şi mănuşa lui. Mingea care fusese în ghiozdanul lui. Mănuşa pe care îşi pusese capul să doarmă. Se îndreptă de spinare.

— Hei! Astea sunt lucrurile mele! Ce cauţi tu aici?

Auzind acestea, femeia îşi dădu capul pe spate şi scoase un sunet între un hohot de râs şi un fornăit. Azvârli mingea şi mănuşa cât colo şi se aplecă să se uite mai bine la el, strângând cu o mână cele câteva pene pe care le purta la gât, prinse pe un şnur din piele netăbăcită.

Văzând-o mai de aproape, Peter îşi dădu seama că femeia nu era chiar atât de bătrână cum i păruse în primele secunde. Oricum, nu era cu mult mai bătrână decât tatăl lui. Avea o şuviţă căruntă care îi brăzda părul, dar pielea îi era netedă. Apoi, când femeia strânse din ochi şi pocni din degete înspre faţa lui, băiatului îi trecu prin minte că poate e vreo nebună.

— Nu, nu, nu, nu! *Tu* te-ai furişat în şura *mea,* aşa că eu ar trebui să-ţi pun întrebarea: „Ce cauţi tu aici?”

Peter se dădu înapoi iute. Aproape că nu mai conta dacă femeia care îl privea de sus era nebună sau nu, dar în spatele ei se vedea un perete plin cu topoare şi coase, iar el, în situaţia în care se afla, nu ar fi fost în stare să o ia la picior.

— Păi, să vezi... M-am lovit la picior aseară. Treceam pe lângă şura ta şi aveam nevoie de un loc unde să stau, aşa că... Bine, am să plec.

— Nu te grăbi chiar aşa de tare! Cum adică treceai pe lângă şura *mea*? Este o proprietate privată, într-un loc pustiu.

Femeia se ridicase cât era de înaltă. Peter se dădu şi mai tare înapoi.

— Eu... căutam o scurtătură către casă de la...

în clipa aceea îi veni în minte antrenamentul la care asistase în ajun. Făcu un semn cu capul spre minge şi spre mănuşă.

— De la antrenamentul de baseball.

— Aşadar, te îndreptai spre casă după antrenamentul de baseball, trecând peste pământul meu? în cazul ăsta, primul lucru care îmi vine în minte este de ce nu ai şi bâta de baseball la tine?

Şi femeia arătă cu mâna spre lucrurile lui Peter.

— Văd că în ghiozdan ai o rolă de bandă adezivă, nişte saci pentru gunoi, o brăţară-amuletă, îmbrăcăminte, mâncare şi apă... Dar bâtă nu! Ei, băiete?

După felul în care rostise cuvântul „băiete", cu o voce mieroasă, despărţindu-l în silabe, Peter îşi dădu seama că femeia vorbea cu un uşor accent. Doar uşor, de parcă în copilărie, cândva, oamenii din jurul ei ar fi vorbit o limbă melodioasă.

— Păi, eu... n-o am la mine. O bâtă de baseball este foarte grea.

Femeia clătină iar din cap. De data aceasta părea scârbită. îşi ridică iute salopeta de pe piciorul stâng. De sub genunchi, în locul

piciorului, avea o bucată de lemn dur. îşi propti piciorul de lemn pe podea, lângă Peter.

— Ia uită-te la piciorul ăsta! Ăsta e un picior foarte greu, băiete. Lemn de brad masiv. Şi totuşi, eu îl port după mine, nu-i aşa?

Femeia se uită în jos, la picior, şi păru a descoperi ceva ce nu prea îi era pe plac. Scoase un cuţit de la brâu şi, cu o mişcare scurtă din încheietura mâinii, răzui o aşchie deasupra locului în care ar fi trebuit să se afle glezna. Apoi se întoarse din nou cu faţa la Peter şi îndreptă cuţitul spre el.

— Bun, ia să mai facem o încercare, fiindcă acum chiar că m-ai făcut curioasă: dacă ai fost la antrenamentul de baseball, cum de nu ai bâta la tine?

Peter îşi ridică cu greu ochii spre chipul femeii, apoi se uită din nou în jos, spre cuţit. Lama cuţitului lucea, lungă şi subţire, cu o curbură de rău augur. Probabil că femeia era într-adevăr sărită de pe fix. Poate chiar mai rău. Peter îşi simţi inima sărindu-i din piept, iar gura îi era uscată ca un deşert. Reuşi totuşi să îngaime:

— Fiindcă nu am bâtă.

Femeia zâmbi pe jumătate şi îi făcu cu ochiul.

— Acum e mai bine. Da, acum simt că îmi spui adevărul. Cum te cheamă?

Peter îi spuse.

— Deci, Peter-fără-bâtă, care-i povestea cu piciorul tău?

Peter nu-şi dezlipea ochii de pe cuţit. îşi desfăcu hanoracul din jurul piciorului. Chiar şi această mică mişcare îi provocă o durere care îl şocă. începu să tremure şi, pentru prima oară, îşi dădu seama cât era de frig.

— Mi l-am sucit.

Femeia se lăsă în jos, îndoindu-şi piciorul de lemn într-un chip ciudat. Peter se uită într-o parte.

— Nu te mişca!

Şi, până să apuce el măcar să-şi dea seama ce se întâmplă, femeia îi vârî lama rece a cuţitului sub şosetă şi, cu o mişcare rapidă, i-o tăie. Peter strânse din buze ca să nu ţipe. Piciorul îi era vânăt şi i se umflase ca un dovleac.

— Ai umblat cu el aşa?

Peter arătă spre băţul de lângă el.

— Am rupt băţul ăsta şi mi-am făcut o cârjă din el.

Degetul pe care îl întinsese spre băţ tremura. îşi lăsă
mâna în jos.

Femeia dădu din cap iarăşi, apoi îşi puse palmele în jurul călcâiului lui.

— Am să-l mişc puţin, îl avertiză ea. Eşti gata?

— Nu! Nu te atinge de el!

Dar femeia începu să-i palpeze piciorul. în timp ce făcea asta, îi tot comanda ce să facă:

— Mişcă degetul mare. Nu pe toate! Mişcă şi laba piciorului dintr-o parte într-alta.

Peter tresări de durere, dar facu tot ce îi ceru femeia.

— Ai noroc, spuse ea, aşezându-i piciorul pe hanorac. Este o fractură fără displazie a osului cinci metatarsian. E o singură fractură simplă a osului din exteriorul labei piciorului.

— Am noroc? Cum să am noroc dacă mi-e fracturat osul?

Femeia se dădu înapoi, îşi propti cu zgomot piciorul de lemn lângă mâna lui, apoi înfipse în el lama cuţitului.

— Oh, nu ştiu... la să vedem... Cum adică? Dacă ai *un singur* os fracturat înseamnă că ai noroc?

— Bine, bine, am priceput! Scuze!

Femeia îşi scoase cuţitul din piciorul de lemn şi îndreptă din nou cuţitul spre Peter.

— Eşti tânăr. Ai să stai cu piciorul în ghips poate şase săptămâni şi-o să se vindece de tot.

— De unde ştii toate astea? Eşti doctoriţă sau aşa ceva?

— Am fost sanitar în armată. într-o altă viaţă.

Femeia se ridică în picioare şi privi în jos spre Peter,

ca şi când deodată ar fi reuşit să pună toată povestea cap la cap.

— Eşti fugar.

îşi încrucişă braţele peste piept şi îşi înălţă capul.

— Aşa este? Ai fugit de acasă?

— Nu, nu! Doar pornisem doar... într-o drumeţie.

Femeia îşi acoperi iute urechile cu palmele şi se încruntă.

— îmi pare rău, n-am auzit ce ai spus. Detectorul meu de minciuni ţi-a acoperit vocea. Hai, mai încearcă o dată. Ai fugit de acasă?

Peter oftă şi spuse:

— Nu tocmai.

— Atunci ce anume căutai aseară pe proprietatea mea, cărând în ghiozdan haine de schimb şi provizii, Peter-fără-bâtă?

— Păi, nu fug *de* acasă, ci fug *acasă.*

— Aha, asta da, e o diferenţă. Dă-i drumul, mai departe!

Peter se uită pe fereastră, peste masa de tâmplărie. Siluetele câtorva pini înalţi străpungeau cerul palid al dimineţii, iar un stol de ciori gălăgioase se dondăneau pe ramurile cele mai de sus. Dacă ar fi putut să-i spună femeii o poveste care să-l ajute să plece din şură şi să se întoarcă pe drumul lui, în căutarea lui Pax, i-ar fi spus-o. Atunci, şi el s-ar fi topit în ziua aceea, cu tot cu osul cinci metatarsian fracturat. Dar, dacă într-adevăr exista o astfel de poveste, trebuia să se gândească ce poveste trebuia să fie. Se lăsă pe spate, rezemându-se de perete.

— Din cauza războiului, care se îndreaptă spre oraşul nostru. Au să pună mâna pe râu. Tata a trebuit să se înroleze. Mama a

murit, iar pe altcineva nu mai am. Aşa că tata m-a dus...

— Şi câţi ani are tatăl ăsta al tău?

— Cum? Treizeci şi şase. Dar de ce?

— Atunci nu a *trebuit* să se înroleze. Numai cei între optsprezece şi douăzeci de ani sunt înrolaţi obligatoriu. Copiii, care sunt uşor de prostit. Aşa că, dacă tatăl tău a mers la război înseamnă că s-a înrolat voluntar. A fost alegerea lui. Hai să spunem adevărul încă de la început. Asta este regula pe aici.

— Bine, sigur. A ales el să meargă. Iar pe mine m-a dus la bunicul şi...

— Şi ţie nu ţi-a plăcut acolo.

— Nu despre asta este vorba. E vorba că... Of, nu ai putea să pui cuţitul ăla deoparte? Femeia privi în jos şi păru mirată că încă ţinea cuţitul în mână.

— Vai, ce lipsă de maniere, Voia! se mustră ea. Am uitat cum trebuie să ne purtăm cu un oaspete!

Aruncă cuţitul pe masa de tâmplărie, apoi spuse:

— Zi mai departe!

— Bine. Eu aveam un vulpoi. Adică am un vulpoi. Şi i-am dat drumul. L-am părăsit pe marginea drumului. Tata a spus că trebuie să-l lăsăm acolo, dar ar fi trebuit să mă opun.

Pe Peter îl chinuiau lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spună tatălui său încă din clipa în

care pornise maşina, iar acum toate acestea dădeau năvală afară.

— L-am crescut de când era mic. Avea încredere în mine. Nu ştie cum să supravieţuiască în sălbăticie. Nu contează că „e doar o vulpe”, cum îi zice tata, *„doar o* vulpe”, de parcă nu ar fi la fel de bun ca un câine sau aşa ceva.

— Aşa deci. Şi te-ai înfuriat, aşa că ai fugit.

— Nu m-am înfuriat. Nu sunt furios. Dar vulpoiul meu se bizuie pe mine. Vreau să merg înapoi să-l iau.

— Ei bine, acum nu mai poţi merge. Trebuie să-ţi schimbi planurile.

— Nu. Trebuie să merg după el şi să-l duc acasă.

Peter se rostogoli, sprijinindu-se pe genunchi, şi îşi înghiţi geamătul provocat de durerea din picior. îşi luă băţul şi se sprijini pe el o secundă, dar îndată se prăbuşi din nou la podea, epuizat doar din atâta.

— Acum? încă te mai gândeşti la asta? Cât de departe de aici l-ai lăsat?

— La vreo două sute de mile. Poate şi mai bine, spuse Peter.

Voia pufni.

— în starea în care te afli n-ai reuşi să faci nici două mile. Ai deveni doar momeală pentru urşi, asta dacă nu ai muri de hipotermie în prima noapte. N-ai să poţi umbla destul de repede ca să te încălzeşti.

Voia se rezemă de masa de tâmplărie, înfăşurându-şi o eşarfa în jurul degetului. Peter îşi dădea seama că femeia încearcă să găsească o soluţie. Nu i se mai părea că arată ca o nebună, ci doar ca o persoană adâncită în gânduri. Şi poate că era şi îngrijorată. La un moment dat, păru că a ajuns la o concluzie.

— Precis că va veni cineva după tine. Eu nu vreau să am niciun amestec în povestea asta. Vreau să pleci de aici. Dar nu te pot trimite la drum în halul acesta. Am eu destule pe conştiinţă şi aşa. Am să-ţi pansez piciorul şi am să-ţi dau ceva pentru durere, un medicament care este legal de administrat şi la copii, după care...

— Nu sunt copil. Am aproape treisprezece ani.

Voia ridică din umeri.

— După aceea va trebui să pleci. Nu departe de aici, pe autostradă, este un service auto. Sună-l pe bunicul tău şi spune-i să vină să te ia acasă.

— Nu mă duc înapoi! Mă duc să-mi iau vulpoiul.

— Dar în starea în care te afli nu ai cum. Cel puţin şase săptămâni, până ţi se vindecă osul rupt, nu te poţi sprijini pe picior. După aceea, poate.

— Şase săptămâni? Nu, o să fie prea târziu. Până atunci vulpoiul meu...

— Măi băiete, aminteşte-ţi că ştiu şi eu câte ceva despre cum e să umbli cu un singur picior. Ca să reuşeşti să faci asta, până să ţi se vindece osul ăla, va trebui să înveţi să te deplasezi folosindu-te de forţa umerilor şi a braţelor. Va trebui să devii puternic în alte feluri. Este un lucru aproape imposibil şi pentru un om mare, darmite pentru un copil...

— Nu sunt copil!

Voia îi facu semn să tacă.

— Aşa că, deocamdată, vei merge înapoi acasă şi te vei îngriji de osul rupt. Dar până atunci am să-ţi bandajez piciorul şi am să-ţi dau o cârjă cu care să poţi umbla mai bine decât cu ramura aia.

Voia se îndepărtă de masa de tâmplărie şi ieşi din şură.

Peter se uită după ea, până ce femeia dispăru pe o cărare mărginită de pini. Şchiopăta aşa de rău, încât parcă şi pe el îl durea. Peter se târî de-a buşilea pe podea până în cealaltă parte şi îşi îndesă lucrurile înapoi în ghiozdan. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de masă. Ameţi din pricina efortului. Ca să-şi limpezească mintea din nou, îşi încleştă degetele de marginea mesei până i se albiră încheieturile degetelor. Când stătea în picioare, durerea din picior era atroce. încercă să vadă dacă ar putea umbla pe el, însă îşi dădu seama că nu va fi în stare. Voia totuşi voia să i-l bandajeze. După aceea o să poată păşi cu el. Trebuia să poată!

Se aşeză pe masă şi aşteptă.

Cu o seară înainte, la lumina lanternei, nu reuşise să vadă mare lucru din şură, aşa că începu să studieze locul. Podeaua bine măturată era goală. Lângă uşă se vedeau, aranjaţi frumos, câţiva saci cu seminţe şi îngră-

şăminte. Locul mirosea curat, a fân şi a lemn, nu a animale, deşi undeva, în apropiere, se auzeau nişte găini.

Masa mare de tâmplărie ocupa o mare parte din şură. Pe ea erau aranjate frumos mici unelte şi bucăţi de lemn. Vizavi, lângă dreptunghiul uşii, o bucată de pânză de sac de culoare închisă, drapată, acoperea nişte lucruri atârnate pe perete.

Peter simţi că începe din nou să tremure, convulsiv, de data aceasta nu din pricina frigului. Lucrurile acoperite cu pânză aveau forma unor capete de oameni. Puteau fi cine ştie ce obiecte perfect inofensive dintre cele care se atârnă de obicei pe pereţii şurelor, dar într-adevăr arătau ca nişte capete de oameni.

Gâtlejul i se uscă, iar inima începu să-i bată cu putere. Fusese prost şi neatent. Poate că nebuna asta avea de gând să-i dea drumul să plece (de ce să nu-l lase să plece?), dar se putea la fel de bine şi să nu-i dea drumul. Găsi cuţitul pe care femeia îl lăsase acolo şi îl strânse uşor în palmă. Indiferent ce o să se întâmple între ei,
Voia urma să aibă un avantaj, dar asta nu însemna că nu o să se apere şi el. Îşi strecură cuţitul în buzunar exact în clipa în care femeia apărea în uşă.

— Bea asta, spuse ea, întinzându-i lui Peter o cană.

Apoi aşeză lângă el un castron. Peter mirosi ce era
în cană.
— Este cidru. Am pus şi nişte coajă de salcie în el, aşa că bea-l pe tot.
— Coajă de salcie?
— Aspirină naturală.
Peter puse cana pe masă. Nu avea de gând să bea din băutura nebunei.
— Treaba ta.
Voia luă castronul şi începu să amestece pasta verde dinăuntrul lui cu degetul.
— Ce-i aia?
— O cataplasmă. Cu arnică pentru vânătaie şi tătă- neasă pentru fractură.
Femeia îi făcu semn să-şi pună piciorul pe bancă.
Cataplasma era rece. Pe măsură ce femeia i-o aplica pe pielea fierbinte, întinsă, durerea începea să se domolească. Femeia îşi desfăcu o bandană de pe breteaua salopetei şi i-o înfăşură în jurul labei piciorului, apoi o legă cu o altă eşarfă, aşa încât, acum, Peter îşi simţea piciorul mai bine. După asta, femeia se îndreptă de şale şi îşi şterse mâinile de salopetă.
— Ce înălţime ai?
— Un metru şaizeci. De ce?
Voia nu răspunse. începu să scotocească printr-o stivă de bucăţi de scânduri, alese câteva bucăţi de lemn lungi şi subţiri, le duse

până la capra de tăiat lemne şi tăie două bucăţi de aceeaşi lungime. Lemnul mirosea a proaspăt şi a curat. Când femeia începu să fixeze cu cuie două bucăţi de lemn mai scurte în capătul celor lungi, Peter pricepu. Cârje. Femeia îi făcea o pereche de cârje. Deodată, avea impresia că cuţitul pe care îl şterpelise îi atârnă greu pe lângă coapsă.

în câteva minute, Voia termină de montat bucăţile de lemn din partea de sus şi fixă în şuruburi şi suporturile pentru mâini. Puse cârjele pe lângă el ca să le măsoare, apoi tăie cu fierăstrăul câte doi centimetri din partea de jos a fiecăreia.

După aceea, desfăcu o anvelopă veche dintr-un colţ al şurei şi se întoarse la masa de tâmplărie. Căută din priviri ceva pe toată masa. Apoi se întoarse spre el. Peter simţi că obrajii îi iau foc.

— Mi-ai luat cuţitul?

Vocea ei suna ameninţător acum, de parcă ar fi putut izbucni în flăcări, mistuind acoperişul şurei.

Pe Peter îl luă ameţeala şi inima începu iar să-i bubuie în piept. Scoase cuţitul din buzunar şi i-l întinse.

— De ce ai făcut asta?

Peter înghiţi în sec. Cuvintele îi secaseră.

— De ce?

— Pentru că... Ei bine, pentru că m-am temut că ai să mă omori.

— Să te omor?
Femeia îi aruncă o privire încărcată de reproş.
— Dar ce, dacă trăiesc în pădure, asta înseamnă neapărat că sunt o criminală?
Peter făcu un semn din umăr către peretele pe care erau agăţate unelte de tăiat.
— Din pricina uneltelor? Am în grijă nouă hectare de pădure. Şi sculptez. Ce, ai crezut că astea sunt arme?
Peter îşi feri privirea, ruşinat.
— Uită-te la mine, băiete!
El se întoarse cu faţa spre ea.
— Poate că ai şi tu dreptate, spuse Voia, fixându-l cu privirea. Poate că vezi tu ceva în mine. Poate că sunt...
Femeia îşi ridică încet mâinile în aer, apoi îşi adună toate degetele laolaltă aproape de faţa lui Peter şi deodată le deschise din nou brusc, exclamând:
— Bum! Poate că am să devin periculoasă, uite-aşa... pe nepusă masă!
Peter tresări.
— Nu, iartă-mă! M-am înşelat.
Voia îi facu semn să tacă, apoi se răsuci pe călcâie. Tăie din anvelopă patru fâşii de cauciuc, le înfăşură în jurul părţii de sus a cârjelor şi în jurul suporturilor pentru mâini, iar apoi le înfăşură în sfoară. Făcu toate astea fără să scoată o vorbă. Apoi îi întinse cârjele lui Peter.

Peter îşi puse cârjele sub braţe şi se sprijini pe ele. Ce uşurare simţi îndată, văzând că poate sta în picioare fără să cadă şi fără să mai fie nevoit să se sprijine pe piciorul rănit.

— Sprijină-te pe palme. Ridică-te, nu te lăsa să atârni pe cârjă. Propteşte bine cârjele în pământ, pe urmă fa un pas, balansându-te înainte.

Peter dădu să-i mulţumească, dar Voia îl întrerupse.

— La capătul drumului pe care ai venit până aici este autostrada. Ia-o spre stânga şi după un sfert de milă ai să ajungi la staţia de benzină. De acolo o să-ţi dai tu seama încotro să o iei.

Il ajută să-şi pună ghiozdanul pe umeri, apoi se întoarse, luă în mână o bucată de lemn şi începu să cioplească de parcă Peter n-ar mai fi fost acolo.

Peter încercă să facă un pas spre uşă. Se clătină puţin, dar nu prea tare.

— Ai ţopăit. Eu am zis să te balansezi. Acum şterge-o de aici!

O clipă, Peter rămase nemişcat. Nu ştia încotro să o ia, ci doar că sigur nu voia să se întoarcă la casa bunicului lui. Voia se întoarse şi se aplecă spre el, îşi adună din nou toate degetele cu vârfurile laolaltă, apoi le deschise deodată spre el.

— Pleacă! Pleacă de-aici cât încă ţi-e bine!

Coborând spre pajiște dinspre pădurea de pe deal, deodată Surul se opri cu nasul în aer.

— *Iarăși!*

își înălță botul, ca să adulmece mai bine.

— *E și mai puternic.*

Pax, care deja șovăia, se crispă.

Surul grăbi pasul către liziera pădurii.

— *Este un vulpoi solitar care mă tot provoacă. Vrea să pună stăpânire pe teritoriul acesta, dar acum își dă aere în fața tinerei vulpițe, care în iarna asta are să-și aleagă perechea.*

Pax îl urmă și privi și el scena ce se petrecea mai jos de locul în care se aflau ei. Pe pajiște se zăreau patru vulpi. Zbârlită și Sfrijitul stăteau împreună. Erau precauți. Urechile lor cu vârfurile negre erau îndreptate înspre ceilalți doi, care stăteau față în față, pe o piatră ieșită în afară, pe la jumătatea pantei. Dintre aceștia doi, una era o vulpe cu blana mai închisă la culoare decât a Zbârlitei și cu o burtă mare, plină de pui. Celălalt era un mascul mare, cu blană aspră, maro-roșcat. Surul lătră, facându-și simțită prezența. Dușmanul sări de pe piatră. Sângele care îi

ţâşnea dintr-o ureche descrise un arc roşu. Apoi masculul o luă la fugă pe pajişte în jos.

Surul porni la vale, cu Pax pe urmele lui. Când se apropie de Zbârlită şi de Sfrijit, se văzu că prezenţa lui îi liniştește, ca şi când o mână nevăzută i-ar fi mângâiat pe spinare. îndată ce trecu Surul de el, Sfrijitul începu să ţopăie de bucurie că îl văzu pe Pax. Zbârlită, în schimb, îşi rânji dinţii şi începu să mârâie.

Pax grăbi pasul pe urmele Surului. Când bătrânul vulpoi ajunse la lespedea de piatră, lângă perechea lui, Pax se lăsă la pământ la baza stâncii, în semn de respect. Vulpea îl întâmpină pe Sur cu afecţiune. Apoi îşi comunicară unul altuia ce mai aflaseră.

— *în dimineaţa asta, vântul a bătut dinspre apus, aducând miros de foc. în curând va trebui să ne mutăm de aici.*

Vulpea aruncă apoi o privire spre Pax.

— *Străinul miroase a om.*

Zbârlită şi Sfrijitul se apropiará şi ei, cu urechile ciulite ca să audă răspunsul Surului.

— *Vrea să se întoarcă în sud, la oamenii cu care a locuit. Am să merg şi eu împreună cu el, să caut un loc bun în care să ne mutăm. O să ne odihnim amândoi, apoi, spre seară, pornim.*

Lângă el, Zbârlită mârâi din nou. Lui Pax îi veni să o ia la fugă. Tot ce dorea el era să-l găsească pe băiatul lui. Dar instinctul îi spunea că trebuia mai întâi să se odihnească şi să

mănânce. îşi exprimă acordul, la care Surul şi perechea lui se îndepărtară încet spre pajiştea înverzită.

Sfrijitul făcu un salt şi se rostogoli peste Pax, lăsând să cadă pe pământ soldăţelul pe care până atunci îl ţinuse ascuns în gură. Era o invitaţie ca Pax să se joace cu el. Zbârlită sări între ei şi azvârli jucăria cât colo.

— *Oameni. Adu-ţi aminte de pericol!*

Sfrijitul aduse jucăria înapoi, sfidător, ţinând-o la vedere între dinţi.

Pax simţi că Sfrijitul o să dea de necaz şi mai tare decât înainte şi că de vină pentru asta era el. Aşa simţise de multe ori şi în legătură cu băiatul şi cu tatăl lui. Singura strategie pe care o aplicase cu ei era să se facă nevăzut ca să-l apere pe băiat de mânia bărbatului. Se dădu înapoi şi acum, dar Zbârlită nu se mulţumi cu atâta.

— *Nu te apropia de ăsta care miroase a om, îl avertiză ea pe fratele ei. Adu-ţi aminte de pericol!*

Pax facu un pas spre ei.

— *Oamenii mei nu sunt periculoşi.*

Auzindu-l, Sfrijitul arătă brusc alarmat, ca şi când cuvintele pe care le rostise Pax ar fi constituit o provocare. Deodată ţâşni în sus, spre vizuina lui, dar sora lui fu mai iute de picior. îl opri din drum, iar când Sfrijitul încercă să se întoarcă în altă direcţie, ea îl reţinu, acope- rindu-l cu laba, până ce puiul se opri, înfrânt.

— *Toţi oamenii sunt periculoşi...*

Atunci Zbârlită evocă o scenă care lui Pax îi zbârli blana de pe spinare: vântul rece, vâjâind, încărcat de ameninţarea zăpezii. Pax recunoscu vântul acela. Povestea pe care voia Zbârlită să i-o spună urma să se încheie cu sânge pe zăpadă şi cu nişte falei reci din oţel.

Zbârlită îşi rânji dinţii către Pax, apoi începu.

Ajungând la nişa din zid de unde privise căprioarele, Peter se opri.

Deja o mână îi sângera. Se împiedicase şi o aşchie ascuţită îi sfâşiase pielea sensibilă de la rădăcina degetului mare. Şi transpira îngrozitor. Braţele îi tremurau din pricina efortului pe care îl făcuseră în ultimele minute de a-i sprijini toată greutatea, iar palmele i se iritaseră deja de la mânerele din cauciuc de care se ţinea. Durerea din piciorul drept ameninţa asemenea unui tunet. Dar toate acestea erau nimic pe lângă gândul că ar putea fi nevoit să se întoarcă în casa sinistră a bunicului lui.

Nu pornise în direcţia în care trebuia să meargă.

Se întoarse înapoi. înfipse cârjele în pământ şi se balansă înainte, sprijinindu-se pe ele, apoi le înfipse din nou şi iar se balansă, până ce ajunse înapoi în uşa şurii Volei. Acolo se îndreptă de spinare.

— Nu!

Voia ridică brusc capul. îi aruncă o privire furioasă. Dar Peter mai distinse ceva pe chipul ei: teamă.

— Nu merg înapoi, spuse el, şi mai ferm. Fie că mă ajuţi, fie că nu, eu mă duc să-mi iau vulpoiul!

— Să te ajut?

Peter înaintă până la masa de tâmplărie şi se aşeză pe ea.
— Învaţă-mă. Cum mi-ai spus cum să fac mişcări cu braţele ca să fie mai puternice. Tu ai învăţat să umbli cu un singur picior. Învaţă-mă şi pe mine. Ai fost sanitar în armată. Mi-ai pus osul la loc. Te rog. Am să fac tot ce îmi spui.
Peter luă cana de pe masă şi, ca să-i demonstreze că are încredere în ea, bău tot cidrul, până la fund.
— După aceea am să plec. Dar chiar dacă nu vrei să mă ajuţi, tot am să merg după vulpoiul meu.
Voia îşi puse mâinile în şolduri şi îşi lăsă capul în jos, privindu-l cu interes.
— Ai lăsat un vulpoi domesticit să se descurce de unul singur? îţi dai seama că se poate să fie mort deja, nu?
— Ştiu. Atunci eu aş fi de vină. Dacă a murit, trebuie să-l aduc acasă şi să-l îngrop. Oricum, tot am să merg înapoi să-l găsesc şi să-l aduc acasă.
Voia îl privi cu mare atenţie, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.
— Deci, până la urmă ce vrei? Să te întorci acasă sau să te întorci după vulpoi?
— E acelaşi lucru, spuse Peter.
Răspunsul acesta plin de convingere îi venise pe buze brusc. îl surprinse şi pe el.
— Şi ai de gând să faci asta chiar dacă va încerca cineva să te împiedice? Fiindcă aşa

crezi tu că e bine? Aşa simţi tu în adâncul inimii tale?
Spunând cuvintele acestea, Voia se lovi cu pumnul în piept.
— în adâncul inimii? Aşa este?
Peter nu răspunse pe dată, fiindcă femeia asta, ori că era nebună, ori nu, vorbise de parcă soarta întregii lumi ar fi depins de asta. Dar de răspuns Peter ar fi răspuns la fel, fie că ar fi trântit răspunsul dintr-o suflare, fie că s-ar fi gândit la el o viaţă întreagă înainte. Aşa că se lovi şi el cu pumnul în piept. îşi simţi inima tresăltând.
— Da. De fapt, este singurul lucru pe care îl simt în adâncul inimii mele.
Femeia dădu din cap.
— Păi, ai doisprezece ani. Cred că eşti destul de mare ca să te cunoşti. N-am de gând să te contrazic în privinţa asta. Aşa că, bine, fie!
— Ai să mă ajuţi?
— Am să te ajut, spuse Voia, întinzându-i mâna. Cu trei condiţii...

— Fratele meu face parte din a doua serie de pui născuţi de mama. S-au născut primăvara devreme. Anul trecut, primăvara a venit mai târziu. Cădea zăpada şi nu se mai topea, iar dedesubtul ei pământul rămânea tot îngheţat. Eu îmi aveam sălaşul în apropiere. O mai ajutam la vânat. Toată ziua părinţii noştri şi cu mine eram în căutare de hrană, fiindcă cei mici erau mereu flămânzi. Dar mâncarea nu ajungea niciodată.

Doi dintre pui au murit în aceeaşi zi. Mama a spus că trebuie să mergem la fermă. La ferma oamenilor, în şură, unde era cald, găseai întotdeauna şoareci graşi. La ferma oamenilor erau şi ouă în coteţul găinilor.

Tata nu a vrut să rişte. Dar când nici cel de-al treilea pui n-a mai putut să se ridice în picioare de slab ce era, mama l-a înfruntat pe tata.

Sfrijitul înălţă capul şi îi aruncă Zbârlitei o privire rugătoare. Dar Zbârlită nu-l luă în seamă.

— Ne-a dus pe mine şi pe cel mai zdravăn dintre pui – o soră de-a mea – până la ferma oamenilor.

Sfrijitul se apropie de ei şi îşi înfundă nasul în umărul lui Pax. îndată, vulpiţa îi dădu una peste obraz, dar Pax băgă de seamă că nu îl zgâriase. Sfrijitul se lăsă la pământ.

— în jurul şurei, de atâtea urme de paşi, atât de animale, cât şi de oameni, nu mai rămăsese zăpadă. Mirosul şoarecilor umplea tot aerul. Mama s-a îndreptat spre o gaură în scândurile de lemn, jos de tot. Noi o urmam la câteva lungimi de coadă distanţă. Deodată, chiar înainte de a ajunge la gaură, din pământ au ţâşnit nişte fălci de oţel atât de repede, că şi aerul a pocnit. Mama a urlat. Clama îi prinsese piciorul din faţă. Cu cât se zbătea mai tare, cu atât metalul îi pătrundea mai adânc în el. Apoi a început să se muşte de picior ca să se elibereze. Când încercam să ne apropiem, ne striga să rămânem unde suntem.

Apoi a apărut şi tata. Venise pe urmele noastre. Ne-a alungat pe mine şi pe sora mea înapoi în tufe şi ne-a poruncit să rămânem acolo. Apoi a început să o ajute pe mama noastră.

Scena pe care o descria vulpiţa înfăţişa două vulpi unite printr-o iubire veche şi o teamă nouă, iar teama era atât de îngrozitoare, încât ochii li s-au dat peste cap în orbite. Atât era de vie scena descrisă de Zbârlită, încât Pax îi simţea pregnant până şi mirosul.

Sfrijitul începu să scheaune. Sunetul acela jalnic îl facu pe Pax să încerce să-l aline, dar Zbârlită îl preveni să se ţină deoparte.

— *Apoi a venit un om cu un băţ. Mama şi tata au strigat la noi să fugim acasă. Noi am rămas pe loc. Am văzut totul. Omul a ridicat băţul şi sub ochii noştri din mama şi din tata n-au mai rămas decât sânge, blană şi oase sfărâmate, împrăştiate pe zăpadă.*

Sfrijitul începu să geamă şi dădu să se retragă iar către vizuină, dar Zbârlită îl opri din nou.

— *Sora mea şi cu mine n-am putut pleca de lângă trupurile părinţilor noştri. S-a făcut noapte, apoi s-a făcut ziuă din nou. Noi stăteam în continuare ascunse într-o grămadă de lemne din apropierea fermei. în cele din urmă, am pornit înapoi, dar în noaptea aceea a început să ningă. Ninsoarea a acoperit orice sunet şi orice urmă de miros. Fiindcă ne rătăciserăm, ne-am ascuns sub un morman de ramuri de brad. Eu m-am făcut covrig în jurul surorii mele, care era mult mai mică. Dimineaţă ea a murit. Când s-a oprit ninsoarea, am văzut că locul în care ne adăpostiserăm era tocmai pinul cel mare de pe culme. Eram la numai doi paşi de casă.*

Apoi, vulpiţa descrise o altă imagine, cea a trupului îngheţat la rădăcina măreţului pin. Asta o epuiză.

— *De ce nu mai avem noi familie, frate ?*

Zbârlită se întoarse spre Pax.

— *Din pricina oamenilor, noi nu mai avem familie.*

Vulpiţa îşi întoarse ochii aurii spre Pax, provocându-1
să o contrazică.

Dacă ar fi putut, Pax i-ar fi povestit cu câtă blândeţe îl tratase băiatul lui în fiecare zi. Dar ura ei faţă de oameni era profundă şi îndreptăţită. Aşa că Pax doar îşi întinse obrazul spre al ei, exprimându-şi astfel compasiunea. Zbârlită se întoarse cu spatele şi îi porunci fratelui ei să intre în vizuină.

0r

— Intri odată sau ţin uşa deschisă numai ca să ne invadeze muştele?
Peter îşi puse ghiozdanul pe jos. Se reechilibră pe cârje şi se uită lung la casa făcută din trunchiuri de copaci.
— Copacii ăştia au crescut aici.
Nu fusese o întrebare, dar Voia dădu din cap că da şi arătă cu mâna în sus, pe deal.
— Molid. De sus, de pe Mason's Ridge. Ce, îţi aminteşte de Lincoln Logs[1]?
— Cam aşa ceva.
Dar Peter nu la asta se gândea. întinse mâna şi atinse unul dintre buşteni. Oare ce sentiment trăiai atunci când făceai un lucru atât de... atât de însemnat? Să tai copaci, să-i priveşti căzând din înaltul cerului albastru, să rostogoleşti buştenii până într-o poiană, cu mâinile lipicioase de cleiul cu miros pătrunzător, să-i ridici până la locul lor, să-i cioplești şi să-i îmbini unul peste celălalt – da, exact aşa cum făcuse el în grădiniţă cu piesele jocului lui preferat, modelul acela vechi, al cărui ambalaj era un bidon înalt din carton – şi la urmă să obţii o *casă*.

---

1 Joc pentru copii, având ca piese nişte buşteni în miniatură, cu ajutorul cărora se pot alcătui construcţii de jucărie.

— Tu ai construit asta?

— Nu. E de dinainte de a mă naşte eu. Haide acum, intră! Nu am toată ziua.

Dar Peter tot nu se clinti din loc.

— Şi care sunt cele trei condiţii? Ziceai că o să mi le spui când ajungem aici.

Voia oftă şi coborî de pe lespedea de granit care alcătuia prima treaptă, lăsând uşa din plasă să se închidă cu un clămpănit. Luă în mână un borcan cu seminţe şi îndată fu înconjurată de un nor de păsări cu aripile fâlfâind, din copacii dimprejur. Umplu cu seminţe o tăviţă pentru păsări atârnată într-un colţ al unei grinzi. Abia apoi se întoarse spre Peter şi spuse:

— Numărul unu: nu vreau să vină nimeni pe aici. Am eu motivele mele pentru care locuiesc singură. Ai să-i scrii bunicului tău şi ai să-i spui ce vrei tu, astfel încât să fii sigur că nu apare nimeni pe aici. Pe lângă asta, aşa e corect, ca ai tăi să afle că nu zaci mort pe undeva, prin vreun şanţ.

Peter se dădu înapoi aşa de repede, că aproape o răsturnă de pe picioare. Mişcarea aceasta îi stârni o durere ascuţită. Îşi muşcă buza.

— Nu. O să vină să mă ia de aici. Nu!

— Asta este condiţia numărul unu şi nu este negociabilă.

Mai scoase câteva seminţe din borcan şi întinse palma. Un piţigoi sări de pe tăviţă şi i se

aşează pe vârful degetelor. Ciuguli semințele, iar după ce le termină, femeia îl aruncă în sus să zboare. Pe urmă se întoarse iar spre Peter şi spuse:

— Numărul doi: trebuie să-mi spui de ce porți brățara aceea.

Peter privi în jos spre ghiozdan şi simți că i se strânge inima, ca pentru a proteja un lucru foarte intim.

— De ce?

— Fiindcă sunt curioasă ce e cu ea. Şi fiindcă atunci când bagi de seamă la ce cară cu el un soldat care pornește la război, poți să-ți dai seama de o mulțime de lucruri.

— Dar eu nu sunt soldat. Eu doar mă întorc acasă.

— Chiar aşa? Fiindcă mie mi se pare că ai pornit să lupți pentru ceva într-o zonă în care tocmai se desfăşoară un război. Dar fie aşa cum zici tu. Nu eşti soldat. Totuşi, aceasta este condiția numărul doi. Atunci când te voi întreba, trebuie să-mi spui de ce ai adus cu tine brățara aceea. De ce tocmai brățara? Şi ai să-mi spui adevărul – asta este regula pe aici. De acord?

Peter aprobă, dând din cap. Piciorul drept îi pulsa dureros, cel stâng îl durea din cauză că se sprijinea numai pe el, iar cămaşa îi era udă de transpirație după efortul pe care îl făcuse ca să parcurgă cei o sută de metri de la şură. Dar nu se clinti din loc.

— Şi numărul trei?

— Trebuie să mă ajuţi la ceva. Vezi că ţi-am observat privirea. Nu-ţi face griji. Este doar un proiect de-al meu pentru care este nevoie de două persoane, asta este tot. Dar încă nu sunt pregătită să-ţi spun despre ce este vorba.

Femeia îi luă ghiozdanul.

— Hai înăuntru! Trebuie să-ţi odihneşti piciorul. Şi bănuiesc că ţi-e şi foame, domnule Peter-fără-bâtă- care-nu-chiar-fuge-de-acasă.

Deodată, Peter îşi dădu seama că e lihnit. Totuşi, încă ezita. Se răsuci şi privi spre dealuri, acum luminate de soare în tonuri de albastru fumuriu. Pax era pe acolo pe undeva. Era încă departe de el.

Voia apăru în spatele lui. Peter o simţi ridicând o mână până la umărul lui. Apoi femeia îşi lăsă mâna să cadă.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse ea. Dar încă nu eşti în stare să porneşti la drum.

Pe dinăuntru, casa era luminată şi mirosea vag a fum. Voia bătu cu palma în tăblia unei mese din lemn de pin, iar Peter se aşeză. Femeia îi puse o pătură pe umeri, apoi ieşi din încăpere şi se întoarse cu o pungă de plastic plină cu cuburi de gheaţă. îi propti piciorul pe un scaun şi lipi punga cu gheaţă de el. Apoi îi şterse sângele de pe mână cu o cârpă curată. în

sfârşit, îi dădu lui Peter un tocător, pe care se aflau o pâine şi un cuţit.
Peter puse tocătorul pe masă.
— Cât timp va dura?
— Asta depinde de tine.
Femeia facu un semn spre pâine.
— Ce e, nici mâinile nu ţi le poţi folosi? Taie!
— Cât timp?
— Poţi pleca în momentul în care reuşeşti să umbli cu ajutorul câijelor pe pământul gol timp de opt ore pe zi. Vreo două săptămâni, cred. Şase felii.
— Nu pricepi. Vulpoiul meu n-o să supravieţuiască atâta vreme!
Voia îşi lăsă capul în jos şi se uită fix la Peter. Făcu semn cu degetul mare către peretele din spatele lui.
— Numărul unsprezece.
Peter se întoarse în spate. Pe perete erau prinse în pioneze o grămadă de cartonaşe amestecate.
— „Printr-un pai poate trece şi Curentul Golfului, cu condiţia ca paiul să se alinieze curentului, nu să stea de-a curmezişul", citi Peter cu voce tare de pe cartonaşul pe care era mâzgălit numărul 11. Ce înseamnă asta?
— Asta înseamnă, băiete, că şi tu trebuie să te ali- niezi curentului.
— Cum adică să mă aliniez?

— Să pricepi cum stau lucrurile şi să accepţi situaţia. Ai piciorul rupt. Rupt! Ideea este că trebuie să stai pe loc până ce vei fi pregătit să pleci. Ţi-am spus deja, limitele conştiinţei mele sunt întinse la maximum. Aşa că trebuie să alegi, din două una: fie stai aici până când spun eu că poţi pleca, fie, dacă nu, întoarce-te chiar acum la bunicul tău. Te-ai răzgândit în privinţa asta?

— Nu, dar...

— Atunci acceptă situaţia, bine? Acum apucă-te să tai în felii pâinea aia *dyableman*.

Peter vru să protesteze, dar închise gura imediat. Nu avea de gând să stea două săptămâni, dar, pentru moment, cel mai bine era să se arate ascultător şi să fie de ajutor.

Îşi lăsă capul în jos şi se puse pe tăiat şase felii groase, egale, de pâine, în timp ce Voia trânti o bucată de unt într-o tigaie de fontă şi aprinse focul dedesubtul ei. Fără să se întoarcă spre el, arătă spre raftul de deasupra bufetului.

— Alege-ţi ce vrei.

Pe raft erau aliniate pe trei rânduri borcane cu conserve, care sclipeau ca un curcubeu de giuvaiere lichide. Peter citi ce scria pe etichete cu litere mari de tipar: CIREŞE, PRUNE, ROŞII, AFINE, MERE, DOVLEAC, PERE,

FASOLE VERDE, SFECLĂ, PIERSICI. De-o parte şi de alta a raftului atârnau funii împletite de usturoi uscat şi ghirlande de ardei iuţi.
— Tu le-ai cultivat pe toate?
Voia dădu din cap că da, tot cu spatele la el.
— Pomii care cresc de-a lungul zidului de piatră sunt înfloriţi. Ce pomi sunt?
— Cei ce se află chiar lângă zid? Piersici.
Atunci Peter întinse mâna spre un borcan ce se afla aproape de capătul raftului.
— Atunci piersici, vă rog, doamnă! spuse el.
Voia îi deschise un borcan şi-i dădu o furculiţă.
— Uf... e o crenguţă înăuntru sau aşa ceva.
Voia scoase rămurica din borcan şi şi-o vârî în gură, sugând siropul de pe ea, apoi o aruncă peste umăr direct în chiuvetă şi se strâmbă.
— Doamne! Scorţişoară... Mănâncă!
Luă feliile de pâine tăiate de Peter şi aprobă scurt din cap.
— Brânză cheddar sau şvaiţer?
— Cheddar, cred.
Voia se îndreptă de spate.
— Crezi, băiete? Nu ştii sigur?
Peter ridică din umeri şi înfipse furculiţa într-o bucată de piersică. Gustul era pe măsura culorii ei intense, aurii.
Voia părea că mai are multe de spus pe tema caşcavalului, dar strânse din buze, se răsuci pe vârful piciorului de lemn şi, şontâcăind, ieşi afară prin uşa din spate. Un moment mai târziu se întoarse, aducând o bucată de brânză, apoi

fără o vorbă se apucă să facă sandviciurile, pe care Peter le auzi sfârâind când Voia le apăsă în tigaie.

Făcu ochii roată. Casa nu era mare, dar nici nu dădea impresia că ar fi înghesuită. Lumina soarelui pătrundea înăuntru prin ferestrele curate, scăldând pereţii din buşteni de lemn într-o lumină strălucitoare, de culoarea mierii. De-o parte şi de alta a şemineului din piatră erau aşezate două fotolii albastre în dungi, iar un trunchi de lemn, pe care erau teancuri de cărţi, servea pe post de masă între cele două fotolii. Pe nişte butoiaşe erau aşezate câteva felinare. Alte felinare erau atârnate de grinzi.

Pe poliţa de deasupra şemineului se vedeau câteva fotografii, iar pe pereţi erau câteva tablouri. Lângă unul dintre fotolii stătea un coşuleţ cu gheme de lână. Printr-o uşă deschisă de lângă şemineu, Peter zări colţul unui pat, aşternut frumos, cu o cuvertură galbenă cu carouri. Era o casă surprinzător de normală pentru o nebună, dar ceva lipsea. Peter băgă de seamă atunci că era foarte multă linişte, cu excepţia, de fapt, a ciripitului de păsările de afară şi a untului care sfârâia în tigaie. Dar nu asta era ciudat. Nu numai asta.

— Hei, spuse el în clipa în care îşi dădu seama. Nu ai curent electric.

Femeia întoarse sandviciurile pe cealaltă parte.

— Din câte ştiu eu, ăsta nu este un delict în ţara noastră. Adică nu încă.

Peter încercă să-şi dea seama care ar fi lucrurile care i-ar lipsi dacă ar trăi fără curent

electric, dar erau prea multe. Pescui prin borcan după ultima bucată de piersică, lovind cu furculiţa pereţii borcanului gol. Cum Voia stătea tot cu spatele la el, Peter ridică borcanul de pe masă şi îşi stoarse în gură ultimele picături de sirop.

— Atunci cum te descurci cu gheaţa?

— Am un frigider pe terasă. Funcţionează cu gaz. La fel şi aragazul şi boilerul pentru apă. Am tot ce îmi trebuie.

Voia aşează pe masă două farfurii albastru deschis. Lui Peter îi lăsa gura apă de la mirosul mâncării, dar aşteptă răbdător. îşi dădea seama că Voia încă nu terminase pregătirile.

— Am chiar mai mult decât îmi trebuie, spuse Voia, aşezându-se. Aici am pace.

— Fiindcă e aşa linişte?

— Nu. Fiindcă mă aflu exact în locul în care trebuie să mă aflu şi fac exact ceea ce trebuie să fac. Asta înseamnă pace. Mănâncă!

Peter muşcă din sandvici. Brânza era fierbinte şi topită, pâinea prăjită era crocantă şi rumenită.

Din obişnuinţă, rupse un colţ din sandvici şi tocmai era pe punctul de a se apleca sub masă, când îşi dădu seama că vulpoiul nu era acolo. Se întrebă dacă şi lui Pax îi era atât de dor de el pe cât îi era lui în clipa aceea.

— Nu te simţi foarte singură aici?

— Dar văd tot felul de oameni. Pe Bea Booker, biblio- ecara. Pe Robert Johnson, şoferul de autobuz. Am şi... Văd oameni.

Voia se ridică, aduse tigaia şi îi puse în farfurie încă un sandvici.

— Mănâncă, îi spuse din nou.

Peter mâncă, gândindu-se la ceea ce spusese Voia despre pace. Când termină, îşi linse firimiturile unsuroase de pe degete.

— Cum adică faci exact ceea ce trebuie să faci? Lucrezi?

— Fireşte că lucrez! Numai grădina are un sfert de hectar, iar livada este de două ori mai mare. Astăzi urmează să plantez fasolea şi bamele. Poate ajung să înlocuiesc şi garnitura pompei din bazinul pentru apă. Aici e tot timpul mult de lucru.

— Dar nu ai un serviciu, ca să câştigi bani? Din ce îţi cumperi tot felul de lucruri? Cum ar fi uneltele din şură. Sau cum ar fi... celelalte lucruri, adăugă Peter, arătând spre restul casei.

Voia se aşeză pe bufet şi întinse piciorul de lemn, lovindu-l cu spatula.

— Ţara mea îmi dă în fiecare lună o mică sumă de bani în schimbul piciorului.

Apoi puse spatula în chiuvetă şi clătină din cap.

— Proastă afacere! Din câte se pare, piciorul meu nici nu a valorat prea mult pentru

ei. Măcar de mi-ar fi spus asta înainte de a mă trimite în recunoaştere pe câmpul acela minat. Fiindcă îmi plăcea piciorul meu. Era un picior bun. Poate că nu era chiar aşa de frumos, dar funcţiona bine. M-a ajutat să fug până în cel mai apropiat oraş în clasa a şasea, atunci când am aprins magazia de lemne a tatălui meu împreună cu Deirdre Callanan. Şi, un an mai târziu, m-a ajutat să-i trag un şut lui Henry Valentine care rânjea după ce încercase să-mi pună mâna pe fund. Şi ţi-aş putea da şi alte exemple. Cu piciorul ăsta plătesc un preţ prea mare. Şi nu trece o zi, nici o singură zi, în care să nu-mi doresc să-l primesc înapoi.

— Cum se face că nu ai primit un picior mai...?

Femeia întinse din nou piciorul de lemn şi îşi trase
manşeta pantalonului în sus ca să se uite mai bine la el.

— O, mi-au dat ei o proteză. Un instrument foarte complicat. Mă apuca spaima de câte ori mă uitam în jos. Aşa că mi-am făcut eu un picior. E greu şi nu pot umbla prea frumos cu el, dar în război am făcut nişte lucruri îngrozitoare, aşa că bănuiesc că merit să trag după mine ceva.

— Şi ai aruncat-o? Proteza... Ai aruncat-o pur şi simplu?

Peter nu se putea abţine să nu-şi închipuie expresia de uimire care trebuie să fi apărut pe chipul gunoierului când o găsise.

— Bineînţeles că nu am aruncat-o. O mai port câteodată. Acum este în grădină, pe sperietoarea de ciori. Se pare că şi pe ele le apucă groaza când o văd.

Se dădu jos de pe bufet, ca şi când deodată şi-ar fi amintit de grădină, şi-şi îndesă pe cap o pălărie veche de paie.

— Mă întorc până se întunecă. Toaleta este dincolo de cei doi cedri, iar în bucătărie este o cadă de baie. Poţi să te speli. Veranda este toată a ta. De fapt, va trebui să o împărţi cu François. Să-ţi ţii piciorul ridicat.

— Cine este François?

Din nou, hohotul acela de râs scurt al Volei, care suna ca un lătrat, îl facu pe Peter să tresară. Femeia îi făcu semn din cap spre uşa din spate, care dădea spre o verandă acoperită.

— Probabil că e pe acolo pe undeva, moţăind leneş, hoţomanul cel bătrân.

Scoase capul pe uşă, privi afară, apoi dădu din cap.

— Vino să-l vezi!

Peter se ridică de pe scaun, ajutându-se de câije. Voia ţinu uşa deschisă şi-i arătă cu mâna o cutie de lemn.

Peter zări o pereche de ochi înconjuraţi de nişte inele întunecate, care se uitau ţintă la el. Când îşi lungi gâtul ca să vadă mai bine, ratonul făcu la fel.

— Îl cheamă François Villon. I-am pus numele după unul din cei mai faimoşi hoţi din istorie. François Villon cel adevărat era poet, dar era şi hoţ, însă era un tip atât de fermecător, încât de fiecare dată când îl arestau, îl scotea pe cauţiune vreun admirator.

Peter zâmbi larg. Se aplecă să se uite mai bine.

— Hei, ciuc-ciuc-ciuc, spuse el blând, aşa cum îl saluta şi pe Pax dimineaţa.

Ratonul îl privi leneş încă o clipă, după care pesemne că nu i se mai păru interesant, aşa că închise ochii şi se culcă.

— E sălbatic sau domesticit?

Voia dădu din mână ca şi când cuvintele lui Peter ar fi fost nişte ţânţari.

— Am să las uşa de la verandă deschisă. Intră când are el chef şi este o companie foarte plăcută. Eu îi dau să

mănânce, dar tu faci cum vrei. E destul de gras şi aşa. Am ajuns noi doi la o mică înţelegere în legătură cu coteţul găinilor: el le lasă pe „fete" în pace, iar eu, în schimb, îi fac câte un ou cu jumări din când în când. E un tovarăş bun. Asta e cel mai potrivit cuvânt.

Voia îi arătă lui Peter o bară care traversa tavanul dintr-un capăt în celălalt.

— Mâine poţi să faci şi nişte tracţiuni. Dar astăzi încearcă să nu te sprijini pe picior şi ţine-l în sus, cel mai bine deasupra inimii.

Apoi făcu semn din cap spre frigider.

— Şi mai pune pe el gheaţă din când în când. Trebuie să se mai tragă umflătura pentru ca diseară să pot aşeza osul cum trebuie. La fiecare câteva ore ia câte o lingură de coajă de salcie amestecată cu apă; o să-ţi mai scadă durerea.

Peter dădu din cap că a înţeles, apoi, istovit, se lăsă într-un hamac atârnat de grindă.

Voia dădu să plece, dar în prag se opri şi se întoarse spre el să-l privească mai bine. îşi încrucişă braţele pe piept, cu o expresie greu de descifrat întipărită pe chip.

— Cee?

— Mă întrebam doar, spuse ea. Cum stai aici, pe verandă. .. Tu cum crezi că eşti? Sălbatic sau domesticit?

Când Pax se deşteptă, era deja aproape seară. Durerea care îl strângea de burtă de câteva zile încoace era şi mai intensă, iar când încercă să se ridice în picioare, îşi pierdu echilibrul o secundă, iar membrele începură să-i tremure.

Îşi trecu în revistă toţi muşchii, gândind că poate e rănit pe undeva, dar se analiză cu o curiozitate distantă. Odată, când fusese bolnav, băiatul îi vârâse un medicament cu forţa pe gât. După aceea, toate simţurile îi amorţiră, iar reacţiile îi încetiniră. La fel se simţea şi acum.

Se lăsă să cadă pe pământul răcoros şi privi cum, undeva, mai jos, Surul şi perechea lui ieşeau din culcuşurile lor. Cei doi adulmecară aerul, se uşurară, apoi porniră în căutare de hrană. Zbârlită ţâşni dintr-o vizuină nu prea departe de locul în care se afla el, se opri doar cât să-i comande fratelui ei să rămână pe loc, apoi porni şi ea în fugă după de-ale gurii.

În ziua în care urcase în maşină împreună cu băiatul, simţind tensiunea dintre oameni, Pax refuzase mâncarea de dimineaţă, aşa că trecuseră deja trei zile încheiate de când nu mâncase nimic. Deşi nu văzuse moartea niciodată, înţelese că, dacă nu-şi găseşte ceva de mâncare, asta îl aşteaptă. Gândul acesta nu-i dădu însă ni- ciun imbold, ci se topi. Dar un al doilea gând, şi anume că

trebuie să-l găsească pe băiat şi să se convingă că este în siguranţă, îl convinse să se ridice din nou în picioare, întâi proptindu-se pe cele dinainte, apoi ridicându-se şi pe cele dinapoi.

După o clipă, mintea i se limpezi cu totul. Trecu pe lângă vizuina în care se odihniseră Zbârlită şi Sfrijitul. Acolo simţi mirosul prăzii îngropate în pământul moale, dar acesta era însoţit de un puternic iz de ameninţare, aşa că nu se apucă să sape după ea. Mai încolo erau aruncate câteva oase, pe care nu mai rămăsese mai nimic şi care urmau să fie curăţate de animalele necro- fage. Pax începu să scotocească prin hoituri. Nu găsi însă niciun strop de carne, cu excepţia unui capăt de coadă de şobolan de mlaştină. Dar şi în acesta mişunau viermii, căci era prea rânced şi plin de zgârciuri ca să-l mănânce până şi ciorile.

Pax se aplecă spre rămăşiţe. Deschise botul, dar duhoarea îl făcu să se dea înapoi. Asta nu era mâncare.

Mai facu vreo câţiva paşi, clătinându-se, şi îşi îngropă botul într-un petic de trifoi proaspăt. Mestecând vreo câteva fire de trifoi, ca să-şi alunge din nările sensibile mirosul fetid. Le înghiţi, apoi se puse pe păscut de-a binelea. Simplul fapt că mânca era o mângâiere pentru bietul lui stomac, micşorat de foame, dar ce făcea el era o păcăleală.

Numai din trifoi nu avea cum să capete energie. După câteva îmbucături, îi veni din nou în minte cu limpezime gândul dinainte: trebuia să-l găsească pe băiat!

În acelaşi moment, auzi prin iarbă nişte sunete. înainte ca simţurile lui adormite să se trezească, simţi cum ceva greu cade pe el.

Era Sfrijitul, care îi sărise în spinare, chicotind încântat că reuşise să-l prindă pe nepregătite. Dar, fiindcă Pax nu făcu nicio mişcare ca să şi-l scuture din spinare, Sfrijitul începu să-l studieze. Pax stătu nemişcat în timp ce puiul îl mirosi şi-l linse. Nu mai avea vlagă nici cât să-l alunge de lângă el.

— *Eşti bolnav ?*

Pax închise ochii, ferindu-i de lumina soarelui ce începuse să apună. Nu răspunse nimic.

Sfrijitul facu vreo câteva salturi şi dispăru, dar după câteva minute, se întoarse cu un vierme care îi atârna din gură şi pe care îl puse pe pământ, la picioarele lui Pax.

Pax se trase într-o parte, dar îi veniră din nou în minte gândurile de mai înainte. Trebuia să-l găsească pe băiat. Dacă mânca, nu risca să moară. Aşa că luă viermele în gură şi muşcă din el. Nefiind însă obişnuit cu gustul de carne crudă, Pax se scuturâ, îngreţoşat.

Sfrijitul săpă şi mai scoase din pământ un vierme, pe care din nou îl puse în faţa lui Pax. De data aceasta, Pax se ridică în picioare

şi făcu câţiva paşi înainte de a se lăsa iar la pământ.

Sfrijitul porni după el şi îi dădu un ghiont.

— *Mănâncă!*

Pax încercă să facă pe autoritarul.

— *Pleacă!*

Micul vulpoi îl privi un moment, apoi se întoarse şi începu să ţopăie prin iarbă. Cu un oftat de uşurare, Pax îşi aşeză capul pe labe. Nu mai avea vlagă nici măcar cât să reziste acum. Dar, după câteva clipe, Sfrijitul

apăru din nou, ţinând în bot ceva rotund. îi puse darul în faţă, iar acesta se sparse.

Era un ou. Mirosul lui redeşteptă o amintire în mintea lui Pax. Odată, când era foarte mic, explorând bufetul din bucătăria oamenilor, găsise un glob alb şi tare. îl lovise cu piciorul, gândind că era unul dintre lucrurile acelea cu care se juca băiatul. Globul se rostogolise pe podea şi se sparse, dând la iveală un secret delicios.

Tatăl lui Peter intrase în bucătărie, în timp ce Pax încă lingea ultimele picături şi-l alungase, lovindu-l. Coastele îl duruseră de la lovitură, dar meritase. După aceea, Pax făcea câte un raid prin bufetul din bucătărie ori de câte ori rămânea singur, căutând şi alte ouă. De câteva ori avusese chiar noroc.

Oul de prepeliţă pe care i-l adusese Sfrijitul era mai mic, iar coaja lui pistruiată era plină de iarbă uscată. Avea un iz mai puternic decât ouăle pe care le mâncau oamenii. Dar nu era nicio îndoială. Era un ou.

Pax se ridică. Sfrijitul se dădu înapoi pentru a-i face loc lui Pax să înşface prada aceea cu gălbenuş. Pax linse iarba de ultimele picături de ou, după care ridică privirea, încercând să-şi exprime recunoştinţa.

Sfrijitul nu mai era lângă el, dar după câteva momente se întoarse, ţinând în gură cu mare grijă încă două ouă. Pax le devoră rapid. Sfrijitul o şterse şi se mai întoarse încă de două

ori. Pax mâncă tot. în cele din urmă, cu stomacul plin după ce înghiţise şapte ouă, se lăsă pe pragul de nisip din faţa vizuinilor şi închise ochii.

Sfrijitul sări pe o rădăcină cioturoasă, aflată deasupra vizuinilor. Se ridică în picioare şi se înălţă cât putu de tare. Şi cât timp Pax dormi, Sfrijitul cel mititel stătu de pază.

Qr

Peter recunoscu paşii Volei – bocănitul greu, de lemn, urmat de sunetul mai molcom al unui pantof – şi lăsă bucăţile de lemn să cadă înapoi în lada de lemne. Se propti în pragul uşii, urmărind-o cu privirea pe Voia, care pompa apă în chiuveta din bucătărie.

— Ai stat cu piciorul în sus?

— Aproape tot timpul.

De fapt, se ridicase în picioare de cel puţin douăsprezece ori ca să facă tracţiuni la bară şi ridicase şi făcuse exerciţii, folosind bucăţi de lemn pe post de greutăţi, timp de jumătate de ceas. îl dureau braţele, dar şi piciorul îl durea rău, câtă vreme nu îl ţinea în sus. Dar nu putuse să zacă fără să facă nimic, ştiind că Pax era pe undeva, pe afară.

Voia începu să-şi săpunească mâinile, fără să se întoarcă spre el.

— Ai scris scrisoarea?

Peter îşi trase cârjele mai aproape. Deja se simţea mult mai bine cu ele sub braţe.

— Am scris-o, dar...

— Fără niciun „dar”. Ai să-i scrii bunicului tău o dată pe săptămână. Prietenul acela al meu care este şofer de autobuz, cel despre care ţi-am spus, Robert Johnson... Am să-l rog eu să le expedieze din diferite localităţi prin care trece. Asta este prima condiţie, îţi aduci minte?

Peter încercă să se întoarcă pe călcâie şi se clătină, dar reuşi să se remonteze. Atunci se balansă, sprijinin- du-se pe cârje, şi merse mai uşor.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine.

— Bun.

Voia atârnă prosopul de vase în cârlig, merse până la şemineu şi începu să rupă ziare, pe care le puse pe grătarul şemineului.

— Hai să trecem la cea de-a doua condiţie atunci. Bră- ţara-amuletă pe care o porţi. Bănuiesc că era a mamei tale. De ce o porţi cu tine? De ce brăţara şi nu altceva?

Peter îşi simţi toţi muşchii încordându-se, aşa cum i se întâmpla întotdeauna atunci când îl întreba cineva despre mama lui. Era ca şi

când, pentru a se putea hotărî dacă este bine sau nu să vorbească despre ea, ar fi trebuit să se transforme întâi în stană de piatră. De obicei nu-i plăcea să vorbească despre ea cu oameni străini. De aceea fu surprins să constate că mâinile încleştate pe câije i se relaxară uşor şi că îi dispare nodul din gâtlej.

— O purta tot timpul. Când eram foarte mic, ridica braţul şi mă lăsa să mă joc cu brăţara ei. Nu-mi amintesc asta, dar am văzut într-o poză. îmi amintesc însă că mi-a povestit despre ea. Despre amuletă, vreau să zic. Este o pasăre phoenix. Asta este o pasăre foarte specială. Este roşie cu auriu şi purpuriu, culorile răsăritului de soare, şi...

— învie din cenuşă. Ştiu ce este o pasăre phoenix.

— Aşa este. Dar reînvie din propria ei cenuşă. Asta este partea care îi plăcea mamei mele cel mai mult.

— Din propria ei cenuşă?

— Da. Când îşi simte sfârşitul aproape, îşi construieşte un cuib într-un copac, sus de tot, departe de toate.

Peter se opri. Deodată îi veni în minte că şi casa Volei semăna cu un cuib. Se învârti roată pe câije şi privi de jur împrejur. Da. Era ca un cuib secret, protejat, înconjurat de copaci. Departe de toate.

Se întoarse înapoi spre Voia, care tocmai clădea nişte vreascuri. Spera că femeia nu-i citise gândurile.

— Şi phoenixul îşi umple cuibul cu lucrurile lui preferate. Parcă smirnă şi scorţişoară zice povestea. Apoi cuibul se aprinde, iar trupul bătrân al păsării arde. Şi pe urmă, din cenuşa păsării vechi se înalţă o pasăre nouă. Mamei îi plăcea mult povestea asta. Zicea că înseamnă că indiferent cât de rău merg lucrurile, întotdeauna ne putem înnoi.

Voia nu răspunse. Scăpără un chibrit de marginea rugoasă a cutiei şi privi cum se aprinde focul. în lumina flăcărilor, chipul ei părea aspru. Puse pe foc două bucăţi de lemn, apoi încă una.

— Du-te să-ţi încerci cârjele pe afară cât mai este lumină, spuse ea, fără a-şi ridica privirea spre el.

Peter deschise uşa din faţă şi trecu de treaptă, răsu- flând uşurat că poate ieşi din încăpere. Nu avea idee ce anume din ceea ce spusese fusese greşit. Probabil că atunci când trăieşti singur în pădure, devii cam ciudat. Dar Voia avea dreptate când îi spunea că trebuie să mai exerseze mersul pe afară. Pierduse deja o zi întreagă. O zi întreagă! Dar, deşi avea nevoie de antrenament şi de timp să se i vindece piciorul, avea de gând să plece de aici cât de repede posibil.

Ieşi din curtea frumos curăţată şi se îndreptă spre locul în care terenul accidentat era înţesat de rădăcini şi tufe. îi luă chinuitor de mult timp ca să înconjoare casa. A doua tură o făcu ceva mai repede, iar la a cincea începu să se simtă aproape în largul lui, dar pe când intră înapoi în casă şontâcăind, era leoarcă de sudoare.

În casă era linişte, cu excepţia focului care pocnea. Voia şedea într-un fotoliu şi cosea ceva galben. Deodată şi liniştea, şi felul în care soarele la apus scălda casa în pace, de parcă totul în lume era aşa cum trebuia să fie, toate i se părură lui Peter false.

Fiindcă, de fapt, totul era *greşit* în lume! Mai trecuse încă o zi şi Pax era tot singur pe

undeva, pe afară. Urma încă o noapte în care lui Pax avea să-i fie frig. Probabil că îi era şi foame şi era speriat. Şi dacă nu reuşise să găsească apă?

Peter merse şchiopătând până în celălalt capăt al încăperii. La jumătatea drumului se împiedică cu una dintre câije de un covor şi fu nevoit să-şi înfigă cealaltă cârjă în perete ca să nu cadă peste un felinar.

— Fă paşi mai mici. Mai târziu ai să înveţi să faci şi paşi mai mari.

— Mai târziu? Mai târziu vulpoiul meu va fi mort.

Aruncă cârjele la pământ şi se lăsă pe unul dintre
scaunele din jurul mesei din bucătărie.

— Ce rost are, oricum? Cum au să funcţioneze toate astea?

Voia îşi lăsă cusătura în poală.

— Dar ce, ţi se pare că eu sunt Mafalda?

Voia ieşi pe terasă, de unde se întoarse cu o pungă de gheaţă. îi ridică lui Peter piciorul pe un scaun şi îi aşeză gheaţa pe picior.

— Nu cunosc răspunsul la toate întrebările tale, adăugă ea.

Uitându-se la piciorul care nu-l mai ajuta, Peter îşi aminti de tot ce nu putea face acum. îşi întoarse privirea într-o parte.

— De ce nu? Nu se presupune că eşti înţeleaptă şi aşa mai departe? Locuieşti aici,

singură, cu... cu toate astea, spuse Peter, arătând cu degetul mare spre bileţelele prinse cu pioneze pe panoul din spatele lui. Cu toate cartonaşele astea de bingo filozofic. S-ar presupune că ar trebui să fii cel puţin înţeleaptă, nu-i aşa? Sau poate că eşti o vrăjitoare sau aşa ceva.

Peter aproape că nu se mai recunoştea. Cum îi vorbea el femeii aceleia atât de obraznic? Avu impresia că în el se produc nişte scurtcircuite, ca şi când toate impulsurile lui ar fi ţâşnit din el direct afară, fără să-i mai treacă prin creier. încă o dată nu se afla acolo unde ar fi trebuit să se afle şi de data aceasta nici piciorul acesta nu-l ajuta să ajungă acolo unde ar fi trebuit să ajungă, iar Pax era încă tot de unul singur pe undeva.

Voia scoase o găleată dintr-un bufet şi o aşeză în chiuvetă.

— Cartonaşe de bingo filozofic! spuse ea, cu o mutră doar vag ofensată. încerc şi eu să pricep ceva din viaţa asta. Nu cunosc răspunsul la toate întrebările tale.

— Atunci cine le cunoaşte? Nu-mi spune că tatăl meu, fiindcă în zilele acestea el lipseşte un pic.

„Şi fiindcă din pricina lui s-au întâmplat toate astea!" Peter îşi încleştă fălcile ca nu cumva să-i scape cuvintele acestea şi se strădui să-şi domolească ritmul respiraţiei. Nu era furios. Era numai frustrat. Oricine s-ar fi

simţit la fel. Lacrimile îi ţâşniră din ochi pe neaşteptate (ce se întâmpla cu el în ultimul timp?). îşi frecă ochii cu pumnii.

Voia porni spre el, dar apoi păru că s-a răzgândit. Se dădu înapoi şi se rezemă de bufet.

— Eşti furios, spuse ea simplu, de parcă ar fi spus doar că Peter are părul negru sau că soarele apune.

— Nu sunt furios, spuse Peter.

îşi desfăcu pumnii şi respiră încet, numărând până la zece. Aşa făcea întotdeauna atunci când voia să se calmeze. Fiindcă nu voia să fie ca tatăl lui, mânat mereu de mânia aceea ameninţătoare, mânia aceea care mereu clocotea în el şi care ar fi putut da pe dinafară în orice moment şi ar fi putut răni pe oricine îi stătea în cale. Faptul că îşi cerea scuze după aceea nu reuşea niciodată să îndrepte răul pe care îl făcuse.

Strânse din ochi, încercând să nu dea frâu liber lacrimilor.

— Nu sunt furios. Doar că nu eu am ales să se întâmple toate astea. Nu am ales eu să fie război. Nu am ales eu ca tatăl meu să se înroleze în armată. Nu am ales nici să plec de acasă. Nu am ales nici să merg la bunicul. Şi categoric nu a fost alegerea mea să abandonez în pădure un animal de care am avut grijă timp de cinci ani.

— Tu eşti copil. Nu tu iei hotărârile. Şi eu aş fi furioasă. *Dyableman* de furioasă.

— Ţi-am spus că nu sunt furios!

Peter îşi înghiţi un oftat care se transformă într-un fel de hohot de râs ciudat. Din nou avea scurtcircuite.

— Tare îţi mai place cuvântul acela.

— Despre ce cuvânt vorbeşti, băiete?

— *Dyableman.* Ce fel de cuvânt e ăsta, este o înjurătură? Tare mai iubeşti cuvântul *dyableman.*

Acum i se arseseră siguranţele cu totul.

— Dacă am ii în clasa a doua, continuă el, ţi-aş spune că dacă tot îl iubeşti aşa de tare, ar trebui să te măriţi cu cuvântul acela.

Voia protestă cu un fel de croncănit puternic, ca de cioară.

— Chiar aşa este, spuse ea. Ar trebui să mă las într-un *dyableman* de genunchi paradit şi să cer în căsătorie cuvântul ăsta!

— Aşa ar trebui să faci, spuse Peter pe un ton aproape isteric. Ar trebui să-i pui pe *dyableman-w*| ăla de deget un *dyableman* de inel şi să-l ceri în căsătorie.

Peter îşi şterse obrajii şi o privi pe Voia, care se apropie şi se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Bunicul meu obişnuia să înjure în limba lui maternă. Pe bunica asta o scotea din sărite, dar nu-i spunea nimic. Şi ea cânta în italiană în timp ce gătea, aşa că...

Voia ridică un deget şi mângâie mănunchiurile de pene pe care le purta la gât.

— Eu am origini amestecate, adăugă ea încet. După aceea, o bună bucată de vreme nu mai spuse
nimic, dar nu-şi luă ochii de la Peter. Cât timp tăcură amândoi, Peter simţi că îşi spuneau un lucru foarte însemnat. Ceva ce avea legătură cu tunelul lung şi întunecat pe care îl simţea îngustându-se tot mai mult în jurul lui.

— Speram că am să-l pot găsi pe Pax într-o săptămână, poate zece zile, spuse el în cele din urmă, privind în jos spre piciorul bolnav. Dar acum...

— Pax? Aşa îl cheamă? Asta înseamnă „pace", ştii?

Peter ştia asta. Multă lume îi spusese.

— Da, dar nu de aceea i-am pus numele ăsta. în ziua când l-am adus acasă, l-am lăsat singur un minut, un singur minut, ca să-i aduc ceva de mâncare. Când m-am întors, nu mai era nicăieri. Mi se vârâse în ghiozdan şi adormise acolo. Ghiozdanul avea cusută pe el o etichetă pe care scria „Paxton". Eu aveam doar şapte ani atunci. M-am gândit în sinea mea: *„Paxton.* E un nume foarte bun". începea cu P la fel ca Peter, înţelegi? Dar acum...

— Acum ce?

— Acum Pax este singur-singurel din pricina războiului. L-am lăsat acolo din pricina războiului. A războiului, nu a păcii. Cum se

numeşte asta? Ironie? Oricum, numele lui este foarte nepotrivit acum. Fiindcă din pricina războiului Pax ar putea să moară.

— Poate că da, poate că nu. S-ar putea să supravieţuiască. Este primăvară. Cred că o să-şi găsească o grămadă de mâncare.

Peter scutură din cap.

— Vulpile îşi învaţă puii să vâneze de pe la opt săptămâni. Eu l-am găsit cu mult înainte să împlinească vârsta asta. Veterinarul a spus că avea poate vreo două săptămâni. Şi dacă ar da peste o duzină de şoricei, fiecare din ei pe câte o farfurioară, tot n-ar fi în stare să-i prindă. Nu mănâncă decât ce i se pune în castron şi resturile pe care îl las să le şterpelească.

— Ce fel de resturi? Orice găseşte?

Peter ridică din umeri.

— E înnebunit după untul de arahide. îi plac cren- vurştii. îl plac foarte mult ouăle. Dar dacă va găsi numai resturi rămase de la un picnic, va muri de foame. Cred că apă îşi va găsi singur şi probabil că o săptămână ar putea rezista fără hrană, dar după aceea...

Peter îşi lăsă capul în mâini.

— E vina mea. Nu eu am hotărât să se întâmple aşa, dar nici nu m-am împotrivit în niciun fel. Nu ştiu de ce nu m-am împotrivit.

Dar de fapt ştia prea bine. Când tatăl său îi dăduse ordinul acela în legătură cu Pax,

Peter îşi adunase tot curajul de care era în stare şi spusese:

— Nu! N-am să fac asta.

Dar tatălui său îi scăpăraseră ochii de mânie şi ridicase pumnul, care se oprise cu o fracţiune de secundă înainte de a atinge obrazul lui Peter, într-un gest atât de ameninţător, încât Pax începu să mârâie, alarmat.

Şi Peter ridicase pumnii, iar furia pe care o simţise împotriva tatălui lui îl speriase chiar mai mult decât ameninţarea.

În urechi îi sunară din nou cuvintele bunicului lui („Aşchia nu sare departe de trunchi") şi în clipa aceea i se făcu din nou greaţă şi frică în acelaşi timp. Coborî privirile şi le fixă asupra mesei vechi din lemn de pin, ca să ascundă sentimentele ruşinoase din pricina cărora simţea că obrajii îi iau foc.

Voia întinse amândouă mâinile spre el şi îi aşeză palmele pe creştetul capului. De când murise mama lui, nu-l mai atinsese nimeni, cu excepţia câte unei rare bătăi pe umăr din partea tatălui său, atunci când îi spunea „Bravo!" sau a unui pumn în braţ din partea vreunui prieten de-al lui. Voia se opri! Parcă şi-ar fi dat seama că Peter avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu atingerea. Apoi îşi apăsă şi mai tare palmele pe creştetul lui.

Era ciudat, dar Peter nu se trase, nu se clinti şi nici măcar nu respiră. Fiindcă în clipa aceea, singurul lucru care îl ţinea ca să nu se spargă în bucăţi era strânsoarea mâinilor ei.

— Bun, acum s-a terminat totul, spuse ea. Nu-i aşa?

Voia se ridică în picioare.

— Poate că nu ştiu eu răspunsurile la toate întrebările, băiete, dar ştiu cu siguranţă un lucru despre tine. Trebuie să mănânci, şi trebuie să mănânci bine. Ai doisprezece ani, ai dormit în frig şi trebuie să ţi se vindece piciorul. Acum am să-ţi aşez osul la loc. După aceea, eu am să mă apuc de gătit, iar tu de mâncat şi niciunul dintre noi n-o să se oprească până ce nu vei spune tu. Ai priceput?

Peter îşi simţi brusc stomacul ca pe un crater gol, grohăitor.

— Da, să trăiţi, am priceput!

Voia începu să cotrobăie pe sub chiuvetă, de unde scoase un sac de ghips. Peter o privi curios. Femeia cernu nişte ghips în găleată, după care pompă în găleată şi nişte apă. Apoi aduse mai aproape obiectul pe care îl cususe.

— Pune piciorul sus.

Voia îi puse o pernă sub genunche şi îi trase pe picior o mânecă matlasată. Semăna cu un ciorap, doar că nu avea vârf.

Peter recunoscu materialul galben cu carouri. Aruncă o privire înspre dormitor ca să verifice.

— Ai tăiat cuvertura?

— Pot face alta când vreau. Piciorul tău însă are nevoie de ceva moale.

Luă încă o bucată din cuvertură şi tăie vatelina din ea în fâşii, apoi rupse pânza galbenă tot în fâşii şi le înmuie în ghips.

— Ţine piciorul la nouăzeci de grade.

Apoi Voia îi înfăşură fâşiile în jurul labei piciorului, al gleznei şi în sus, până la jumătatea gambei, obţinând un fel de cizmă groasă, pe care o mai consolidă cu ghips.

— Nu mişca piciorul. Nici măcar degetele.

Voia ieşi pe terasă, de unde se întoarse cu braţele pline. Aşeză două tigăi de fontă pe arzătoarele aragazului, puse în fiecare tigaie câte o bucată zdravănă de unt, apoi aprinse focul. Sparse câteva ouă într-un castron galben, pe urmă începu să le bată, adăugând lapte, apoi făină albă de porumb.

Peter se pomeni înconjurat de o boare răcoroasă şi înmiresmată de pământ reavăn şi de unt încins. Aruncă o privire spre ghipsul gros, care începuse să se usuce. Piciorul lui era în siguranţă acum, înfăşurat în fosta cuvertură a Volei.

— îmi cer scuze pentru ce am spus, spuse el, arătând din cap spre panoul de pe perete.

— Despre cartonaşele mele cu bingo filozofic? spuse ea dând din cap. Măi Peter-fără-bâtă, acelea sunt doar nişte lucruri pe care le consider adevărate în legătură cu lumea. Lucruri universale. Importante sunt lucrurile pe care le înţeleg despre mine însămi. Pe acelea le ţin într-un alt loc, fiindcă sunt mai intime.

— Cum adică?

— Cum adică importante sau cum adică sUnt mai intime?

Peter ridică din umeri. *Oricare. Amândouă.* Se lăsă pe spate, aşteptând.

Voia îl cântări din priviri în timp ce tăie o felie dintr-o bucată de şuncă, apoi o puse într-una dintre cele două tigăi. Luă trei polonice de aluat, le turnă în cealaltă tigaie, unde începură imediat să sfârâie, apoi puse castronul jos.

— Am să-ţi spun o poveste, spuse ea. Când am fost lăsată la vatră, nu-mi mai aminteam niciun singur lucru adevărat despre mine însămi. Asta se întâmplă din pricina instrucţiei. Nu mai eşti o persoană, devii doar o piesă pe care o pot modela în maşinăria lor. în prima mea zi de civil m-am simţit pierdută. Absolut pierdută. Am intrat într-un magazin alimentar, m-am uitat la toate produsele şi m-am tot întrebat pentru cine trebuie să cumpăr

de mâncare. Cu ce anume să umplu stomacul gol al acestei persoane? Cu tocană sau cu plăcintă? Cu fasole sau cu pâine? Când am ajuns la raionul cu fructe şi legume am izbucnit în lacrimi fiindcă nu-mi mai aminteam absolut nimic despre mine însămi.

Apoi Voia tăcu şi închise ochii.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Peter după un moment.

— Ce s-a întâmplat?

— în magazin? Ce s-a întâmplat în magazin?

— Aha.

Voia se întoarse spre aragaz şi întoarse clătituţele din mălai. în cele din urmă spuse:

— Unt de arahide.

— S-a *întâmplat* unt de arahide?

Voia ridică mâinile în aer.

— S-a întâmplat că mi-a venit în minte untul de arahide. Şi am avut noroc că mi-a venit în minte. Eram în magazin, pe jos, pe un linoleum murdar, cu carouri roşii şi albe, n-am să uit asta niciodată, şi plângeam. Şi ştiam că n-am să mă ridic în picioare până ce n-am să-mi amintesc ce mâncare îmi plăcea.

Voia aşează clătituţele pe o farfurie albastră, apoi se opri. Peter se gândi că poate Volei i-a venit în minte din nou ce s-a întâmplat cât a stat pe podeaua magazinului. Era bucuros că n-a văzut niciodată aşa ceva – o

femeie în toată firea şezând pe jos, pe podeaua murdară a unui magazin alimentar, şi plângând. O femeie nebună, fără un picior. Deodată simţi că ar fi vrut să o protejeze şi speră că nu râsese nimeni de ea şi că Voia ieşise de acolo cu bine.

— Şi... continuă ea. Oh, în cele din urmă mi-am amintit. Mi-am amintit că bunica mea mi-a povestit cum am descoperit sandviciurile cu unt de arahide şi apoi în fiecare zi i-am cerut câte un sandvici cu unt de arahide. Aşa că m-am ridicat de pe podea şi mi-am cumpărat nişte unt de arahide şi pâine. Mi-am umplut căruciorul cu unt de arahide şi cu pâine, fiindcă hotărâsem să nu mai intru în magazin până n-o să-mi aduc aminte sigur ce altceva îmi plăcea să mănânc. Şi mă temeam că va dura mult timp până îmi voi aduce aminte.

Voia puse şunca pe farfurie, turnă alături şi o lingură de sos de mere şi îi aduse farfuria mai aproape, împreună cu o carafă albă cu sirop de arţar.

— Mănâncă!

Peter îşi umplu farfuria cu sirop şi îşi încărcă furculiţa cu de toate. Făina de mălai era crocantă şi grun- juroasă, iar gustul fin, sărat al şuncii era pus în evidenţă de siropul dulce. Cea mai bună mâncare pe care îşi amintea să o fi mâncat vreodată.

— Şi aşa a fost? întrebă după ce răsese jumătate din farfurie. A durat mult până ţi-ai amintit şi altceva?

Voia îi apăsă ghipsul cu un deget.

— E aproape uscat. Mai ţine-l nemişcat o vreme.

Se întoarse iar spre aragaz, mai tăie nişte şuncă şi mai turnă aluat în tigaie cu polonicul.

— Aşa a fost. Cei din jurul meu ziceau că sufăr de TSPT, adică de tulburare de stres posttraumatic din cauză că fusesem în război. Şi aveau dreptate să spună că sunt bolnavă. Dar ştiam că nu este chiar din pricina războiului. Doar că în război uitasem tot ce era adevărat despre mine însămi. Sufeream de fapt de o tulburare posttraumatică de uitare de sine. Bunicul meu era internat deja într-un cămin de bătrâni şi era pe moarte. M-am mutat în casa lui, care fusese şi casa mea, căci bunicii mei avuseseră grijă de mine câţiva ani. Trebuia să golesc casa. Era către sfârşitul verii. Livada era neîngrijită, sălbăticită, dar tot am mai găsit câteva piersici prin pomi. Şi ăsta a fost al doilea lucru bun care mi s-a întâmplat, după cel cu untul de arahide. Fiindcă atunci, brusc, mi-am adus aminte: Doamne, ce mult îmi plăceau piersicile acelea! Mă strecuram afară din casă noaptea ca să culeg piersici. Mă aşezam pe iarbă sub pomi, cu o grămadă de piersici pe burtă, iar în jurul meu licăreau licuricii şi ţârâiau cosaşii. Şi mâneam toate piersicile acelea, de-mi ieşeau piersicile şi pe urechi. Mi-am amintit toate astea cu atâta exactitate. Parcă puteam să simt şi mirosul acelei amintiri, o şi auzeam, îi simţeam şi

gustul. Dar nu pricepeam cum se putea ca fetiţa aceea să fie aceeaşi persoană cu cea care se îmbrăcase în uniformă, luase arma în mână şi făcuse lucrurile pe care le făcusem eu în timpul războiului. Am întins mâna şi am cules o piersică, apoi m-am aşezat în iarbă şi am muşcat din ea. Şi atunci s-a întâmplat... Am mai regăsit o bucăţică din mine însămi aşa cum fusesem cândva.
Voia se apropie de masă cu tigaia şi mai puse pe farfuria goală câteva clătituţe de mălai şi şuncă, apoi se întoarse la aragaz.
— Opreşte-te! spuse Peter.
— Să mă opresc? Păi, ăsta e sfârşitul povestirii oricum.
— Nu, vreau să zic că nu mai pot să mănânc. Mulţumesc!
Peter îşi dori din nou ca Pax să fie acolo, sub masă,
şi iar se întrebă dacă vulpoiului îi era foame în clipa aceea. Şi atunci simţi deodată, în mod ciudat, că nu, lui Pax nu-i era foame. Cel puţin nu în seara aceea, Pax avea ceva în stomac.
— Şi pe urmă ce s-a mai întâmplat? întrebă el după ce meu luă din toate cu furculiţa. După aceea ai fost bine?
Voia puse tigaia în chiuvetă şi se întoarse să se aşeze la masă, în faţa lui.
— Ce ne place să mâncăm? Ăsta este doar un amănunt. Dar eu eram atât de pierdută, încât trebuia să regăsesc toate lucrurile

adevărate în legătură cu mine. De la cele mai mărunte până la cele mai mari, cum ar fi în ce cred eu în adâncul sufletului meu.
Peter intui ce urma.
— Cum ar fi despre război. Acum eşti împotriva războiului, aşa este?
Voia îşi rezemă bărbia de degete.
— Ăsta e un lucru complicat. Sunt pentru adevărul despre război. Trebuie spus adevărul despre război, despre preţul care trebuie plătit din pricina lui. Oamenii trebuie să spună adevărul despre preţul războiului. Mie mi-a luat foarte mult timp să aflu asta.
Se rezemă de spătarul scaunului, apoi continuă:
— Şi ăsta a fost doar un lucru. Dar a trebuit să învăţ din nou tot ce este bine şi ce este rău din punctul meu de vedere. Dar asta nu mi-a reuşit, fiindcă lumea era prea gălăgioasă şi nu-mi mai auzeam gândurile. Aşa că m-am mutat în casa bunicului meu. Am hotărât să rămân acolo până ce voi afla din nou cine sunt eu.
Peter ridică privirea spre borcanele cu compot de piersici de pe etajera de deasupra lui, apoi îşi aminti de pomii înfloriţi din grădină.
— Şi încă eşti aici, spuse el. Asta este casa, nu-i aşa?

Soarele dogorea prin ceaţa zorilor. Cei doi vulpoi mergeau fără oprire de ore în şir, dar Surul era mai încet şi trebuia să se odihnească des, aşa că ajunseseră numai până pe luncă. Mare parte din timp, Pax păstră o distanţă respectuoasă, păşind alături de vulpoiul mai în vârstă, dar din când în când o pornea la fugă cât îl ţineau picioarele, minute în şir, după care făcea cale întoarsă.

Nu alergase niciodată în viaţa lui până atunci cu adevărat. Acasă, de jur împrejurul cuştii lui sau prin curte, putea doar să sprinteze, dar alergarea aceasta era altfel. Tălpile ovale i se vindecaseră deja. Abia atingea pământul cu ele, doar cât să se propulseze înainte. Şi galopa tot mai iute şi mai iute peste întinderi enorme acoperite cu iarbă.

După ouăle pe care le mâncase în ajun, simţurile i se ascuţiseră, iar muşchii i se învioraseră, dar de acum iar i se golise stomacul, iar mirosurile din valea caldă îi stârneau foamea. Dar când o să dea de oameni, o să fie rost şi de ceva de mâncare.

— *Cât mai avem ?*

— *Cale de două zile de mers.*

Surul îi descrise un loc cu nişte ziduri vechi de piatră, mărginit de un râu, unde pământul mirosea vag a smoală şi a cânepă.

Pax

— Vom ajunge acolo pe seară. Aşezările omeneşti sunt la distanţă de încă o zi de mers după aceea.

Pax nu îşi amintea de nicio aşezare omenească. Nu îşi amintea de niciun râu. Din casa lui îşi amintea vag doar uşa. Îşi amintea în schimb stejarii care înconjurau casa, o grădină de flori rămasă în paragină, în care nu avea voie să intre niciodată şi sunetele dinspre drum. De-a lungul drumului mai trăiau şi alţi oameni, îi putea mirosi, dar de văzut nu-i văzuse niciodată. Amintirile acestea începeau să pălească, la fel ca amintirea faptului că fusese închis într-o cuşcă. Acum nu-şi mai amintea cum arăta cerul prin hexagoanele formate de plasa de sârmă a cuştii.

Şi-l amintea însă pe băiat. Ochii lui de culoarea alunei, cu pupilele lor ciudate, rotunde, felul în care închidea Peter ochii şi îşi dădea capul pe spate şi scotea un sunet aproape ca şi când ar fi lătrat atunci când era bucuros. Gâtul lui sărat, care uneori mirosea a transpiraţie, iar alteori a săpun. Mâinile lui, care se mişcau continuu, cu mirosul lor de ciocolată, pe care Pax îl iubea, şi cu mirosul mănuşii de baseball din piele, pe care îl ura.

Cum mergeau, Pax reflecta la enigma pe care o reprezenta celălalt miros al băiatului, mirosul lui de fond. Acesta purta în sine ceva între suferinţă şi dorinţă, şi izvora dintr-un dor adânc de ceva ce Pax nu putea pricepe.

Pax

Uneori, în încăperea care era vizuina băiatului, mirosul de suferinţă-dorinţă era atât de pătrunzător, încât acoperea toate celelalte mirosuri. Şi totuşi, băiatul nu făcea nimic ca să dobândească lucrul pe care şi-l dorea atât de mult. Ori de câte ori Pax simţea mirosul acela, alerga spre Peter, oriunde se afla acesta. Il găsea prăbuşit de-a curmezişul patului, strângând în mână obiectele pe care le ţinea ascunse în sertarul de jos al biroului şi cu chipul tot boţit. Atunci Pax îşi vâra nasul în mâneca tricoului lui Peter sau se căţăra pe perdele, se prefăcea că nu se mai poate ţine şi cădea la podea. Făcea orice numai să-l facă pe băiat să se joace cu el. Dar când mirosul de suferinţă-dorinţă era foarte puternic, nu mai funcţiona niciun truc. în zilele acelea, Peter îl alunga pe Pax afară şi închidea uşa în urma lui.

Amintindu-şi toate acestea, Pax simţi impulsul de a o lua din nou la fugă, dar nu pentru bucuria pe care i-o pricinuia alergarea.

— *Războiul ăsta este tot mai aproape. Eşti sigur că va distruge pe toată lumea în calea lui ? Chiar şi pe cei mai tineri ?*

— *Da. Va distruge totul în cale.*

Pax îl împinse pe Sur cu botul cu respect, grăbindu-l. Trebuiau să lungească pasul. Bătrânul vulpoi îl privi cu atenţie o clipă, după care o luă la picior. Traversară marginea mlăştinoasă a luncii, apoi începură să se

cațere pe stâncile de piatră, de data aceasta umăr la umăr.

Ajungând în cel mai înalt punct, cei doi se opriră. Surul abia își mai trăgea răsuflarea. în fața lor se înălțau până la cer pinii, promițându-le o umbră deasă, răcoroasă. Dar amândoi simțeau foarte puternic în aer mirosul rivalului lor care vâna în acest teritoriu, pe care îl și marcase. Unda de amenințare din acest miros era inconfundabilă. Aproape imediat simțiră pământul vibrând ușor, sacadat. Cineva venea spre ei. Abia apucară să se pregătească sufletește, când vulpoiul maro-roșcat țâșni dintre tufe, rânjindu-și dinții la ei și șfichiuind din coadă.

Pax se trase înapoi, dar Surul, calm, făcu câțiva pași înainte, lăsându-se pe vine, într-o declarație de non- agresiune.

— *Suntem doar în trecere prin teritoriul tău.*

Rivalul însă nu luă în seamă salutul pacifist al Surului și sări la el, lovindu-l grozav pe bătrânul vulpoi în coastă și trântindu-l la pământ, apoi își înfipse colții în gâtul lui subțire.

Auzind țipătul de durere al Surului, lui Pax i se zbârli blana pe spinare, iar inima începu să-i bată mai repede. Mușchii îi zvâcniră de furie. O furie cum nu mai simțise decât o singură dată, în primele zile pe care le petrecuse cu oamenii, când tatăl ridicase o

mână la băiat, iar Pax, fără să se gândească la nimic, ţâşnise din celălalt capăt al încăperii şi se repezise la cracul pantalonului bărbatului, sfâşiindu-l furibund cu dinţii lui mărunţi. Şi acum, ca şi atunci, spinarea i se arcuise şi din adâncul gâtlejului îi ieşise un mârâit ameninţător.

Adversarul se întoarse mirat. Pax se repezi spre el cu capul înainte. Se rostogoliră unul peste celălalt, muşcân- du-se de urechile fragile şi înfigându-şi unul celuilalt ghearele picioarelor dinapoi în blana moale de pe burtă. Celălalt vulpoi era un luptător încercat, dar lui Pax îi dădea putere instinctul de a proteja. Când reuşi să-l prindă pe celălalt vulpoi de gâtlej, adversarul se împletici pe picioare şi începu să dea înapoi, scheunând.

Pax sări în faţa Surului ca să-l protejeze, aşa cum obişnuia să facă şi cu băiatul lui cu multă vreme în urmă. îşi înălţă pieptul şi mârâi un avertisment. Adversarul dispăru.

Pax se scutură de sângele care îi picura din câteva zgârieturi superficiale, apoi îi curăţă şi Surului rana. Muşcătura era adâncă. îi spuse Surului că ar trebui să facă cale întoarsă.

— *Nu, am să merg mai departe.*

Cei doi merseră mai departe fără oprire încă un ceas printr-o pădure luminoasă. Pax se abţinea să n-o ia înaintea Surului, care era slăbit, dar era mulţumit că cel puţin înaintau în

continuare. Dar în clipa în care un stol de ciori ateriză pe ramurile golaşe ale unui nuc pecan, Surul se opri şi se aşeză la rădăcina copacului, ascultând cu urechile ciulite zarva pe care o făceau.

Pax aşteptă şi el, dar avea răbdare. După o clipă, bătrânul vulpoi lătră după el.

— *Războiul este tot mai aproape.*

— *De unde ştii ?*

— *De la ciori. Ascultă!*

Pax înclină capul. Pe ramurile mai joase ale copacului aterizară şi alte păsări gălăgioase, apoi, fluturând din aripi, se mutară mai sus, asemeni unui vârtej ce anunţă o primejdie.

— *Sunt agitate.*

Ciorile îşi adunară umerii, îşi zbârliră penele, tresă- rină şi îşi lăsară ciocurile în jos, ţipând. Zarva lor îi întinse lui Pax nervii la maxim.

— *E mare debandadă.*

Ascultă cu şi mai mare atenţie. Ceea ce simţi îl nelinişti. încercă să descrie: aer îmbâcsit de mirosul morţii, flăcări şi fum, sânge într-un râu, râul înroşindu-se de atâta sânge, întreg pământul înecându-se în sânge, haos.

— *Totul a fost distrus. Fibrele copacilor, norii, până şi aerul a fost sfâşiat.*

— *Da. E război. Unde ?*

Pax se mai concentră o dată.

— *Spre vest. încă e departe, dar se apropie. Iar acum un mic grup de războinici a venit dinspre sud ca să se alăture.*

Pax

Dinspre sud...

Pax porni la pas, în timp ce Surul se străduia să se ridice în picioare. Pax se oferi din nou să facă restul drumului singur, dar şi de data aceasta Surul refuză să se întoarcă acasă. Aşadar, porniră mai departe, din nou mai încet decât ar fi vrut Pax. Se opriră din când în când, doar cât să mănânce nişte viermi şi fructe. De câte ori se opreau, Pax amuşina aerul, încercând să prindă vreo urmă de miros familiar şi ciulea urechile, sperând că va auzi de undeva sunetul vocii băiatului. Dar nimic, nimic.

îşi ridică botul şi lătră prelung, dureros, pe o singură notă.

Trecuse atât de multă vreme de când nu-l văzuse pe băiatul lui. Până să se despartă, nu stătuseră niciodată departe unul de celălalt mai mult de o jumătate de zi. Deseori Peter pleca de acasă dimineaţa. Pax măsura cuşca dintr-o parte într-alta, tot mai agitat, până după-amiază, când Peter se întorcea, purtând pe el mirosul altor pui de oameni şi izul straniu al autobuzului mare, galben, care îl aducea până acasă. Şi, în fiecare după-amiază, Pax îl examina, încercând să detecteze orice posibilă rană, şi se asigura din nou că băiatul era teafăr. După aceea se putea relaxa şi puteau începe să se joace.

De acum trecuse de amiază. Pax lătră din nou. De data aceasta îşi înălţă şi Surul

vocea ca un ecou. Pax se întoarse în fugă până la potecă. Era nerăbdător să pornească mai departe. Surul se clătină pe picioare.

Pax îşi dădu seama că Surul trebuie să se odihnească. Il conduse pe vulpoiul rănit până la un loc acoperit cu muşchi, la umbra rotundă a unui pin. Surul îşi aşează capul pe labe şi, până ce Pax îi curăţă din nou rana, adormi.

Cât stătu de veghe, Pax se gândi la lucrurile pe care îi plăcea cel mai mult să le facă împreună cu băiatul, atunci când îl găsea: se rostogoleau pe afară împreună, se jucau de-a vânătoarea, explorau curtea acoperită cu iarbă şi păduricea din spate. îşi aminti şi cum îl recompensa băiatul: cum îi zâmbea larg, salutându-l, cum îl scărpina zdravăn pe greabăn, apăsând cu degetele în blana lui exact atâta cât trebuia. îşi aminti câtă pace era atunci când se încolăcea la picioarele băiatului, în faţa şemineului.

Gândurile acestea îl liniştiră. Adormi cu amintirea senzaţiei pe care i-o stârneau degetele lui Peter atunci când îi frământa pielea moale dintre omoplaţi. Amintirea aceasta era atât de vie, încât blana i se zbârli în locul acela. Asta până în clipa în care un vânticel răzleţ îi aduse în nări un miros care îl făcu să se deştepte pe dată.

Carne! Carne friptă, aşa cum găteau oamenii lui uneori pe foc, în curte. Băiatul îi

dădea şi lui să mănânce bucăţi de carne din care picura grăsimea. Zile întregi după aceea, Pax scotocea prin cenuşa vetrei, căutând după vreo bucăţică de carne rămasă pe acolo. Chiar şi vreun os ars era o adevărată comoară pentru el.

Pax se ridică în picioare şi trase adânc aer în piept. Da, era miros de carne friptă. Il împunse pe Sur cu botul.

Oamenii sunt aproape.

Acum, că se odihnise, Surul era mai vioi, aşa că putură să o ia iar la picior. Cu cât se apropiau, Pax o tot lua la goană înainte. Se simţea uşor, căci după atâtea zile în care nu mai mâncase, nu-i mai rămăsese în corp nici urmă de grăsime. Alerga aşa cum aleargă vulpile, cu trupul încordat, ca o săgeată, iar vântul îi răvăşea blana. Bucuria nou descoperită a alergării, laolaltă cu imboldul pe care i-l dădea noaptea ce începea să se aştearnă şi speranţa de a-l regăsi pe băiatul lui, toate acestea îl făceau să ţâşnească printre copaci ca un fel de foc lichid, neafectat de gravitate. Ar fi putut alerga aşa fără încetare, mereu.

La un moment dat, galopând, ieşi din pădure şi văzu în faţa lui un râu lat. Dincolo de râu se întindea un câmp liber, neted, pe care se înălţau nişte ziduri masive din piatră, numai ruine. începuse să se lase seara. în colţul cel mai îndepărtat al ruinelor de piatră Pax văzu o duzină de bărbaţi adunaţi în jurul unui foc. Mâncau. Şi mai încolo se vedeau nişte corturi aşezate ciorchine şi câteva vehicule mari.

Vântul bătea acum către răsărit. Fumul de carne prăjită încă umplea aerul greu, dar

mirosul oamenilor nu se simţea decât vag. Frustrat, Pax alergă în sus şi în jos pe malul râului, dar din niciun punct nu reuşi să diferenţieze un miros de om de altul.

Dar cel puţin ştia sigur că băiatul lui nu era acolo. Niciunul dintre oamenii aceia nu avea silueta de trestie a băiatului, niciunul nu avea mişcările lui energice şi rapide, niciunul nu avea ţinuta lui Peter, dreaptă, numai cu capul uşor aplecat înainte. Răsuflă uşurat. Celelalte mirosuri care veneau dinspre tabără, mirosul de fum, cel de motorină, cel de metal încins şi izul acela ciudat, întunecat, electric, toate acestea erau lucruri de care Peter ar fi fugit.

Surul ieşi şi el din pădure şchiopătând şi se lăsă să cadă pe malul râului, lângă Pax. Cei doi vulpoi rămaseră unul alături de celălalt, privindu-i pe oamenii care terminaseră de mâncat, iar acum stăteau adunaţi în jurul focului, pălăvrăgind şi râzând.

— *Sunt războinici ? întrebă Pax.*

— *Nu încă. Deocamdată sunt paşnici. îmi amintesc eu bine pacea asta.*

Bătrânul vulpoi îşi îndoi picioarele dinainte sub piept.

— *Şi cei cu care am locuit eu se adunau la sfârşitul zilei întocmai ca oamenii de pe celălalt mal al râului.*

Deodată Pax îşi aminti: mai văzuse şi el aşa ceva. Nu se mai întâmplase de câţiva ani

buni, dar uneori, la sfârşitul câte unei zile, şi oamenii lui şedeau împreună în încăperea care era vizuina băiatului. Tatăl aducea o cutie tare, plată şi subţire, cu multe semne în ea, făcută din multe-multe straturi de hârtie şi şi-o punea în poală. Tot hârtie, aşa cum avea şi Pax în cuşca lui pe post de aşternut, dar aceasta nu era ruptă. Oamenii lui întorceau straturile de hârtie una câte una şi le studiau. Pax îşi aminti că în serile acelea oamenii lui erau mai apropiaţi ca oricând, iar armonia dintre ei îi îngăduia şi lui să lase garda jos pentru o vreme.

Pax avu o senzaţie ciudată, ca şi când i-ar fi rămas pieptul mic pentru cât de mare îi era inima.

Cei doi vulpoi se întoarseră din nou spre locul unde erau oamenii. Unii încă stăteau ghemuiţi în jurul focului, dar alţii se mutaseră, luminându-şi drumul cu felinarele, în locul dintre corturi şi camioane. Când se întunecă de-a binelea, se ridicară în picioare şi ceilalţi, cei rămaşi lângă foc. îşi goliră cănile de cafea, acoperiră focul cu pământ şi intrară în corturi.

Surul se ridică şi el în picioare şi porni şchiopătând la deal în sus, înspre o tufă mare de cucută înflorită. Se răsuci şi se făcu colac pe pământul acoperit cu ace de pin, vârându-şi nasul sub tufa.

Pax însă nu se putea odihni. Stârnită de mirosul de carne, foamea începu să-l chinuie din nou. Alergă până pe malul râului. Curentul

de apă era moale. îşi vârî capul în apă şi începu să bea, apoi sări pe o piatră acoperită cu muşchi, alunecoasă, dar stabilă. Atunci, cu ochii ţintă la strălucirea tăciunilor care începeau să se stingă, hotărî ce avea de făcut. O săritură, un pleosc! în apă şi corpul lui începu să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, dar pe care putea foarte bine să îl facă, şi anume începu să înoate. După un minut ajunse pe celălalt mal şi se scutură de apă.

Dinspre corturi nu se simţea nicio mişcare şi nu se auzea niciun sunet.

Pax se furişă fără zgomot până în celălalt capăt al câmpului şi urcă dealul. înconjură tabăra, apropiindu-se încet de vatra focului.

Mirosul primejdiei era foarte puternic. îi venea foarte greu să n-o ia la fugă. în definitiv, el era obişnuit doar cu cei doi oameni ai lui, unul pe care îl iubea şi altul pe care îl tolera. De câteva ori se furişă până chiar lângă foc, unde regăsi mirosul de carne amestecat cu mirosul soldaţilor care parcă îl avertiza, dar de fiecare dată se retrase în salturi.

Nu putu rezista în faţa unui os de porc azvârlit pe acolo, mirosind încă a grăsime. Pax se repezi înainte. La un moment dat, în timp ce înfuleca din carnea plină de cenuşă, dar caldă încă, fu întrerupt de un zgomot de pânză de prelată. Speriat, încremeni.

Unul dintre bărbaţi ieşi dintr-un cort. Se întinse, iar Pax îi distinse silueta în lumina

felinarului. O umbră prelungă se întinse pe pământ, acoperind silueta vulpoiului. Bărbatul se trase într-o parte şi se uşură într-o tufă. Mirosul de urină ajunse până la Pax, care deodată se zbârli, alarmat. Era tatăl băiatului.

— Ajunge!

Cuvântul acesta, împreună cu mâna Volei pusă pe umărul lui, îl făcu pe Peter să răsufle uşurat. Tocmai la timp. Piciorul îi pulsa de durere, umerii îl dureau, iar la subraţ era atât de iritat, încât începuse să sângereze. Cele două zile petrecute în „Tabăra de Instrucţie Voia" (cum numea Peter în secret sesiunile de tortură, în timpul cărora urca dealul cu ajutorul cârjelor, se târa pe coate peste pământul plin de pietre şi muta munţi de fân, stând într-un singur picior) îl vlăguiseră. Se întoarse cu faţa spre casă. Deodată nu mai era sigur că va reuşi să ajungă atât de departe.

Dar pe deasupra acoperişului casei se zăreau dealurile învăluite în nori de ploaie. Se înnopta. Peter se gândi că Pax o fi ud şi înfrigurat.

— Aş putea să mai continuu.

— Nu. Dacă te forţezi aşa, ai să pierzi tot ceea ce ai câştigat până acum.

Peter dădu din cap şi făcu un pas înspre casă.

Voia clătină din cap.

— Nu încă, spuse ea, întinzând mâna spre şură. Mai este o condiţie, ţii minte?

Şura părea la o distanţă mult prea mare. Peter întoarse capul din nou spre casă. Tot ce voia în clipa aceea era să se arunce în hamac.

îşi sprijini vârful cârjelor în pământ, demonstrativ.

— Ei, care e condiţia?

— Mai nimic. Trebuie să manevrezi nişte păpuşi pentru mine. Marionete. Sună prea greu?

— Marionete? Nu pricep.

— Ştii ce sunt astea?

— Sigur că ştiu.

Peter se gândi la singurele marionete pe care le văzuse de aproape, la un spectacol de bâlci, când era mic: Punch şi Judy, nişte personaje cu bărbii ascuţite şi nasuri prelungi, cu ochii stinşi, scheletice ca nişte şobolani lihniţi. Păpuşarul le tot smucea dintr-o parte într-alta a scenei, făcându-le să se mişte spasmodic. Din pricina lor, Peter avusese coşmaruri noaptea săptămâni în şir.

— Şi care e faza cu marionetele astea?

Voia îl privi o secundă înainte de a răspunde.

— Este încă un adevăr în legătură cu mine pe care l-am recuperat. Mi-am amintit că în adolescenţă am făcut nişte marionete pentru nepoţelele mele. Mi-am amintit cât de mult îmi plăcea să cioplesc lemnul.

Trase de două eşarfe legate de bareta salopetei şi i le dădu lui Peter, apoi oftă.

— Uite, înfăşoară-ţi astea în jurul suporturilor pentru mâini. Tot mai stai încă atârnat de cârje. Sprijină-te cu toată greutate

în palme, copile. Lasă-te pe braţe, chiar şi atunci când stai doar în picioare.

Blândeţea neaşteptată a Volei îl descumpăni pe Peter. Uneori Voia răcnea la el să facă douăsprezece tracţiuni pe braţe sau întindea degetele spre el, avertizându-l să nu se apropie prea mult. Asta îi convenea, fiindcă se simţea întocmai ca acasă. Dar în secunda următoare, Voia îl ungea cu alifie pe umeri, unde îl durea, sau îi lustruia cârjele cu şmirghelul sau îşi lăsa treburile baltă ca să-i prepare o cană de ciocolată caldă, iar atunci Peter îşi dădea seama câte eforturi făcea Voia să-l ajute pe el să fie mai puternic şi mai mobil, şi se simţea vinovat.

La fel se simţi şi acum, vinovat, în timp ce înfăşură pânza moale în jurul suporturilor pentru mâini, aşa că îi spuse ceea ce credea el că dorea ea să audă.

— Probabil că nepoatele tale au fost încântate de asemenea cadou.

Dar se îndoia că aşa se întâmplase. Poate că nepoatele Volei îndesaseră în coşul de gunoi marionetele acelea scheletice ca nişte şobolani şi cu ochii stinşi chiar în seara în care le primiseră. Ca să nu aibă coşmaruri.

Voia ridică din umeri, dar Peter îşi dădea seama că, în adâncul sufletului, era foarte încântată de cuvintele lui. Atunci sentimentul lui de vinovăţie se mai atenuă. Sprijinindu-se cu toată greutatea pe palme, deşi îl dureau, o urmă până în şură. în uşă se opri şi inspiră

aerul răcoros. Mirosea a lemn, a fân, a ulei de in şi a lac. Peter se gândi că toate acestea erau nişte mirosuri plăcute şi încercă să le separe. împreună erau şi mai plăcute. Balansându-se pe cârje, intră în şură.

Voia merse până la peretele din fund, cel acoperit cu pânză de sac. Peter se opri în loc, şovăind. în prima zi, peretele acela îl băgase în sperieţi. Voia trase pânza deoparte. în clipa aceea, Peter aproape că se dezechilibră, de parcă priveliştea care i se înfăţişă deodată l-ar fi izbit în plex. Pe perete erau atârnate păpuşile, adică marionetele, fiindcă acum îşi dădea seama că erau marionete.
Păreau atât de adevărate, încât te lua cu fiori. Nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse Peter până atunci.

Apropiindu-se de ele, prinse grai din nou.

— Ochii, spuse el.

— I-am făcut din bijuteriile bunicii mele, care avea nişte coliere lungi cu jais[1]. Pupilele sunt făcute din mărgelele acelea. Cum licăresc în lumină, prietenele acestea ale mele par vii.

Peter nu mai spuse nimic, iar Voia îl lăsă să studieze creaturile pe care le avea în faţă. Cinci dintre ele erau figuri omeneşti: un rege, o regină, un copil, un pirat sau un marinar şi o vrăjitoare. Celelalte erau animale. Capetele le

---

1 Piatră semipreţioasă de culoare neagră. Mai este cunoscută şi sub denumirile Jet", „gagat" sau „chihlimbar negru" (n. tr.).

erau făcute din lemn, aproape în mărime naturală şi toţi aveau nişte ochi enormi. Pentru corpuri se folosiseră diverse alte materiale. O broască ţestoasă avea carapacea făcută din tărtăcuţe verzi şi portocalii. Solzii unui şarpe erau făcuţi din solzi de conuri de pin. Şi mai erau şi pene. Aproape toate păpuşile aveau o mulţime de pene în păr sau pe podoabele pentru cap, sau mantii ori pantaloni. Nişte tije şi nişte sfori erau înfăşurate în jurul unor cârlige fixate în perete, legate laolaltă cu un cablu negru, subţire.

Chiar în mijlocul peretelui, trona ceea ce, după părerea lui Peter, trebuia să fie cea mai mare dintre păpuşi, acoperită cu o bucată de pânză separată. Voia trase pânza şi de pe ea. în clipa aceea, lui Peter i se opri răsuflarea.

Aripile păsării erau impresionante. Probabil că atunci când erau desfăcute aveau vreun metru şi jumătate în total. Pe aripi erau sute de pene întunecate, suprapuse graţios în rânduri perfecte, cu vârfurile vopsite în roşu, de parcă ar fi fost înmuiate în foc. Voia ridică pasărea de pe stinghia pe care stătea şi i-o aduse lui Peter.

— Celelalte sunt majoritatea numai capete de marionete sau marionete care se poartă pe umăr, dar aceasta trebuie să zboare. I-am făcut coatele astfel încât să se poată îndoi. Când se înalţă în zbor, aproape că poţi simţi vântul. Haide, poţi s-o şi atingi!

Peter întinse mâna spre pasăre. îi mângâie cu vârful degetelor umărul lucios, acoperit cu pene, apoi ciocul ascuţit din lemn, vopsit într-un auriu strălucitor. Ochii păsării scânteiau, mari şi negri. Peter îşi lăsă mâna în jos.

— Şi ce trebuie eu să fac?

Voia îi făcu semn cu mâna spre baloţii de fân.

— Poţi să te aşezi acolo. Am să-ţi povestesc totul de la început.

Peter se trânti pe un balot de fân, încântat că poate în sfârşit să se odihnească. O privi pe Voia cum atârnă pasărea la locul ei. Apoi femeia luă o cărţulie dintr-o nişă în perete şi, apropiindu-se de Peter, se aşeză lângă el, ţinând cărţulia cu grijă în mâini.

— Eu am omorât un om.

Voia ridică privirile spre el. Peter nu apucă să-şi ascundă uluirea.

Voia oftă din rărunchi cu scârbă.

— Indiferent ce *dyableman* de sloganuri ţi-ar servi ei, cum că trebuie să înveţi meseria armelor şi să-ţi îndeplineşti menirea, până la urmă te afli acolo ca să omori oameni. Ucizi sau eşti ucis, despre asta este vorba în război.

Asta nu era adevărat. De exemplu, tatăl lui. „Dar tu n-ai să participi la lupte, aşa-i?” îl întrebase Peter de nenumărate ori. Tatăl lui izbucnea în râs şi spunea că nu, că el va face în linii mari cam ce făcea şi în civilie, şi anume va întinde cabluri.

Totuşi, Peter nu o contrazise pe Voia, fiindcă pe chipul ei se vedea cât era de tulburată.

— Ai omorât un om.

— Probabil că am omorât o mulţime de oameni sau măcar am contribuit la uciderea lor. Dar pe acela... pe acela l-am văzut. După aceea. I-am scotocit prin buzunare. Ni se spusese să căutăm arme, orice se putea folosi. M-am lăsat în genunchi lângă el. A trebuit să-l ating ca să caut arme. îmi amintesc cât de şocată am fost când l-am atins. Eram sanitar, dar cumva parcă mă aşteptam ca omul acela să nu fie adevărat, ci din plastic. Aşa ne învăţaseră în timpul instrucţiei să ne raportăm la inamicii noştri. Dar, desigur, trupul lui era... era cald încă. Afară era rece, dar trupul lui încă emana căldură. De parcă viaţa se revărsa afară din el. Iar eu îl atingeam fără ca el să-mi fi dat voie. îl ucisesem, dar ceea ce mă deranja era faptul că parcă el îşi pierduse dreptul de a spune da sau nu în legătură cu ceea ce se întâmpla cu el. Poate că ţi se pare o prostie, nu?

Lui Peter i se uscase gura. Nu ştia ce să zică. Deodată îi veni în minte psiholoaga lui cea cu ochii blânzi. Şi atunci ştiu ce să zică.

— Probabil că ţi-a fost foarte greu, spuse el.

Voia ridică ochii spre el cu o expresie de surpriză şi de uşurare întipărită pe chip şi aprobă din cap.

— Dintr-odată, spuse ea, eram disperată să aflu cine era. De unde era, ce îi plăcea, cine îl iubea. Soldatul rămăsese cu gura deschisă, de parcă ar fi vrut să-mi vorbească. Mi-am dat atunci seama de ceva: că, deşi era bărbat, deşi era de altă rasă decât mine, deşi crescuse într-o altă ţară, poate că aveam o mulţime de lucruri în comun. Lucruri importante, mai importante decât armatele în care fuseserăm înrolaţi. Că doi nu înseamnă neapărat doi. Şi totuşi, eu l-am omorât, aşa că acum nu voi mai afla toate astea niciodată. L-am buzunărit, nu în căutare de arme, ci căutând indicii despre cine era.

Voia se opri din vorbit, cu chipul atât de răvăşit, încât Peter ar fi vrut să-şi întoarcă privirile în altă parte. -Şi...

— Şi am găsit asta, îl întrerupse Voia, ridicând cărticica. *Cele şapte călătorii ale lui Sinbad.* Face parte din *O mie şi una de nopţi.* Era în buzunarul lui. Dacă o că- rase în război, trebuie să fi însemnat ceva pentru el. Era o carte veche, aşa că poate că în copilărie fusese cartea lui preferată. Sinbad era viteaz.

Poate că se gândise că îi va da curaj şi lui. Sau poate că doar voia să-şi amintească ceea ce avusese cândva, în copilărie, pe vremea când citea şi se simţea în siguranţă. La povestea în care Sinbad scapă din cuibul păsării Roc colţul paginii era îndoit. M-am gândit că poate povestea aceea îl ajuta să creadă că, într-o zi, şi el va scăpa şi va ajunge înapoi acasă.

Voia se ridică şi luă din nou de pe perete enorma marionetă cu aripi.

— Roc. Această pasăre putea înşfăca în gheare şi elefanţii. Ia uită-te la ea, spuse, aducându-i din nou lui Peter pasărea şi întorcându-i pliscul, astfel încât să stea cu faţa la el.

Căutătura păsării era atât de fioroasă, încât Peter se trase înapoi.

— Şi ce am eu de-a face cu asta? întrebă el din nou.

— Cartea aceasta a fost atât de importantă pentru soldatul acela, încât a purtat-o asupra lui tot războiul. M-am gândit că dacă i-am luat viaţa, îi datorez ceva. Datoria mea este să spun povestea care însemna atât de mult pentru el. Aşa că am sculptat toate păpuşile astea şi aici, în şura mea, timp de aproape douăzeci de ani, am tot povestit cum a scăpat Sinbad de pasărea Roc, spuse Voia, dându-i lui Peter dispozitivul cu ajutorul căruia se mânuia marioneta. Iar acum vreau să văd în sfârşit şi cum arată.

Pax îl privi pe Sur, care lipăi apă din râu, apoi se întoarse, clătinându-se. De două zile cei doi vulpoi se odihneau vizavi de tabăra războinicilor, dar Surul tot nu se mai înzdrăvenise. Când ajunse la umbra tufei parfumate de cucută, se prăbuşi la pământ. Ochii îi erau goi şi ficşi, iar când Pax îi spălă din nou gâtul, abia se clinti.

Pax constată că rana se inflamase şi mai tare.

— Stai pitit aici. Odihneşte-te.

Il lăsă pe Sur pe loc, iar el o porni în susul râului, până într-un loc pe care îl descoperise şi unde râul se îngusta, în apropierea unui perete de defileu. Aici tufărişul era destul de des pentru ca Pax să se poată mişca fără să fie observat de oameni. Nu prea avusese noroc la vânătoare. în zonă mişunau şoarecii şi iepurii, dar la fiecare încercare stângace a lui Pax de a-i prinde, reuşeau să fugă şi îi scăpau. în afară de gândaci şi de fructe necoapte, nu reuşise să prindă decât câţiva raci, pe care Surul însă îi refuzase.

Pax se strădui să vâneze timp de o jumătate de ceas. Alergase după nişte şoareci

de apă şi după câteva pitulice ţopăitoare, ba chiar o dată şi după o broască ce stătea la soare. Dar de fiecare dată, în clipa în care sărise asupra prăzii, fălcile îi clănţăneau în aer şi rămânea cu buza umflată. Cu fiecare încercare ratată i se făcea şi mai foame. Voia carne, atât pentru el însuşi, cât şi pentru tovarăşul său care era slăbit. Mirosurile plăcute ce veneau dinspre tabără erau un chin pentru el.

Sări în apă. Curentul era foarte rapid aici, dar în mijlocul râului ieşeau din apă trei bolovani rezemaţi unul de celălalt, formând un refugiu sigur. De acolo Pax reuşea să vadă mai bine ce se întâmpla în josul râului, unde erau oamenii.

Mai veniseră şi alţi oameni. Printre ei erau şi câteva femei, dar majoritatea erau bărbaţi. Pax adulmeca mereu să vadă dacă nu era şi băiatul lui printre ei, fiindcă tatăl băiatului era încă tot acolo, dar şi fiindcă simţea că nu se afla prea departe de casă. Dar nu apărură decât oameni mari.

Mulţi dintre ei erau pe câmp în clipa aceea. Unii ajunseseră până lângă râu, desfăşurând nişte fire de sârmă exact în dreptul locului unde se afla Surul, dar pe celălalt mal. Asta îl nelinişti pe Pax. Dar din câte se părea, pe soldaţi nu-i interesa nimic altceva decât treaba pe care o aveau ei de făcut.

Pax le învăţase programul. în fiecare dimineaţă, doi dintre ei intrau în cortul care – îi

spunea nasul lui – era plin de mâncare. Apoi aceştia doi pregăteau mâncarea la foc, iar ceilalţi războinici se adunau să mănânce. După aceea, cu toţii munceau din greu – în câmp, în camioane, descărcând tot mai multe maşinării –, dar nimeni nu mai mergea la cortul cu haleala până la apusul soarelui, când aceiaşi doi oameni pregăteau mâncarea de seară, după care îi strigau pe ceilalţi să se adune.

Era mijlocul după-amiezii. Pax privi într-acolo încă o vreme, ca să se asigure că războinicii erau ocupaţi, apoi traversă până pe celălalt mal, păşind de-a lungul unui copac doborât. Cu burta lipită de pământ, se apropie apoi, trecând peste coama dealului, până la un loc ce se afla chiar deasupra vechii mori.

Acolo se opri să observe ce se întâmplă. Trei dintre bărbaţi erau în tabără, mai jos de locul în care se afla el. Tocmai îngrămădeau noile echipamente în marginea dinspre sud a fabricii, într-un loc în care se uneau două ziduri groase.

Ceilalţi oameni erau în câmp. Unii desfăşurau fire de pe bobine până la gropile pe care le săpaseră în apropierea malului râului. Alţii coborau în gropile acelea nişte cutii, după care, cu ajutorul lopeţilor, le acopereau cu pământ.

Două perechi de războinici traversaseră până pe celălalt mal şi săpau gropi, unele chiar dedesubtul locului în care se afla tufa de

cucută sub care se odihnea Surul. Pax ştia că oamenii nu-l vor simţi pe Sur, iar acesta nu se va aventura afară din ascunzătoare câtă vreme ei erau prin preajmă, şi totuşi se zbârli de îngrijorare. Avea să-l mute pe Sur într-un loc mai sigur la noapte.

Pax alergă cât îl ţinură picioarele până în marginea dinspre nord a ruinelor fabricii, în apropierea locului în care se aflau corturile şi camioanele. Aici, lângă zidul de piatră, un mesteacăn crescuse înclinat în afară.

Deodată Pax se opri.

Mai fusese până acolo şi mai înainte. Locul acesta... Deodată recunoscu totul: copacul cu trunchiul acoperit de o coajă albă care se jupuia, zidurile, câmpul cu mirosul lui de ceapă sălbatică şi de timoftică, izul abia perceptibil de gudron. Mai fusese în locul acesta cu mult timp în urmă, pe vremea când era abia un pui, împreună cu băiatul lui.

Amintirea acelei scene îi reveni în minte. Beţe... Peter şi încă trei băieţi se alergaseră pe aceste ziduri de piatră, răcnind şi agitând nişte beţe unul spre celălalt. Râdeau, dar pe Pax îl speriau cu beţele lor. El se ţinuse pas cu pas după Peter, lătrând la ceilalţi băieţi atunci când se apropiau prea tare. în cele din urmă, Peter îl legase chiar de copacul acesta. Apoi, toată după-amiaza, Pax scheunase şi rosese funia cu care era legat.

Peter fusese aici! Pax amuşină cu atenţie copacul şi baza zidului, dar după atâta timp nu se mai simţea nici urmă de băiatul lui. Mirosul războinicilor însă era pretutindeni, puternic, periculos. Pax simţi că i se strânge stomacul.

Inspectă corturile ca să se convingă că nu era nicio mişcare în jurul lor. Apoi o luă la goană către cel în care era mâncarea. La colţul cortului se opri şi adulmecă din nou, apoi se strecură pe sub un colţ de pânză.

înăuntru, deasupra meselor încărcate cu ceapă şi cartofi atârna carnea – o adevărată mină de aur care îl aştepta pe el. Pax sări, înşfacă dintr-un cui o şuncă şi o zbughi afară din cort, cu prada aceea grea în gură.

Alergă cât putu la deal în sus, pe după ziduri, apoi înapoi prin pădurea deasă. Când ajunse lângă râu, lăsă şunca jos şi începu să înfulece din carnea sărată. Apoi rupse şunca în bucăţi, îngropă două hălci în pământul nisipos de pe malul râului şi marcă ascunzătorile.

Luă bucata rămasă, numai carne şi grăsime şi porni cu ea peste trunchiul de copac căzut. Se opri pe grămada de bolovani din mijlocul râului, de unde aruncă încă o privire spre tabără.

Oamenii dispăruseră. Un miros nou, încă slab, dar ameninţător, stăruia în aer. Pax îl recunoscu. Pe când avea ceva mai mult de un an, tatăl adusese în camera băiatului un ventilator. Pax nu putuse suferi mirosul greu,

electric, al cablurilor care se întindeau de la perete până la ventilator, iar într-o noapte, când mirosul devenise deosebit de îngrijorător, tăie cablul cu dinţii, exact aşa cum ar fi făcut ca să omoare un şarpe.

Instinctul îi spunea să fugă de mirosul acela ameninţător, dar n-ar fi putut să plece şi să-l lase pe Sur acolo, în clipa aceea, îl văzu pe bătrânul vulpoi ieşind de sub tufa de cucută şi îndreptându-se nesigur pe picioare către râu.

Surul se împiedică. Instantaneu, din locul acela ţâşni, ca un fulger răsărind din pământ, un miros de aer încins, sfârâind, şi, în aceeaşi clipă, malul râului explodă. Pământ, piatră, râu şi iarbă, toate săriră în aer făcând un zgomot infernal, după care căzură înapoi în craterul format în pământ, sub forma unei ploi negre, pline de ţărână.

Pax aruncă din gură bucata de şuncă şi lătră, stri- gându-l pe bătrânul vulpoi. Urechile îi ţiuiră în liniştea înfiorată.

Războinicii se repeziră afară dindărătul zidurilor. Din strigătele lor Pax pricepu că erau foarte agitaţi. Alergară în jos pe câmp, se aruncară în apa râului şi se împrăştiară de-a lungul malului care încă fumega. După câteva momente de căutare, reveniră în tabără.

După ce dispăru şi ultimul războinic, Pax ieşi din defileu.

Tufa de cucută i se aşternuse Surului peste piept, des- prinzându-se de copac. Pax

împinse cu botul obrazul plin de pământ al prietenului său şi-i atinse trupul cu labele, îl mirosi în jurul botului. încă respira, dar foarte slab.

Atunci Pax se întinse pe jos, lipindu-şi umărul strâns de al bătrânului vulpoi. Voia să-i stea alături. Nu putea să-i ofere nimic altceva decât compania lui, dar Surul nici nu avea nevoie de altceva.

Pax percepu atunci ultimele amintiri ale Surului. în locul strigătelor oamenilor, auzi cântecul unei păsări arctice. în locul negurii cenuşii, suspendată deasupra lor, privi împreună cu Surul imensitatea albastră a bolţii cereşti. Simţi că nu mai zace pe pământul sfărâmat, ci se rostogoleşte împreună cu Surul şi cu fraţii lui peste tundra acoperită cu zăpadă şi presărată cu flori albastre, ca nişte steluţe. Toarse împreună cu Surul, simţind pe creştet limba aspră a mamei acestuia, o vulpe argintie, îi gustă laptele cald, simţi greutatea bărbiei ei rezemându-se pe ţeasta lui de nou-născut. După care se aşternu pacea.

Bătrânul vulpoi zăcea lângă el fără viaţă.

Pax se ridică în picioare. îşi lipi fruntea de obrazul prietenului lui. Se dădu înapoi şi începu să latre, fără să-i pese dacă războinicii îl aud sau nu. Şi apoi o luă la fugă.

De data aceasta însă, alergarea nu îi mai aduse bucurie. Se consolă însă constatând că trupul îl ascultă. Alergă şi tot alergă către nord

prin lumina amurgului, apoi tot mai departe către nord prin întunericul nopţii.

Pe când începură să se ivească zorile, pătrunse în teritoriul adversarului, dar o ţinu tot într-o alergare fără a se opri. Vulpoiul cel gălbui ieşi să dea piept cu el, dar renunţă văzându-l pe Pax cât este de hotărât şi îl lăsă să treacă mai departe. Pax o ţinu tot într-un galop, coborî versantul stâncos, traversă lunca, apoi o ţinu întins la deal în sus peste pajişte. La mijlocul drumului se opri brusc şi înălţă capul.

Trei vulpi îl urmăreau apropiindu-se. De-acum îl cunoşteau bine. Una era perechea Surului, cu burta mare, plină de pui, al doilea era Sfrijitul, alături, doar jumătate cât ea, iar cea de-a treia era Zbârlită, care nu stătea împreună cu cei doi.

Blana vulpiţei strălucea la rădăcina pinului ce străjuia pajiştea, pinul sub care murise sora ei.

Mirosul morţii Surului era impregnat în blana lui Pax, dar celelalte vulpi ştiau deja că Surul murise.

Pax parcurse restul drumului agale. Când ajunse lângă vizuina Surului, îşi înălţă capul şi urlă tânguitor. Ceilalţi trei răspunseră tot aşa.

Perechea Surului se apropie de el şi îl adulmecă pe Pax în jurul nasului, apoi pe crupă. Astfel află despre lupta Surului cu adversarul, care nu îl ucisese, şi despre explozia provocată de oameni, care îl ucisese.

Află şi că Pax îl protejase pe Sur, că îl hrănise şi îi spălase rănile şi îi fu recunoscătoare. Şi apoi află veştile pe care Surul murise încercând să le obţină.

— *Nu vom fi în siguranţă în sud ?*

— *Nu, acolo nu este sigur.*

Perechea Surului se îndepărtă, pântecele i se legăna.

Acum, că adusese mesajul, Pax se aşeză pe iarbă, epuizat. Sfrijitul veni iute lângă el. Pax îl lăsă bucuros pe pui să-l îngrijească. Zbârlită îi privea din acelaşi loc, de pe deal, de la rădăcina pinului.

Pax dormi toată după-amiaza, tresărind în somn, bântuit de tot felul de vise în care băiatul lui era prins între nişte cabluri fumegânde. în cele din urmă, când luna răsări pe cerul indigo, se ridică în picioare. Adulmecă mirosurile vulpilor, unite în durerea lor pricinuită de pierderea bătrânului vulpoi argintiu. Se simţea solidar cu ei, căci împărtăşeau aceeaşi durere. Ştia că va fi binevenit în valea aceasta dacă dorea să rămână aici. Dar visele lui îl îmboldeau să se întoarcă la tabăra războinicilor.

Când să o ia din loc, o simţi pe Zbârlită coborând în goană dealul. Pax aşteptă.

— *Unde te duci?*

Pax îi spuse că înţelesese că pământul care sare în aer însemna război, iar cablurile acelea aduc moartea. îi împărtăşi şi teama lui că

băiatul s-ar putea să dea peste ele dacă i se va alătura tatălui lui, dar şi hotărârea lui de a-l proteja pe Peter.

— *Şi exploziile acelea ar omorî şi oameni?*

— *Da.*

Atunci Zbârlită sări în faţa lui.

— *Atunci lasă-i!*

Pax n-o luă în seamă. Se adună şi făcu un salt, după care o luă la picior.

Peter sări de pe bârnă în clipa în care o zări pe Voia apropiindu-se de şură prin ploaie, cu mersul ei şchiopătat. încercă să nu arate că se simte vinovat. Voia îl bănuia că face mai multe exerciţii decât i-a comandat ea. De obicei, Peter făcea într-adevăr de două ori mai multe, iar Voia nu era deloc încântată de asta.

— Şi unui om mare i-ar lua patru săptămâni ca să ajungă să facă ceea ce tu încerci să faci într-o săptămână. Ai să te răneşti cu siguranţă, îl avertizase ea în câteva rânduri.

în aceste doar câteva zile se contraziseseră de mai multe ori pe tema asta.

Privind-o cum se scutură de apă în prag, Peter îşi aminti de Pax, care se scutura de apă, ca un câine. Oare ploua şi pe unde era Pax? Şi oare tot aşa s-ar scutura Pax de apă dacă n-ar avea un loc cald şi uscat în care să se retragă? Cuprins de un frison, Peter îşi frecă braţele cu palmele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Voia. Parcă te-ar durea ceva. Te dor braţele?

— Nu.

Dar desigur că îl dureau, numai că aceea era o durere bună, o durere care însemna că se apropia de momentul în care o să fie suficient de puternic încât să pornească la drum. Se lăsă la pământ şi făcu trei flotări, rezemân- du-şi ghipsul de glezna stângă.

— Vezi? Sunt bine. Pot să parcurg acum traseul cu obstacole? Nu mai plouă chiar aşa de tare.

— Nu. Nu vreau să-ţi uzi ghipsul. Până vei pleca, am să mă gândesc eu la o metodă ca să-l ferim de umezeală, dar astăzi nu ieşi în ploaie. Ţi-ai făcut deja toate exerciţiile?

— Exerciţiile la bârnă, târâtul sacilor, bolţarii. Toate exerciţiile de bază pe care mi le-ai arătat.

Voia dădu din cap spre peretele cu marionetele.

— Atunci de ce nu exersezi cu ele?

„Fiindcă marionetele acelea n-o să mă ajute să ajung mai aproape de Pax", vru să spună Peter. Dar nu spuse nimic, doar oftă din rărunchi şi ridică ochii în tavan.

Voia era de neclintit.

— Cum te descurci cu ele?

— în regulă. Vreau să spun, bine.

Exersase doar de câteva ori. Şi mergea ceva mai bine. Cel puţin sforile nu se mai încurcau. Uneori însă, elementele prin care se mânuiau marionetele funcţionau exact pe dos faţă de cum se aştepta el, iar păpuşile se mişcau spasmodic, de parcă le-ar fi electrocutat. Iar el nu mai avea răbdare.

— Hai să facem spectacolul! în curând am să plec, Voia.

Peter îşi ridică cârjele, pe care acum le mişca de parcă ar fi fost nişte prelungiri ale braţelor sale.

— Ieri am suit până pe culme şi înapoi de două ori. M-am antrenat aproape şase ore la rând. Aş fi făcut şi opt ore dacă nu mi-ai fi luat cârjele, îţi aminteşti? Sunt pregătit de plecare.

Voia îşi vârî în buzunarul salopetei un pumn de cuie, iar sub curea îşi puse un ciocan. Apoi îl privi fără să clipească.

— Arată-mi cum te descurci cu Sinbad.

Peter oftă din nou, dar Voia tot nu-l luă în seamă. Atunci Peter îl luă pe Sinbad din cui. Trecu marioneta peste un balot de fân, apoi o puse peste un ou din lemn în castronul mare din tablă pe care Voia îl vopsise aşa încât acum semăna cu un cuib. Ştia cât de neîndemânatic arată, dar aruncă spre Voia o privire plină de speranţă.

— Zău aşa! Aşa arată un erou disperat, care îşi riscă viaţa în încercarea de a scăpa de puternica pasăre Roc?

Voia îi luă tijele marionetei din mâini. îndată Sinbad începu să se mişte ca o persoană în carne şi oase.

— Gândeşte-te la ce îşi doreşte: să evadeze, spuse ea, de parcă Peter i-ar fi cerut să-l înveţe. Lasă-i braţele în jos şi lasă-le să te conducă ele, aşa, vezi? Mai jos, cu şiretenie. Aşază-l în cuib şi piteşte-l îndărătul oului astfel încât să nu se mai vadă nimic din el. După ce l-ai pus acolo, poţi să-l laşi şi să treci la pasărea Rock. Să o manevrezi astfel încât să zboare pe deasupra cuibului, venind din cealaltă parte, din dreapta. Şi ai grijă să nu o încurci între sforile lui Sinbad. Adu pasărea direct în jos şi aşaz-o pe ou, încetişor de tot, astfel încât magneţii de pe ghearele ei să se lipească de magneţii din mâinile lui Sinbad.

—Când fac eu, nu se mişcă aşa. Mai bine ţi-ai pune tu o oglindă şi te-ai privi pe tine jucând scena asta.

Voia îi aruncă o căutătură cruntă.

— Asta este cea de-a treia condiţie şi nu este opţională. Vino aici!

Voia aduse marioneta până la masa ei de lucru.

— Sinbad vrea să se mişte. Toate păpuşile vor să se mişte, fiindcă aşa le-am

făcut. Tot ce ai tu de făcut este să le arăţi cum să se mişte. De la muşchii tăi la ai lor, de la muşchii tăi la ai lor.

îi dădu jos mantia lui Sinbad. Apoi, spre uimirea lui Peter, îi desfăcu firele. Se întinse după o şurubelniţă şi demontă păpuşa, astfel încât, la sfârşit, nu mai rămase din ea decât un morman de piese împrăştiate pe masă. Apoi Voia îi întinse şurubelniţa lui Peter.

Peter îşi sprijini cârjele la subsuoară şi îşi întoarse palmele în sus.

— Ai văzut cum am făcut, nu?

— Da, dar...

— Eu am trecut pe aici doar să-mi mai iau câte ceva. Mă întorc într-o oră. Până atunci să montezi păpuşa la loc. După aceea nu vei mai avea probleme.

Voia îi puse şurubelniţa în mână şi ieşi fără să mai spună nimic.

Până la urmă nu era chiar aşa de greu. Genunchii şi coatele marionetei erau nişte balamale simple, iar umerii şi şoldurile erau nişte îmbinări cu bile cioplite în lemn. Peter îşi dădu seama că acestea permit mişcări mai ample. Mâinile şi labele picioarelor erau fixate cu nişte fâşii din piele.

Cu legatul sforilor a fost ceva mai greu. Dar după ce îşi dădu seama că mâinile lui Sinbad trebuie să se mişte din tijele care se

îmbinau deasupra firelor sub formă de libelulă,
reuşi să le nimerească şi pe celelalte.

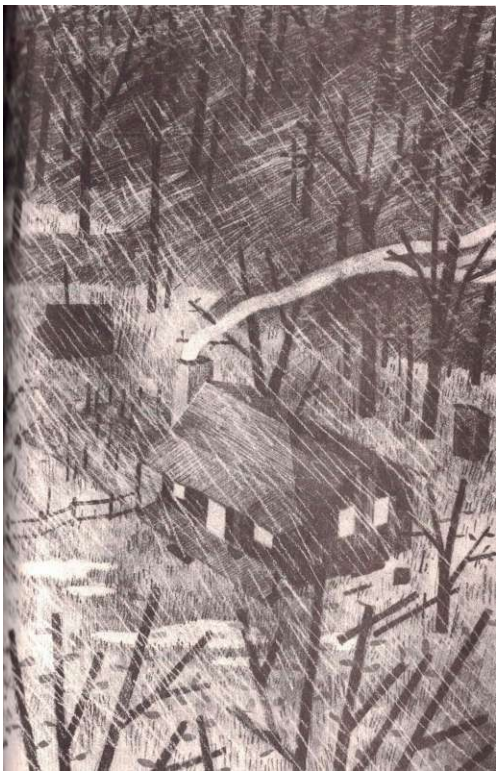

Voia avusese dreptate. După ce îl montă la loc pe Sinbad, reuşi să-l mişte mai lin.

„De la muşchii tăi la ai lor", îi spusese Voia şi, de data aceasta, cu siguranţă Peter izbuti să transfere mişcările pe care i le sugerase Voia din propriul său corp în corpul lui Sinbad.

Lucrurile însă nu funcţionară la fel şi pentru pasărea Roc. îşi îndoi Peter umerii şi îşi coborî braţele, dar pasărea abia reuşi să dea din aripi de câteva ori clătinân- du-se, după care se prăbuşi la pământ ca împuşcată. Ochii ei scânteiară a reproş.

— îmi pare rău, pasăre, dar habar nu am ce vrei tu să faci. Vrei să-l mănânci pe tipul ăsta sau doar îţi aperi oul?

Deodată, Peter dori să afle povestea păsării Roc, ca să poate face lucrurile aşa cum trebuie. Găsi nişa în care ţinea Voia cărticica despre Sinbad. în momentul în care o scoase de acolo, ceva sună a gol. în fundul nişei meii era ceva.

Scoase de acolo şi celălalt obiect. Era o cutie pătrată din tablă gălbuie, pe care scria cu litere care se scorojeau BISCUIŢI SUNSHINE. Şi-o aşeză în palmă. în minte îi veni cutia veche de biscuiţi pe care o găsise în casa bunicului lui, cea în care o grămadă de soldăţei păzeau fotografia aceea surprinzătoare.

Săltă capacul cutiei. înăuntru era un teanc de cartonaşe pe care era scris ceva cu scrisul pe care deja îl recunoştea. îşi dădu seama instantaneu că ceea ce ţinea în mână erau adevărurile personale ale Volei, cele pe care femeia le ţinea ascunse. Puse iute capacul la loc. Nu voia să-i încalce intimitatea. Dar era prea târziu, fiindcă deja apucase să vadă ce scria pe cartonaşul de deasupra:
„Aş fi fost o profesoară bună.”
Nu era un adevăr grozav şi nici nu părea a fi grozav de personal. Totuşi, Peter ar fi vrut să nu-l fi citit. Vârî cutia înapoi în nişă şi puse la loc cartea exact în clipa în care se întorcea Voia.
Peter arătă spre marionete.
— Acum am priceput. Hai să facem scena asta!
Voia înaintă până la masa de tâmplărie şi turnă ulei
pe o piatră de şlefuit.
— Nu încă. Avem întâi nevoie de o scenă. Am să încropesc eu o scenă când voi avea timp.
— O scenă? Dar până acum n-a fost vorba despre aşa ceva!
— Marionetele nu se învârt doar prin aer pe deasupra unor baloţi de fân.
Voia se întoarse cu spatele şi ridică palma, blocând orice protest din partea lui Peter.

— Ascultă aici, băiete, voi avea grijă ca povestea acelui soldat să fie spusă aşa cum trebuie. Iar tu ai să faci aşa cum îţi cer fiindcă pentru mine asta înseamnă foarte mult, chiar dacă nu înţelegi de ce. Şi, de fapt, ar trebui să înţelegi. Şi tu porţi amuleta aceea cu tine. Este acelaşi lucru. Şi tu spui povestea mamei tale în locul ei.

— Dar va dura atât de mult...

— Nu avem de ce să ne grăbim. Oricum ai să mai stai aici încă o săptămână.

Voia şontâcăi înapoi până la masa de tâmplărie, se aşeză cu greu şi începu să-şi aleagă uneltele. Discuţia se încheiase.

Peter se aruncă pe un morman de baloţi de fân. O să înnebunească încă o săptămână.

Cuvântul acesta îl facu să-şi dea deodată seama că nu î se mai părea că Voia este nebună. Se propti pe coate şi o studie, observând cu câtă grijă îşi lustruia ea uneltele, luând cu mare atenţie în mână fiecare obiect ca să-l curețe. Apoi, când termină, aşeză fiecare unealtă exact în locul în care trebuia să se afle. Lui Peter îi plăcea hotărârea cu care se mişca Voia. Era previzibilă.

François intră în şură bălăbănindu-se şi căscă. Se cocoţă până la îmbinarea dintre grinzile de deasupra mesei de tâmplărie şi începu să se spele înainte de a trage un pui de somn. Peter se gândi că şi el, asemenea lui

François, începuse să se simtă foarte în largul lui în prezența Volei.

Peter își întinse gâtul ca să vadă ce făcea Voia. O coadă de sapă. Adusese cu ea o sapă ruptă și îi făcea o coadă nouă. Un lucru simplu, dar care lui Peter i se păru aproape magic în clipele acelea. Exact așa cum fusese și cu cârjele lui. înainte de a le avea, era neajutorat. Voia îmbinase câteva scânduri laolaltă, iar acum putea să parcurgă kilometri întregi pe teren accidentat, repede și în siguranță. Era ca o vrajă.

își trase cârjele mai aproape și și le sprijini sub brațe. Erau solide și rezistente, iar asta îi dădea deja un sentiment familiar, de stabilitate. înaintă, sprijinindu-se de ele, până la masă.

— Vreau să cioplesc și eu ceva. Mă înveți?

Voia se lăsă pe spate și îl privi cu atenție. După un minut încheiat, dădu din cap.

— Nu e bine să-ți lași creierul să lâncezească. Știi ceva cât de cât despre cum se lucrează cu lemnul?

— Trebuie să ciopleşti întotdeauna în afară, nu spre tine. Atâta ştiu.
— E şi ăsta un început. Dar nu la asta mă refeream.
Voia alese o bucată nouă de lemn din ladă şi o aşeză
în mijlocul mesei.
— Cine este şeful aici?
— Poftim?
— Cine este stăpânul: eu sau lemnul?
Peter înţelese că urmează un test. Se uită la bucata de lemn, albă şi nemişcată, care părea că aşteaptă. Apoi privi spre uneltele strălucitoare aranjate în arc de cerc, care arătau atât de dornice să se pună pe tăiat, încât parcă trepidau.
— Tu. Tu eşti stăpâna.
Voia încuviinţă din cap. Alese o daltă cu vârful în formă de lingură şi un ciocan de lemn şi privi blocul de lemn cu atenţie, aşa cum îl privise şi pe Peter în urmă cu câteva minute, ca şi când ar fi încercat să descifreze un mesaj secret înscris dedesubtul suprafeţei lui. Lovi uşor bucata de lemn cu dalta, care pătrunse în lemn cu un pocnet sec. Pe masa de lucru sări o aşchie curbată.
Voia se întoarse spre Peter şi-l întrebă:
— Şi acum? Cine este stăpânul acum?
Chipul Volei nu sugera nimic. Vorbea în schimb blocul de lemn, din care lipsea acum bucata

triunghiulară ca o întrebare care cere un răspuns.:

— Lemnul, spuse atunci Peter, sigur pe sine.

— Aşa este, răspunse Voia. Din momentul ăsta încolo stăpânul este lemnul. Cel care îl ciopleşte devine servitorul lui. Toţi meşteşugarii sunt sclavii meşteşugurilor lor. După ce te-ai hotărât ce anume vrei să ciopleşti, proiectul la care lucrezi devine şeful tău. Tu ştii ce vrei să faci?

Răspunsul lui veni imediat:

— Cum se face o vulpe?

De cum îi ieşiră din gură aceste cuvinte, Peter se pregăti pentru răspunsul obişnuit, şi anume că ar trebui să ghicească el singur cum se face. Dar de data aceasta răspunsul Volei îl luă prin surprindere.

— Michelangelo a fost întrebat odată cum îşi crea statuile şi a răspuns: „Am văzut un înger în bucata de marmură şi am tot cioplit până l-am eliberat de acolo". Poate că aşa ar trebui să gândim. Desigur, dacă ai de gând să cauţi o vulpe într-o bucată de lemn, atunci trebuie să începi cu lemnul.

Şi îi facu semn lui Peter să o urmeze până la lada cu bucăţi de lemn.

— Sunt de esenţe diferite, aşa că au proprietăţi diferite. Lemnul de tei american este mai uşor de lucrat, în el se pot sculpta detalii foarte fine şi este şi mai uşor. Eu îl

folosesc când fac capetele marionetelor. Pe de altă parte, lemnul de pin...

— Din frasin alb se fac bâtele de baseball, o întrerupse Peter. Este un lemn foarte dur.

Voia îşi trecu bucata de lemn de pin dintr-o mână în cealaltă şi rămase tăcută o clipă.

— Apropo, spuse ea, întorcându-se spre Peter. Tu chiar nu ai o bâtă de baseball? îţi place jocul de baseball, dar nu ai bâtă?

— Sunt apărător exterior.

— Şi... ce? Tu aştepţi ca un alt jucător să lovească mingea, după care doar o prinzi? Asta înseamnă că doar reacţionezi la ce fac alţii. Nu vrei să fii tu cel care loveşte mingea?

— Nu aşa merg treburile. După ce am prins mingea, eu deţin controlul. Nu doar reacţionez, ci iau hotărâri. Şi lovesc mingea. Echipa are bâte. Se vede că nu ştii nimic despre baseball.

— N-oi fi ştiind eu nimic despre baseball, spuse Voia, aruncând bucata de lemn înapoi în ladă şi ridicând din umeri. Cred, în schimb, că am început să te cunosc pe tine. Şi cred că ai nevoie de o bâtă.

Peter se întoarse către ladă şi răscoli printre bucăţile de lemn. în clipa aceea îl străfulgeră o amintire despre nişte cioburi de sticlă albastră împrăştiate peste nişte trandafiri albi. Era o imagine pe care reuşea să

o uite doar pe terenul de baseball, când stătea la baza-casă, cu o bâtă de-a echipei în mână, concentrându-se din toată puterile doar la mişcările aruncătorului.

Dacă ar fi avut bâta lui, de fiecare dată când ar fi ridicat-o, ar fi văzut în faţa ochilor sticla aceea albastră făcându-se ţăndări peste trandafirii albi. Şi asta l-ar fi dărâmat.

Luă în mână o bucată de lemn de culoarea mierii, exact de mărimea lui Pax atunci când îl găsise.

— Asta ar merge? întrebă, respirând precipitat. Cum e neşlefuită, parcă e blană.

Voia îşi muşcă buzele ca să nu mai continue discuţia despre bâtă.

— Asta e de nuc cenuşiu, spuse ea în cele din urmă. Are o textură minunată. E şi destul de moale. Studiaz-o o bucată de vreme. Mâine începem să o sculptăm.

Ceva mai târziu în seara aceea, pe când se pregătea să se suie în hamac, rupt de oboseală, Peter aruncă o privire spre bucata de lemn pe care mai devreme o re- zemase de pervazul ferestrei. Nu se gândise prea mult la Pax în ziua aceea şi îl copleşi sentimentul de vinovăţie, începea să devină asemenea celor care nu avuseseră niciodată o vulpe. De la vârsta de şapte ani nu mai fusese niciodată singur, fără vulpoiul lui.

îi luase mult mai mult timp – un an şi şaisprezece zile mai precis, îşi dăduse seama mai târziu – până când reuşi să petreacă o zi întreagă fără să se gândească la mama lui. în ziua aceea mersese împreună cu familia unui prieten într-o excursie cu corturile. De dimineaţă se suiseră în canoe şi îşi petrecuseră toată ziua pescuind, înotând, montând corturile şi prăjind crenvurşti pe grătar. Abia în momentul în care se vârî în sacul de dormit, sub lumina stelelor, îşi dădu seama şocat că se purtase ca un trădător faţă de mama lui. în noaptea care urmă se învinovăţi, spunându-şi că poate merita să fie orfan.

Scoase fotografia mamei lui din ghiozdan. Ziua ei de naştere, zmeul. Una dintre amintirile foarte frumoase. Zmeul nu vrusese să se înalţe. El, Peter, avea doar şase ani. De fapt nici nu era un zmeu, ci un desen cu un zmeu care fusese lipit pe nişte îngheţată pe băţ. Chiar şi la vârsta aceea ştia că dacă ar

fî fost acolo tatăl lui, întâmplarea cu zmeul care n-a vrut să zboare le-ar fi stricat toată după-amiaza. Dar tatăl lui nu era acasă, iar mama făcuse doar haz de întâmplare, după care au întins o pătură pe deal şi au făcut un picnic cu bucăţi de zahăr ars cu arahide şi suc de struguri şi au inventat poveşti peste poveşti despre zmeul de hârtie care era prea înţelept ca să se înalţe în aer când jos, pe pământ, îl aşteptau atâtea alte aventuri.

Peter aşeză fotografia alături de bucata de lemn şi închise ochii. Trebuia să îşi amintească de Pax.

Pax, aşteptându-l în uşa cuştii lui de fiecare dată când ajungea acasă, fiindcă învăţase să recunoască autobuzul cu care venea el de la şcoală după scrâşnetul frânelor. Pax, vârându-şi botul în ghiozdanul lui, în căutarea cotoarelor de mere. Pax, ieşindu-i din buzunarul hanoracului. Peter îl dusese într-o zi la şcoală, ascuns în buzunar. Era în clasa a doua. Nu se gândise ce consecinţe va avea povestea asta pentru puiul de vulpe. îşi dorea doar să-l aibă, ascuns, lângă el. La şcoală însă, în ziua aceea, s-a făcut un exerciţiu de evacuare în caz de incendiu, iar sunetul alarmei l-a băgat în sperieţi pe Pax. Peter a fost trimis acasă, iar tatăl lui a fost furios, dar adevărata pedeapsă pentru Peter a fost de fapt că Pax tremura şi plângea.

Pax

Cea mai frumoasă amintire cu Pax era o amintire liniştită. Cu două ierni în urmă fusese foarte frig. Zile în şir Peter nu s-a mişcat de lângă şemineu nici măcar ca să-şi facă temele. A fost aşa de frig, încât tatăl lui s-a înduplecat şi l-a lăsat pe Pax să intre în casă mai devreme şi să stea lungit lângă foc. Pax moţăia în faţa şemineului, iar botul şi labele i se încingeau aşa de tare, încât Peter tot verifica să nu cumva să-i ia foc. Peter îşi aminti cum îşi tot întindea degetele spre Pax în timp ce îşi citea lecţia la istorie şi îi mângâia blana în locul acela dintre omoplaţi. Câtă pace!

Deschise ochii şi luă în mână bucata de lemn de nuc cenuşiu. Şi în clipa aceea, în lumina palidă a lunii, zări vulpoiul în bucata de lemn.

Zbârlită pornise pe urmele lui Pax, care însă alerga, făcând salturi mult mai mari decât putea ea face. Pax alergase fără oprire toată noaptea şi apoi toată dimineaţa. N-o mai simţea pe Zbârlită pe urmele lui de ceasuri întregi. După-amiază ajunse la râu, în apropierea fabricii. Se strecură fără zgomot într-un pâlc de trestie verde, mai jos de locul în care zăcea trupul Surului. îşi lăsă capul în jos şi începu să bea apă. După ce îşi astâmpără setea, împinse trestia într-o parte.

Câmpul era gol. Camioanele dispăruseră. Nu se mai zărea nici urmă de oameni, dar mirosul lor încă era proaspăt şi parcă şi mai

puternic decât înainte. Erau pe undeva, prin apropiere, şi erau încordaţi. Pax urcă pe firul râului, apoi, ajungând în defileu, traversă până pe celălalt mal. Grăbi pasul de-a lungul culmii împădurite, de unde putea observa în voie locul.

Pe versantul dealului, în spatele fabricii în ruine, apăruseră nişte şanţuri proaspăt săpate în pământ. Asemenea unor vulpi care se retrăgeau în vizuinile lor, soldaţii se retrăseseră în tranşee. Câţiva încă mai săpau, alţii lucrau la echipamente, iar alţii vorbeau între ei cu nişte scheme în faţă. Camioanele stăteau şi ele şi aşteptau îndărătul zidurilor.

Pax se retrase, urmând acelaşi traseu peste coama dealului, apoi până la râu şi înapoi în josul râului, unde se furişă din nou între firele de trestie. De acolo, privind în sus, oamenii iar nu se zăreau. Mirosul acela întunecat, electric, stăruia greu în aer.

Vântul făcea vârtejuri, aducând dinspre apus şi mai mult fum. Pax îl simţise în două rânduri pe drum încoace, dar acum era şi mai gros, şi mai periculos. Şi mai aproape.

Nu mai putea aştepta până la căderea nopţii.

Se cufundă în apă şi începu să înoate, ţinându-şi la suprafaţă numai capul, parcă anume făcut ca să alunece uşor prin apă, apoi urcă pe mal şi se scutură. Ţinându-se aproape de pământ, o porni spre cea mai apropiată as-

cunzătoare, un stejar pitic înconjurat de lăstari, care era doar la câteva salturi distanţă.

De acolo zări locul de care avea nevoie: la jumătatea versantului de la zidurile fabricii către râu, acolo unde panta începea să se domolească, din pământ ieşea o lespede purpurie de granit. Un mănunchi de cabluri atârnau peste această lespede şi se întindeau mai departe prin iarbă.

Pax se furişă afară din ascunzătoare. Prin tălpi simţi ameninţarea din pământ. Aproape de mal mai erau îngropate şi alte cutii, iar câmpul era împânzit de cabluri. Săltând printre ele, vulpoiul alergă peste câmp atât de iute, încât iarba abia se mişcă sub tălpile lui.

Ajungând dedesubtul lespezii, se făcu una cu pământul şi ciuli urechile, ascultând sunetele care veneau de sus. După ritmurile constante ale vocilor oamenilor şi ale uneltelor lor, îşi dădu seama că soldaţii erau tot în tranşee. Vântul sufla tot în josul pantei, aşa că Pax i-ar fi simţit dacă s-ar fi apropiat de el.

Trase de un cablu şi începu să-l roadă. Dar înainte de a apuca să-i taie cu dinţii învelişul, simţi nişte colţi atacându-l cu furie din spate. Dădu cu capul rău de lespedea de piatră şi rămase iară suflu. Răsucindu-se înapoi ca să se ridice în picioare, apucă să o zărească pe Zbârlită, care sări peste el şi ateriză pe muchia lespezii de piatră.

Ocupând acum o poziţie superioară, vulpiţa avea un avantaj faţă de el.

— *Ciorile zic că războinicii se apropie. Lasă-i pe ei să se ocupe şi de pământul care sare în aer, şi de cablurile aducătoare de moarte.*

Pax era mai mare decât Zbârlită, dar când venea vorba de dârzenie, nu-i putea ţine piept. încercă de câteva ori să-şi recâştige poziţia de lângă cablu, dar ea îl ţinu la distanţă, clănţănind din dinţi. Atunci Pax făcu un ocol în jurul lespezii de piatră, urcând mai aproape de fabrică decât ar fi vrut, ca să-i cadă Zbârlitei în spinare de sus. Dar până să apuce să se repeadă asupra ei, zări o mişcare mai jos, pe malul râului.

Zbârlită observă că ceva i-a atras atenţia lui Pax, dar nu-şi luă ochii de la el.

— *Au venit oamenii?*

Pax simţi că întrebarea ei ascundea o nelinişte şi o nerăbdare.

— *Nu. Este o vulpe, cred.*

Zbârlită tot nu se lăsă distrasă.

— *Nicio vulpe din valea noastră nu s-ar aventura dincolo de graniţele teritoriului nostru.*

Pax se înălţă pe picioarele dinapoi ca să vadă mai bine. Şi atunci o zări din nou: o siluetă ascuţită, îngustă, de culoarea cuprului, tivită cu alb, care se tot înălţa şi apoi dispărea, alergând pe malului râului, exact pe unde

venise el adineauri şi exact pe unde venise probabil şi Zbârlită ca să-l găsească.

în dreptul trestiei, blana roşiatică apăru din nou pentru o secundă, apoi, îndată, un pui de vulpe sări în apă. în clipa aceea Pax îl recunoscu şi scoase un strigăt ascuţit, un avertisment.

Atunci se întoarse şi Zbârlită să se uite într-acolo. Sfrijitul ieşi cu greu din apă în dreptul stejarului pitic. Zbârlită sări în picioare. Brusc părea de două ori mai mare. Dintr-un singur salt dispăru de pe lespedea de piatră şi se avântă la deal în jos.

— Nu! Du-te înapoi! Acasă! înapoi!

Trupul ei apărea din când în când dintre ierburi. Panica din vocea ei păru însă că-l atrage pe Sfrijit înspre ea, căci puiul se înălţă din nou ca să vadă unde este Zbârlită, apoi o porni către ea, tot săltând foarte bucuros.

Pax se repezi la cablu, dar fu prea târziu, căci exact în clipa în care reuşi să-i străpungă învelişul, izul întunecat de fulger trecu prin pământ. Şocul electric îi făcu fărâme o măsea, îi arse buza de jos, îi uscă gâtlejul şi îi trecu sfârâind de-a lungul şirei spinării.

în secunda următoare o bucată din câmpul de dedesubt sări în aer. Pax fu azvârlit de suflul exploziei de pe lespedea de piatră, apoi ateriză din nou pe pământ, laolaltă cu o grămadă de tufe dezrădăcinate. După aceea, peste lumea sfârâmată se lăsă tăcerea. Pax

simţea că-i ţiuie urechile de atâta linişte. Privi încremenit la ploaia de pământ încins, pietre, ramuri şi buruieni care cădea asupra lui şi o văzu transformându-se încet-încet într-un văl de praf.

Clătinându-se, se ridică în capul oaselor şi inspiră aerul încins în plămânii lui parcă aplatizaţi, până ce i se limpezi mintea. Apoi se ridică pe picioarele dinapoi şi adulmecă, încercând să-i găsească pe Sfrijit şi pe Zbârlită. Mirosi şi tot mirosi în toate direcţiile, dar nasul nu-l ajuta deloc, căci mirosul de cenuşă şi funingine îi vătămase nervii sensibili cu ajutorul cărora percepea mirosurile. Lătră după cei doi, dar singurul sunet care-i răspunse fu ţiuitul din urechile lui.

Pax se zbătu şi reuşi să iasă din grămada de tufe, după care se scutură de pământ. Soldaţii o luară la fugă spre râu, trecând peste bucata de câmp care încă fumega, apoi se aruncară în apa râului. După ce trecură ei, coborî şi Pax dealul. Fiecare mişcare pe care o făcea îi trimitea prin oase câte o undă de şoc.

Când ajunse în locul în care îi văzuse ultima dată pe Sfrijit şi pe Zbârlită, începu să-i strige. Nu-i răspunse nimeni, dar – foarte slab la început, ca şi când i-ar fi ajuns până la urechi de foarte departe – începu să-şi audă propria voce lătrând. După aceea, auzi sunetul vântului, zgomotul sec al tulpinilor uscate ale

buruienilor, rupân- du-se sub tălpile lui, şi strigătele aspre ale războinicilor care se întorceau în tranşee. Şi apoi, în sfârşit, dinspre copaci, un stol de ciori care croncăneau dezaprobator la vederea lumii distruse. Auzea din nou.

Timp de o oră umblă pe câmp de colo colo, strigându-şi prietenii, până începu să se însereze. Atunci auzi în sfârşit scheunatul slab al Zbârlitei. O porni în direcţia din care venea chemarea, pe malul râului. Acolo zări stejarul pitic, despicat, fumegând, cu ramurile înnegrite atârnând în apă.

O găsi pe Zbârlită pitită la baza stejarului răsturnat, în mingea de pământ strânsă în jurul rădăcinilor. Stătea cu capul în sus şi cu ochii larg deschişi, iar botul îi era plin de sânge. Frumoasa ei coadă era acum pârlită şi semăna cu o crustă neagră. Pax îi atinse faţa cu botul. Sângele de pe obrazul Zbârlitei nu era al ei.

Vulpiţa îşi lăsă capul în jos. Făcut colac dedesubtul ei zăcea trupul inert al Sfrijitului.

Pax îşi apropie capul de Sfrijit. Pieptul puiului se ridica şi cobora, dar neregulat. Pax răsuflă uşurat.

Dar atunci când Zbârlită se mişcă puţin, văzu că acolo unde ar trebui să se afle piciorul dinapoi al Sfrijitului, acolo unde ar fi trebuit să se afle piciorul cu blăniţă neagră şi vioaia lăbuţă albă, nu mai era decât o bucată de

carne roşie, zdrenţuită, deasupra unor frunze îmbibate de sânge.

Peter frecă mânerul dălţii cu un burete îmbibat în ulei, străduindu-se din răsputeri să reziste tentaţiei de a-l azvârli până în celălalt capăt al şurii.

Dimineaţa decursese bine. Traversase, în cârje, câmpul şi pădurea, prin noroi şi prundiş, urcase pe dealuri şi coborâse pante pietroase, sărise peste ziduri de piatră şi trecuse pe sub garduri. Era puternic, neobosit şi mergea aproape la fel de repede ca şi când s-ar fi sprijinit pe amândouă picioarele. La amiază îi spuse Volei că se simţea pregătit să o ia din loc, şi chiar era pregătit. Dar ea nu-l luă în seamă, ca de obicei. îl trimise în şură să se odihnească şi îi confiscase şi cârjele.

— Ţine piciorul sus! Şi mai lustruieşte nişte unelte. Trebuie să ajungi să le simţi la mână.

Privirile i se opriră pe piesa aproape terminată din faţa lui, aflată pe banca de lucru. Deşi i se părea primejdios să-şi îngăduie să nutrească speranţe, îşi imagină scena. Ajuns în locul unde îl lăsase, o să-l strige pe Pax, iar vulpoiul o să iasă în goană din pădure şi probabil că de fericire o să-l răstoarne de pe picioare. Apoi o să meargă acasă împreună.

— Trebuie să şlefuieşti mânerul ăla ca lumea, băiete.

Peter tresări.

— Nu te-am auzit intrând.

— Când lucrezi cu unelte, nu ai voie să-ţi laşi gândurile să zburde aiurea.

Voia se aşeză pe un butoi alături de el şi luă în mână o pilă şi o cârpa înmuiată în ulei.

— Mă gândeam la Pax, spuse Peter.

Puse pe masă dalta care deja lucea. Luă în mână bucata de lemn pe care o cioplea şi i-o dădu Volei, care întinsese mâna cu palma în sus spre el.

— Arată ca şi când ar fi gata-gata să-mi sară din mână. îţi faci griji pentru el?

Peter dădu din cap că da.

— Dar jumătate din timp mă gândesc că poate e bine. Vulpile sunt animale foarte inteligente. Acasă trebuia să încuiem uşa de la bucătărie, fiindcă Pax reuşea să deschidă orice bufet. Odată a ros cablul unui ventilator pe care tocmai îl montaserăm în camera mea. Tata s-a înfuriat teribil. Dar mai târziu, în timp ce încerca să-l repare, şi-a dat seama că ventilatorul făcea scurtcircuit în carcasă şi s-ar fi putut aprinde. Cred că Pax a simţit asta cumva şi a încercat să mă protejeze. De ce nu ar fi destul de inteligent ca să înveţe şi să vâneze? Nu crezi că ar putea supravieţui singur?

— Ba da, răspunse Voia.

Peter îşi luă din nou sculptura în mână şi se uită la chipul vulpoiului.

— Şi mai este ceva, spuse el. Cred că... Dacă ar muri, cred că aş şti.

Şi atunci îi spuse Volei un lucru pe care nu-l mai spusese nimănui altcuiva. îi povesti despre sentimentul acela pe care îl avea câteodată în preajma lui Pax, că sunt o singură fiinţă, şi despre faptul că nu doar că *ştia* cum se simţea vulpoiul, dar şi *simţea* asta. După aceea, auzind ce ciudat sună propriile lui cuvinte, îşi ţinu răsuflarea o clipă.

Dar Voia nu izbucni în râs. în schimb, îi spuse că are noroc.

— Ai avut parte de o experienţă din care ai învăţat că doi nu înseamnă neapărat doi.

— Asta scrie şi pe panoul tău: „Doi nu înseamnă neapărat doi". Până acum n-am priceput cum vine asta.

— Este un concept budist; se numeşte nondualitate. Se referă la individualitate şi la faptul că lucruri care par a fi separate în realitate sunt strâns legate unele de altele. Nu există nicio separare.

Voia îi luă iar din mână vulpoiul de lemn.

— Aceasta nu este doar o bucată de lemn, ci reprezintă şi norii care au adus ploaia care a udat copacul, dar şi păsările care şi-au făcut cuib în el şi veveriţele care s-au hrănit cu fructele lui. Reprezintă şi mâncarea pe care mi-au dat-o bunicii mei, astfel încât să prind puteri şi să tai nucul, şi oţelul din care era

făcut toporul cu care l-am tăiat. Şi reprezintă şi cât de bine îţi cunoşti tu vulpoiul, astfel încât ai reuşit să-l ciopleşti ieri. Şi reprezintă şi povestea pe care le-o vei spune copiilor tăi atunci când le vei da vulpoiul ăsta de lemn. Toate acestea sunt lucruri separate, dar formează împreună un singur lucru şi sunt inseparabile. Acum pricepi?

— Doi nu înseamnă neapărat doi. Inseparabili. Atunci... Acum vreo două nopţi sunt sigur că Pax a mâncat ceva. Am simţit asta. Aseară am văzut luna şi am ştiut că şi Pax se uită la ea chiar în clipa aceea. Crezi că dacă eu *simt* că Pax trăieşte, atunci înseamnă că el într-adevăr trăieşte?

— Da.

Când auzi asta, lui Peter îi veni inima la loc, fiindcă Voia spunea întotdeauna numai ceea ce credea cu adevărat. „Aici se spune numai adevărul, asta este regula", aşa îi spusese de vreo sută de ori.

Deodată, Peter îşi dădu seama cât de important este să ai pe cineva pe onestitatea căruia să poţi conta. De câte ori în viaţa sa îşi dorise doar asta? La câte întrebări dorise să primească un răspuns cinstit şi, în schimb, avusese parte din partea tatălui său numai de o tăcere încruntată?

Şi atunci, până să-l apuce laşitatea, formulă şi întrebarea care îl urmărea:

— Şi crezi... Crezi că, dacă cineva are o latură mai sălbatică, mai poate fi îmblânzit? Dacă asta face parte din firea lui, dacă este o trăsătură moştenită?

Voia îl privi cu intensitate. Peter ştia că ea credea că întrebarea era despre Pax, dar nu o corectă. Luă din nou dalta în mână şi privi în jos, în poală, strângând coada dălţii tare între degete şi aşteptă înfrigurat răspunsul.

— Dintotdeauna ai fost aşa? întotdeauna i-ai pus pe cei din jurul tău să rezolve problemele în locul tău? Ei? Lucrurile nu merg aşa.

Peter oftă. îndată ce rostise întrebarea aceasta, îşi dăduse seama că nu vrea să afle răspunsul. Şi poate că nu o să fie niciodată pregătit să afle răspunsul.

Voia îşi bătu uşor cu palma buzunarul salopetei şi se încruntă.

— Era cât pe ce să uit, spuse ea.

Scoase din buzunar o brioşă înfăşurată într-un şerveţel şi i-o întinse. Peter mai mâncase patru brioşe şi la micul dejun, dar Voia credea tot timpul că nu mănâncă suficient.

Peter desfăcu brioşa din şerveţel. Era un pic turtită, dar ca şi celelalte, avea o nucă pecan exact în mijlocul glazurii din zahăr brun. Voia stătuse până târziu cu o seară înainte ca să coacă brioşe. Peter o auzise cântând ceva

într-o limbă pe care o recunoscuse. Un cântec vesel.

— Voia, tu de ce locuieşti singură aici? o întrebă.

— Ţi-am spus deja.

— Ţi-au trebuit douăzeci de ani ca să-ţi dai seama cine eşti cu adevărat? Zău aşa, cât de greu poate să fie?

— Grozav de greu. Cele mai simple adevăruri sunt greu de înţeles atunci când este vorba despre tine însuţi. Fiindcă dacă nu vrei să ştii adevărul, vei face tot ce-ţi stă în putinţă ca să-l ascunzi.

Peter puse brioşa pe masă. Voia evita să-i răspundă la întrebare.

— Dar tu ştii adevărul despre tine. Atunci de ce nu mergi să locuieşti altundeva, împreună cu alţi oameni? Spune-mi adevărul. Asta este regula pe aici, nu?

Ea privi afară pe fereastră timp de un minut. Umerii i se lăsară în jos, iar când se întoarse spre el, arăta obosită.

— Ai dreptate, Peter-fără-bâtă. Poate că tocmai din pricină că mă cunosc. Poate că ceea ce ştiu despre mine este că nu trebuie să stau împreună cu ceilalţi. Poate că sunt o grenadă.

— Cum să fii o grenadă?

— Păi, cum ai numi pe cineva care dintr-o fetiţă care mănâncă piersici privind licuricii devine o femeie care omoară un om?

Ei? Fetiţa aceea mai degrabă şi-ar fi tăiat braţul decât să facă rău unui singur licurici. Şi totuşi, după câţiva ani a ucis un bărbat, pe care nici măcar nu-l cunoştea. Eu cred că o astfel de persoană este o armă. Sunt o armă imprevizibilă, mortală. Este mai bine să stau ascunsă aici, unde nu pot face rău nimănui, nici măcar din greşeală.

Şi Voia îşi ridică mâna cu vârfurile degetelor unite, apoi le deschise repede în faţa lui *{bum!),* dar de data aceasta gestul ei nu era deloc ameninţător, ci mai degrabă trist.

— Mie nu mi-ai făcut niciun rău, spuse Peter.

— Şi de unde ştii tu că nu am să-ţi fac?

— Fiindcă ştiu, răspunse el, bătându-se în piept. în adâncul inimii mele.

Voia lovi masa de tâmplăria cu palmele şi se ridică de pe bancă.

— Pune uneltele înapoi la locul lor, îi spuse ea peste umăr, ieşind din şură.

Prin fereastră, Peter o privi îndepărtându-se pe cărare, cu mersul ei şchiopătat. Parcă se mişca altfel. Ca şi când piciorul acela al ei, făcut din lemn de pin, ar fi fost şi mai greu acum.

Peter puse uneltele una câte una în buzunăraşele lor, apoi rulă pânza. Simţi din nou vechea lui neliniştе adu- nându-i-se în ceafa. Era blocat aici de mai bine de o săp-

tămână. Dacă n-ar fi avut de îndeplinit şi cea de-a treia condiţie, ar fi fost deja pe drum. Dar promisese şi îi datora asta Volei. Dar la micul dejun, când o întrebase când se apucă de făcut scena, ea se mulţumise să ridice din umeri.

— Ajung eu şi la asta.

Şi, în clipa aceea, îi răsări în minte soluţia problemei, atât de ridicol de simplă, încât îl pufni râsul.

Fără câq'e păşea ciudat şi foarte încet, dar reuşi, cum-necum, să ţopăie până afară, unde Voia adunase un morman de ramuri. Aici îşi alese douăsprezece ramuri lungi şi drepte, fiecare cam de grosimea braţului lui, apoi, una câte una, le azvârli până în uşa şurii. Reveni apoi la şură şi le trase pe toate înăuntru. Pe urmă, sprijinindu-le de capră, le curăţă de rămurelele mai subţiri şi se puse pe lucru.

în două ceasuri termină de meşterit scena. Nu era cine ştie ce când te uitai la ea – colţurile cioplite neîngrijit erau legate cu sfoară, pereţii şi podeaua erau făcute din bucăţi de scânduri desperecheate, fixate de ramă cu cuie –, dar, după ce o acoperi cu o bucată de pânză groasă, întinsă pe o sfoară, Peter zâmbi.

— Floare la ureche, îi spuse lui François, care se strecurase în şură şi se oprise să miroase rama cu vădită admiraţie. Floare la ureche!

— Am făcut eu scena. Este în şură.

Voia ridică ochii de la puiul de găină pe care tocmai îl jumulea. Se uită la ramura de copac de care se sprijinea Peter, apoi îi făcu semn spre cârjele care stăteau rezemate de blatul din bucătărie.

Peter se întinse după ele, şi le aşează sub braţe şi îndată se simţi în largul lui.

— Acum pot să fac spectacolul de marionete. Vino în şură!

— Am de lucru acuma. Dar e în regulă. Diseară.

— Şi, după aceea, pot să plec, Voia. Sunt pregătit.

Voia aşează puiul pe masă şi oftă.

— Nu, nu eşti pregătit. Dormi într-o casă, unde este cald şi nu te plouă. Ai apă curată la dispoziţie şi pe cineva care îţi pregăteşte mâncarea. Dar fie aşa cum zici! Mâine am să te testez. Zece mile. Mergi cinci mile, îmi arăţi cum îţi aşezi tabăra stând într-un singur picior şi vii înapoi, parcurgând încă cinci mile... După aceea mai stăm de vorbă.

Peter o privi îndelung. Voia adună penele puiului şi le îndesă într-un săculeţ. în clipa aceea, Peter îşi dădu brusc seama că, după plecarea lui, nu o să se schimbe nimic pe acolo. Voia va aduna în continuare pene, va ciopli în continuare marionete, tot mai multe, şi va locui în continuare de una singură în pădure, fără să aibă cui spune povestea cu soldatul acela.

Pax îl veghe pe Sfrijit toată noaptea şi o parte din ziua ce urmă dintr-o tufă nu prea departe. Ieşi de acolo doar cât să-şi mai domolească arsura de la gură, vârân- du-şi botul în apa rece a râului şi mâncă peştişorii pe care îi găsi pe mal. Mirosul îi reveni încet şi, de câte ori se trezea din moţăiala aceea întreruptă, adulmeca aerul ca să se asigure că Zbârlită şi Sfrijitul încă trăiesc.

Zbârlită trăsese nişte ramuri până la stejarul căzut la pământ, acoperindu-se pe sine şi pe fratele ei, şi se făcu colac în jurul trupului Sfrijitului ca să-i ţină de cald. De câteva ori îl lăsă singur, dar numai pentru puţină vreme, şi, de fiecare dată, Pax se apropie în linişte şi îi ţinu locul lângă trupul nemişcat al Sfrijitului. Era acolo când, în cele din urmă, Sfrijitul se deşteptă, scâncind.

Pax îi atinse umărul cu botul ca să-l liniştească. Sfrijitul înălţă capul. Ochii îi erau aburiţi de durere şi de teamă. Gemu din nou. Zbârlită, care vâna prin apropiere, se întoarse la el în goană.

Pax se retrase în semn de respect, iar Zbârlită se aşeză lângă fratele ei, cu obrazul lipit de al lui. Pax se aplecă spre rana Sfrijitului şi începu s-o lingă cu grijă, urmărind reacţia Zbârlitei. Ea îl privi cu atenţie, dar nu se împotrivi.

Pax îi curăţă rana foarte bine. Sfrijitul îl privi încrezător şi nici nu clipi. Când Pax termină de curăţat rana, trecu mai departe şi îi curăţă şi faţa şi urechile. Iar Zbârlită îl lăsă.

După ce Sfrijitul adormi din nou, Pax rămase lângă cei doi. împreună, el şi Zbârlită urmăriră activităţile din tabără.

Deşi oamenii nu mai reveniră la partea distrusă de explozie a câmpului, mirosurile care veneau dinspre ei purtau în ele pericolul. Când vântul bătu dinspre apus, aducând cu el iz de pământ ars, bărbaţii începură să se agite. Mai veniră şi alţi oameni în tabără, cu şi mai multe maşinării. Zbârlită tresări la huruitul subit al unui motor, dar apoi îşi aşeză capul din nou peste al fratelui ei.

— *Va trebui să-l mut de aici în curând.*

— *Oamenii nu ne simt. Câtă vreme stăm ascunşi şi nu ne pot vedea, suntem în siguranţă.*

Zbârlită se uită la Pax, apoi la oameni.

— *Câtă vreme în apropiere se află fie şi un singur om, nu suntem în siguranţă.*

Zbârlită îi păru şi mai mărunţică lui Pax, de parcă o parte vitală a ei dispăruse. Ştia el prea bine că, într-un fel, asta se întâmplase din pricina oamenilor.

— *Băiatul meu nu face rău nimănui. Nu e ca ei. El nu este războinic.*

— *Războinicii sunt adulți. El este încă un copil.*

— *Nu. Diferența este alta.*

Pax era convins de asta, dar era și contrariat. în ultimul an, Peter crescuse mult în înălțime și devenise mai puternic, iar vocea i se îngroșase. Dar mai mult decât asta, mirosul lui se schimbase. Nu mai mirosea a copil.

— *Nu mai este copil. Dar nici războinic nu este. în ultima zi în care l-am văzut, se îngrijea să-mi fie mie bine, deși și el suferea. Ochii lui vărsau apă.*

— *De ce, era rănit la ochit*

Pax se gândi o clipă la misterul plânsului.

— *Nu. Dar când are vreo rană în orice altă parte a corpului, începe să-i curgă apă din ochi. îi curge pe obraji. Cred că apa aceea care îi curge pe obraji îi mai ostoiește durerea. Dar și respirația i se schimbă. Parcă nu are aer, parcă l-ar îneca apa aceea care îi curge din ochi.*

Vulpița se aplecă și mai linse sângele închegat de pe pulpa fratelui ei. După o vreme, ridică ochii spre Pax și în privirea ei Pax citi toate lucrurile îngrozitoare pe care oamenii i le făcuseră familiei ei.

Și, în clipa aceea, Pax înțelese ceva. Atunci, în ultima zi, Peter îi aruncase jucăria în pădure. într-adevăr, îi curgea din ochi apa de durere, dar el fusese cel care aruncase jucăria. Și nu venise după el.

Pax

— Băiatul meu nu este războinic. Dar s-a schimbat. Acum este şi el prefăcut.

Peter aprinse cele două felinare atârnate de grinzile şurei. Uneltele, roata de ascuţit, peretele înţesat de păpuşi – toate străluceau cald şi vesel în conuri de lumină chihlimbarie. Chiar şi fânul sclipea ca aurul lui Rumpelstiltskin[1]. Şura parcă renăscuse, dar arăta tot familiar. Peter o cunoştea acum ca pe propria lui casă.

Acasă... De cum termina de pus în scenă spectacolul de marionete pentru Voia, adică într-o oră, o să fie în sfârşit liber să pornească din nou la drum.

Aprinse cele două felinare mici de lângă scenă şi îl luă pe Sinbad din cui.

— începe spectacolul!

Ochii negri ai marionetei îl priviră fără nicio expresie. Peter îi verifică încheieturile. încă se mira, amintindu-şi cum demontase Voia marioneta doar ca să-i poată învăţa el secretele. Şi, deodată, îi veni în minte cartonaşul pe care Voia îşi scrisese năzuinţa secretă: „Aş fi fost o profesoară bună".

Voia avea dreptate în privinţa asta. Peter îşi aminti cu câtă uşurinţă îi sugera anumite tehnici în timpul exerciţiilor, fără să facă mare caz din orice. Şi cum îl pusese să o urmărească în timp ce sculpta, iar apoi îl lăsase să se descurce singur. Cum îl chestiona în legătură

---

1 Numele unui spiriduş dintr-un basm de Fraţii Grimm, care putea să prefacă paiele în fire de aur (n. tr.).

cu tot felul de lucruri, dar ea nu răspundea la întrebările lui.

Dar în privinţa faptului că ar fi fost prea periculoasă pentru oameni dacă ar fi locuit în preajma lor se înşela. Toţi cei care o cunoşteau i-ar fi spus la fel.

Problema, de fapt, era că nu o mai cunoştea nimeni. Doar el poate.

Peter puse marioneta înapoi în cui, pe perete.

— Sinbad, cred că am să-ţi dau liber în seara asta.

Ieşi din şură şi îşi alese din grămada de ramuri o
bucată cam cât încheietura mâinii de groasă. Apoi, intrând înapoi în şură, îi tăie capetele cu fierăstrăul şi o bătu în cuie pe un suport. Fixă cuibul din tablă al păsării Roc pe ea, apoi o montă pe scenă. Pe urmă, luă din cui marioneta vrăjitoare şi îi deşurubă piciorul stâng.

— Gata? întrebă Voia cu voce tare.

Peter se cocoţă pe teancul de baloţi de fân pe care îl aşezase în spatele scenei şi luă tijele de care erau prinse sforile vrăjitoarei, mirându-se că nu-i tremură mâinile. Dar, deodată toate ideile de care fusese atât de sigur cu o oră înainte acum i se păreau îngrozitoare.

Când intrase Voia în şură, Peter observase că, în locul obişnuitei salopete, femeia purta o fustă lungă, purpurie şi îşi pieptănase părul, ceea ce el nu mai văzuse la ea până atunci. Voia era uluită de scena pe care o construise băiatul, şi nu se prefăcea deloc.

— Eşti îndemânatic ca un tâmplar veritabil, spuse ea. Dacă aş avea nevoie de un ucenic, ţi-aş face pe loc o ofertă.

Dar oare ce o să creadă despre el peste câteva minute? însă era deja prea târziu ca să se mai răzgândească.

— Gata! trânti el o minciună.

Voia făcu mai mică lumina celor patru felinare de deasupra scenei. Apoi Peter o auzi trăgându-şi un taburet până în mijlocul şurei.

— Aceasta este povestea unei fete, spuse Peter.

O auzi pe Voia trăgând puternic aer în piept, după care nu se mai auzi niciun alt sunet.

Nici măcar atunci când trase cortina şi începu să mânuiască păpuşa-vrăjitoare din tije şi sfori, nici măcar atunci când boabele uscate de porumb, pe care i le îndesase în burtă sub formă de piersici, se împrăştiară pe jos. Nici măcar atunci când o îmbrăcă cu tricoul lui de camuflaj, îi ascunse părul într-o cască făcută dintr-un castron de lut şi îi puse în mână un băţ în chip de puşcă. Şi nici măcar atunci când

o făcu să tragă cu puşca, când îi deşurubă piciorul şi când o puse să se cocoaţe în cuib.

Peter se aşteptase ca Voia să protesteze în momentul în care dădu foc cuibului, dar ea nu scoase niciun sunet. Şi, exact aşa cum se întâmplase la repetiţie, focul nu arse decât o clipă, căci nu pusese în bol decât câteva aşchii. Dar asta îi dădu timp să dezbrace marioneta de uniforma militară.

Apoi o scoase din cuib şi o aşeză pe scenă. Lângă ea rezemase o marionetă care înfăţişa un copil. O aplecă asupra copilului, apoi o întoarse să mângâie vulpea. După care trase cortina.

Peter atârnă sforile păpuşilor în cui. Aşteptă ce aşteptă, dar de dincolo de cortină nu venea decât linişte. Atunci se întinse peste scenă ca să vadă ce se întâmplă.

Voia privea drept înainte, prin el, cu chipul rigid, de parcă ar fi fost sculptat din lemn. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji, sclipind în lumina pâlpâitoare, şi îi dădeau o înfăţişare oarecum nobilă.

— Iartă-mă. Eu voiam doar... Tu nu eşti o grenadă, Voia. Eşti un om bun. M-ai primit în casa ta, m-ai ajutat să mă antrenez ca să pot merge după Pax...

— Lasă-mă în pace, băiete!

Vocea Volei era gravă şi tensionată.

— Stai puţin. Cred că este o prostie să-şi iroseşti viaţa aici, pedepsindu-te singură. Adică poate că tipului aceluia nici măcar nu-i păsa chiar atât de mult de carte. Poate că o câştigase la o partidă de poker cu o seară înainte. Poate că ceea ce dorea el era... Nu ştiu...

Peter îşi facu curaj, apoi continuă:

— De pildă să se facă profesor sau aşa ceva.

La auzul cuvântului „profesor”, Voia ridică bărbia spre el, dar Peter nu-şi feri privirile.

— Da, poate că ar fi vrut să devină profesor. Aşa că, poate că asta ar trebuit să faci tu pentru el. N-ai de unde să ştii. Eu cred

că ar trebui să pleci de aici şi să-ţi trăieşti viaţa. Viaţa *ta*. Vreau să spun că, indiferent ce întâmplare îngrozitoare te-a rănit cândva , ai putea să o iei de la capăt ca o pasăre phoenix şi...

— înţeleg ce vrei să spui. Ai dreptate, dar acum te rog să ieşi. Lasă-mă în pace.

Peter vru să protesteze, dar cuvintele îi secară când o văzu şezând acolo nemişcată, cu capul drept în sus şi cu lacrimile care acum îi curgeau pe gât în jos. înfăşură sforile vrăjitoarei, apoi se dădu jos de pe baloţii de fân şi îşi luă cârjele. Liniştea din şură îl apăsa.

— Bine, aşa să fie, spuse, doar ca să nu mai audă liniştea aceea.

Drumul până la casă prin întuneric dură o veşnicie, înăuntru, pe bufet, era o farfurie acoperită. Peter se rezemă de tocul uşii, copleşit de vinovăţie. Voia îi încropise ceva de mâncare din ce rămăsese de la cină.

— Mai târziu să mănânci şi restul de pui, m-ai auzit? îi spusese.

îl izbi un nou val de vinovăţie. Voia tăiase un pui, lucru pe care nu-l făcea prea des, doar fiindcă Peter avea nevoie de un supliment de proteine.

Peter se desprinse de tocul uşii şi luă de lângă aragaz o cutie de chibrituri. Nu ştia cât avea de gând Voia să stea afară, dar pe când se întorcea, Peter voia ca în casă să nu fie rece şi întuneric. Atâta putea face şi el pentru ea.

Aprinse toate lămpile, apoi aprinse focul exact aşa cum o văzuse pe ea făcând în fiecare seară.

Şezând acolo, privind focul cum prindea putere, se gândi la tot ce îi spusese. Totul fusese adevărat. Adică se putea ca ceea ce spusese despre soldatul acela, că poate ar fi vrut să se facă profesor, să fi fost o exagerare, dar cine ştie, poate că într-adevăr aşa era. Nu, nu exista niciun singur lucru pe care să-l fi spus doar dintr-un impuls de moment. Nu regreta nimic.

O pală de vânt coborî prin şemineu, ameninţând flacăra încă fragilă. Peter se întinse să mai ia nişte foi de ziar. în timp ce le mototolea, îi atrase atenţia un titlu: FORŢELE MILITARE SE PREGĂTESC DE LUPTĂ. ZONA URMEAZĂ SĂ FIE EVACUATĂ.

Netezi foaia de ziar şi citi tot articolul. Studie şi harta din ziar şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

îşi înhăţă cârjele şi ieşi pe verandă atât de vijelios, încât François se repezi din culcuşul lui şi o zbughi la fugă în întuneric. Peter îşi îngrămădi toate hainele în ghiozdan, apoi privi de jur împrejur. Singurele lucruri din încăpere care erau ale lui erau brăţara cu pasărea phoenix, fotografia mamei lui, mănuşa şi mingea de baseball. Puse brăţara pe hamac, astfel încât să fie sigur că Voia o va găsi, îşi

vârî şi celelalte lucruri în ghiozdan şi intră în bucătărie.

Voia tocmai intra şi ea. îşi agăţă pălăria în cuier şi privi întâi spre şemineu, apoi spre Peter şi spre ghiozdanul lui.

Peter îi întinse ziarul.

Voia se uită la el, apoi ridică privirile spre el, aşteptând o explicaţie.

Peter îi arătă harta.

— Care este zona pe care o izolează? spuse el, îne- cându-se. La doar cinci mile de locul în care l-am lăsat pe Pax!

— Eşti sigur? Este o zonă foarte întinsă...

— Sunt absolut sigur! Vezi locul acela gol? Acolo este o fabrică de sfori abandonată. Are nişte ziduri înalte din piatră şi de acolo se vede spre singurul loc în care se poate traversa râul. în rest, este doar un defileu. Acolo se vor purta bătăliile pentru apă. Când eram mic, mă jucam pe lângă fabrică împreună cu prietenii mei. Ziceam că este locul ideal pentru o ambuscadă. Ne jucam de-a războiul! L-am lăsat pe Pax pe drumul care duce drept spre locul acesta, gândindu-mă că va fi...

Cuvintele „în siguranţă” îi rămaseră în gât. Se ridică brusc în picioare şi înaintă şchiopătând până la cuierul de pe uşă, ca să-şi ia hanoracul.

— Stai, spuse Voia. Acolo se pregătesc de luptă. Nu te prosti.

— Nu mă prostesc. Fac ceea ce trebuie să fac. Acum ştiu asta foarte bine. îţi aminteşti când m-ai întrebat ce fel de brânză îmi place şi eu n-am ştiut să-ţi spun? Tatălui meu îi place brânza cheddar, aşa că numai din asta mâneam. Poate că înainte mi-a plăcut altfel de brânză. Dar, exact aşa cum ai spus tu, sufeream de boala uitării de sine. Atunci când l-am părăsit pe Pax, nu mai ştiam ce este bine şi ce nu. Dar acum ştiu. Şi ştiu că trebuie să merg acolo. Ştiu asta sigur.

— Bine. Poate că aşa este. Dar, băiete, se sprijini pe un singur picior. Nu se poate. Uită-te şi tu ce distanţă este până acolo.

Voia se aşeză pe scaun, cu harta în mână.

— Nu! Am pierdut destulă vreme. Acum nu te mai ascult.

— Stai puţin, spuse Voia, ridicând ziarul. Vino până aici. Vino să-ţi arăt ceva!

Peter se încruntă, dar se întoarse.

— Mai ţii minte prietenul meu despre care-ţi spuneam că este şofer pe autobuz. Robert Johnson, cel care ţi-a pus scrisorile la poştă? Vezi punctul acesta?

Femeia atinse cu degetul colţul de sus, din stânga, al hărţii din ziar.

— Oraşul acela este ultima oprire de pe ruta lui. Trece pe aici în fiecare marţi şi sâmbătă la ora unsprezece şi zece, iar la sfârşitul nopţii opreşte aici. Cum ar fi să te urc în autobuzul acela mâine? Cred că, în felul acesta, vei avea de mers pe jos mai puţin cu cel puţin două sute cincizeci de mile şi-ţi vor rămâne de parcurs doar vreo patruzeci de mile. Mă asculţi?

Peter îşi lăsă cârjele să cadă şi se prăbuşi într-un fotoliu, cu un sentiment de uşurare, care îi înmuie picioarele.

— Ai face tu asta pentru mine? Numai patruzeci de mile – asta-i o nimica toată!

— Nu. Patruzeci de mile de mers prin pădure şi peste dealuri în cârje nu este o nimica toată. Cred că o să-ţi ia cel puţin trei zile şi s-ar putea să te ucidă. Dar am încredere că poţi să faci asta. Deci, mai rămâi în noaptea asta? Ne-am înţeles?

Peter îi strânse mâna şi o privi drept în ochi.

— Ne-am înţeles, spuse.

Privind-o pe Voia, pe chipul căreia încă se vedeau urmele lacrimilor pe care le vărsase după cele întâmplate în şură, îşi dădu seama că nu putea lăsa lucrurile aşa cum erau, anapoda. Dar nu mai avea prea mult timp ca să le dreagă.

— Ne-am înţeles, spuse din nou. Dar cu trei condiţii.

Luna strălucea printre copaci ca un gălbenuş rotund şi cremos, precum gălbenuşurile ouălor pe care le mâncase Pax cu o săptămână înainte. Stomacul i se lipise de spinare. Păşi pe malul râului.

Într-o săptămână şi jumătate, de când oamenii lui îl părăsiseră, mâncase doar de trei ori pe săturate, iar ultima dată, atunci când găsise o grămadă de peşti care putrezeau pe mal, vomitase totul după câteva minute. Recuperase însă şunca pe care o ascunsese şi îi privi cu mândrie pe Zbârlită şi pe Sfrijit înfruptându-se, dar el nu se atinsese deloc de ea. Şi totuşi, încă nu avusese deloc noroc la vânătoare. Toate rezervele de grăsime din corp i se topiseră. Atârna pielea pe el şi începuse deja să piardă şi din muşchi.

Pax îşi îndreptă nasul înspre tabăra oamenilor, care, ca de obicei, îl tortura cu mirosurile intense de mâncare. În ultimele zile mai veniseră şi alţi războinici. Sute erau comasaţi mai înspre sud. Pământul vibra de ameninţarea lor. Dar lui Pax îi era foame.

Aruncă o privire spre locul în care Zbârlită îl supraveghea pe Sfrijit, care dormea, şi îi făcu semn că el pleacă.

Deşi tabăra se afla chiar deasupra adăpostului lor, Pax porni pe ruta lui obişnuită, în susul râului, prin

defileu, şi de acolo peste culmea dealului, fiindcă santinelele de pe zid priveau spre râu.

Merse prin râu, peste pietre, ca să nu lase urme. Îndepărtându-se de câmpul cufundat în liniște, ciuli urechile la fiecare zgomot al nopţii. De acum cunoştea toate aceste zgomote şi simţea că îl liniştesc. Glasul ascuţit al liliecilor, zgomotele produse de câte un sconcs nepăsător care strivea ierburile sub pasul lui legănat, agitaţia de sub pământ a şoarecilor de câmp, strigătele îndepărtate ale bufniţelor, toate aceste sunete îi dădeau de ştire că nu era singurul care ieşise la vânătoare.

Pax însă înainta fără niciun zgomot. învăţase de la Sur şi de la Zbârlită cum să se strecoare hoţeşte, ca o umbră. Se furişa uşor peste culmea dealului, apoi o lua în jos şi intra în cortul cu alimente.

în noaptea aceasta nu găsi nicio bucată de carne atârnată în cort, însă pe mese erau clădite mormane

înalte de legume şi de pâini. Trase pe jos o roată de caşcaval. Avea un gust puternic şi ciudat, dar Pax înfulecă din ea până

se ghiftui. Pornise deja înapoi cu o bucată zdravănă de caşcaval pentru Zbârlită, când deodată îl opri un miros familiar. Unt de arahide!

Mirosul venea dintr-o cutie mare de tablă. Lăsă caşcavalul jos şi rămase pe loc, adulmecând marginea cutiei. La fel ca lada de gunoi de acasă, cutia aceea de tablă promitea să-i ofere o mulţime de resturi de mâncare. Dar peste toate mirosurile acestea amestecate se înălţa cel de care îi era cel mai dor. I se zbârliră mustăţile de plăcere. împinse capacul cutiei puţin într-o parte.

Borcanul gol era chiar deasupra, iar gura borcanului era unsă din belşug cu unt de arahide cremos.

Pax îşi vârî botul sub capacul cutiei şi prinse cu grijă marginea borcanului cu gura. Ştia din proprie experienţă

că aşa trebuie să prindă borcanul, ca să nu-i acopere nasul. Apoi se îndepărtă de lada de gunoi.

În clipa aceea, capacul zăngăni pe pământul pietros, sunând în tăcerea nopţii ca o alarmă.

Pax se piti sub masă şi încremeni, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

Uşa cortului, aflată în partea opusă, se deschise cu un mic pocnet. Un om păşi înăuntru şi cu un clic aprinse o rază de lumină. Cu toate că parfumul de unt de ara- hide îi umplea nările, Pax îl recunoscu pe bărbat după miros. Era tatăl băiatului.

Pax ridică un picior de pe pământ, pregătindu-se să o zbughească în orice direcţie ca să se pună în siguranţă. Spotul de lumină mătură tot cortul. Când ajunse la ochii lui Pax, vulpoiul se înfioră, dar nu se clinti din loc. Pupilele i se micşorară, iar Pax văzu cum bărbatul se apleacă să se uite mai bine la el. Pax rămase nemişcat, cu un picior ridicat şi cu fălcile încleştate pe borcan, studiind chipul bărbatului, în timp ce acesta îl studia la rândul lui.

Bărbatul mormăi ceva, îşi frecă bărbia, apoi izbucni într-un râs strident. Pax îşi lăsă piciorul puţin în jos, fără să-şi ia ochii de la el, punându-l la încercare. Tatăl băiatului râse din nou. Apoi se ridică şi, deschizând uşa cortului, îi făcu semn să iasă, lovind cu bocancul în pământ.

Pax

Pax cunoştea semnalul. Bărbatul îl folosise de nenumărate ori, arătându-i fie spre uşa casei, fie spre uşa cuştii. *„Treci!”* Asta însemna semnul. *„Treci în clipa asta şi n-am să-ţi fac nimic!”* Pactul acesta funcţiona. Pax se strecură pe lângă el în fugă şi dispăru în întuneric, unde era în siguranţă.

Nu încetini pasul până ce ajunse pe spinarea dealului. Ingropă borcanul, apoi se ghemui la pământ ca să urmărească mişcările din tabără în lumina de dinaintea zorilor. Deşi era sigur că nu fusese urmărit, porni întâi spre răsărit, descriind o buclă largă timp de o jumătate de oră, şi abia după aceea se întoarse pe furiş şi coborî spre râu.

Sfrijitul era treaz pe când se întoarse el şi pentru prima oară de la explozie încoace încerca să se ridice în picioare. Zbârlită încerca să-l convingă să se aşeze la loc.

Pax băgă de seamă că Sfrijitul are buzele crăpate şi ochii adânciţi în orbite.

— *Are nevoie de apă.*

Zbârlită aruncă o privire spre malul râului. O vulpe sănătoasă ar fi parcurs distanţa aceea din vreo douăsprezece salturi. Dar oare Sfrijitul putea să ajungă până acolo?

Puiul se propti pe labele din faţă. îşi încordă şi picioarele din spate, încercând să se ridice, apoi se uită surprins în spate. Piciorul care fusese toată viaţa parte din trupul lui şi făcuse parte din mirosul lui, nu mai era. Se aplecă şi îşi mirosi rana. Ridică privirile spre Pax, apoi spre Zbârlită, căutând o explicaţie.

Apoi, cu mare greutate, se ridică, proptindu-se pe piciorul din spate rămas, dar se dezechilibră şi, cu un scâncet de durere, se rostogoli peste pulpa rănită.

Pax sări să-l proptească în partea cu rana.

Sfrijitul se ridică din nou pe picioarele din faţă, apoi îşi întinse şi piciorul din spate, dar se clătină din nou. De data aceasta însă, nu mai căzu la pământ, ci se sprijini de trupul puternic, înalt, al celuilalt vulpoi şi nu mai scânci. Se clătină, încercând să-şi găsească echilibrul.

Când reuşi, Pax făcu un pas înainte, unul singur, înspre râu, apoi aşteptă.

Sfrijitul ieşi din ascunzătoare, întâi cu picioarele din faţă. Apoi, mai târându-se, mai ţopăind, şi cu piciorul din spate. Şi, din nou, aproape că se prăbuşi într-o parte, dar Pax îl sprijini.

Pax mai făcu un pas. Puiul de vulpe făcu la fel. Apoi încă unul şi încă unul, până când, în cele din urmă, reuşi să se ţină binişor pe picioare.

Zbârlită le-o luă înainte, alergând spre mal. Pas cu pas, Sfrijitul micşoră distanţa dintre ei doi şi Zbârlită, până ce reuşi să ajungă pe malul râului, unde îşi întinse gâtul şi începu să lipăie apa rece.

După ce-şi ostoi setea, Sfrijitul îşi lăsă capul la pământ. I se închideau ochii. Zbârlită însă îl pişcă. În curând o să se lumineze de ziuă de-a binelea şi o să fie total expus. Vulpiţa alergă în susul râului până la un pâlc de papură.

Sfrijitul şontâcăi pe urmele ei. Era încă nesigur pe picioare, tremura din tot corpul şi înainta încet, dar nu căzu nicio singură dată. Pax venea la mică distanţă în spatele lui. În clipa în care ajunseră în păpuriş, Pax tresări, auzind mişcare din tufele din aval. Zbârlită răsuci capul în toate părţile, cu urechile aţintite înspre acelaşi loc de pe celălalt mal. Se apropia ceva şi era mare.

Sfrijitul îşi lăsă capul la pământ, adulmecând un melc.

Pax şi Zbârlită se traseră mai adânc între tulpinile de papură. Zbârlită strigă spre fratele ei, dar Sfrijitul nu întoarse capul.

În clipa aceea, dintre tufe sări un cerb, care dădu din cap, apoi sări în apa râului.

Zbârlită lătră din nou, chemându-şi fratele, care din nou o ignoră.

Cerbul ieşi pe malul pe care se aflau şi ei şi se îndreptă spre porţiunea din câmp acoperită de iarbă nearsă. Ajungând la marginea acestei porţiuni, ridică o copită. Când o puse înapoi jos, pământul se cutremură, iar iarba verde sări în toate părţile. Cerbul sări în aer. Spinarea i se contorsionă şi i se frânse.

Simţind că pământul se cutremură, Sfrijitul începu să ţipe de spaimă. Zbârlită şi Pax îl traseră în întunericul răcoros al păpurişului şi îl liniştiră până când puiul înţelese că nu păţise nimic.

Vulpile îi urmăriră apoi pe soldaţi alergând de pe deal, măturând cu nişte raze de lumină câmpul, după care se întoarseră în tabără. Pe măsură ce soarele roza- ceu se înălţa pe deasupra pinilor, porţiuni mari din câmp acoperite de iarbă începură să sclipească şi să trosnească. Şoarecii de câmp ieşeau din pământ şi porneau spre malul râului, unde era răcoare şi erau în siguranţă. Buimaci şi dezorientaţi cum erau, ar fi fost pradă uşoară pentru Zbârlită, dar vulpiţa îi lăsă să-şi vadă de drumul lor, ca şi când ar fi respectat un fel de cod de protejare a celor înspăimântaţi.

Vulpiţa se ridică în picioare şi se uită spre câmpul care încă fumega.

— *Trebuie să plecăm de aici. Acum!*

Pax ştia că Zbârlită are dreptate. O urmă afară din ascunzătoare. Zbârlită îl strigă pe Sfrijit, care tocmai se uita la un şoarece ce umbla de colo colo iară ţintă. Nici măcar nu-şi îndreptă urechile înspre sora lui.

Şi, în clipa aceea, Pax îşi dădu seama ce se întâmplă:

— *Nu mai aude!*

Când intră în bucătărie, Peter o găsi pe Voia bându-şi deja cafeaua. Probabil că nu dormise nici ea mai mult decât el, fiindcă o auzise pe la miezul nopţii mergând până la şură, de unde nu se mai întorsese până aproape în zori. Voia ridică ceaşca de cafea.

— Iei micul dejun înainte de a pleca?

Peter făcu semn că nu.

Voia înclină capul aprobator, îi luă ghiozdanul din mână şi îndesă în el o pungă de hârtie maro.

— Mănâncă întâi sandviciurile cu şuncă, fiindcă şunca nu rezistă. Ţi-am pus şi un borcan de alifie. Unge-te de două ori pe zi. Ţi-am umplut termosul, dar pe drum va trebui să-l mai umpli când găseşti vreun izvor. Ai grijă să nu ţi se ude ghipsul. Vorbesc serios. Dacă începe să plouă, leagă-ţi o pungă de gunoi în jurul piciorului.

Puse ghiozdanul jos. Peter observă că Voia avea pantofi în amândouă picioarele.

— Ia te uită, ţi-ai pus proteza!

Ea îşi ridică manşeta salopetei.

— Condiţia numărul unu.

— Uau! reuşi să spună Peter după un minut. Arată *dyableman*! Şi cea veche unde este?

Voia facu semn cu capul spre fotoliu.

— Nu ştiu ce să fac cu ea. S-o pun lângă sperietoarea de ciori?

— Nu, nu acolo, răspunse Peter sigur pe el şi arătă cu mâna spre şemineu. Mai ştii cum era cu pasărea phoenix, nu? Totul arde în cuib.
Voia oftă, dar îl urmă spre şemineu. Peter scormoni tăciunii şi mai puse câteva surcele pe foc. Voia aduse piciorul de lemn. Parcă arăta mai mic acum. Curelele de piele îi aminteau lui Peter de curelele care ţineau picioarele şi braţele marionetelor.
— Eşti bine?
— Sunt bine, răspunse Voia şi puse piciorul de lemn pe foc.
Amândoi se uitară la el până când se aprinse. Voia fu prima care se îndepărtă de şemineu. Peter băgă de seamă că umbla mult mai bine cu proteza. N-ai fi putut nici ghici că poartă o proteză. Trase apărătoarea în faţa şemineului. Până o să se întoarcă Voia acasă, din picior nu va mai rămâne decât o grămadă de cenuşă.
— Şi eşti de acord şi cu celelalte două condiţii? o întrebă el, urmând-o până în bucătărie.
— O să aflăm la bibliotecă. Dar deja am încărcat tractorul.
— Tractorul?
— Păi cum altfel să cărăm douăzeci de marionete până în oraş?
— Şi o să mergem la bibliotecă cu tractorul?
— Da, o să mergem la bibliotecă cu tractorul. Asta dacă nu cumva ai tu vreun

covor fermecat despre care nu mi-ai spus până acum. Şi va trebui să pornim curând dacă vrem să prindem autobuzul, aşa că... Eşti gata?

— Da. Am luat tot ce îmi trebuie.

— Nu, nu tocmai.

Voia întinse mâna şi scoase de după uşă ceva ce îl surprinse pe Peter atât de tare, încât rămase iară grai.

— Ştii ce este asta, da?

Era o bâtă de baseball, perfect netedă, atât de solidă şi de bine echilibrată, încât, în clipa în care Peter o ridică, păru că întreaga lume se opreşte în loc.

— Ai făcut-o tu. Dar nu am nevoie...

— Ba eu cred că ai nevoie. Poate că atunci când vei ajunge acolo unde vrei să ajungi, o să-ţi dai seama de ce.

Peter ar fi vrut să-i dea bâta înapoi, dar Voia stătuse trează toată noaptea ca să i-o facă şi era aşa de mândră de ea însăşi. Şi poate că venise vremea să aibă din nou o bâtă de baseball. Se sprijini bine pe câije şi o balansă cu încetinitorul.

în clipa aceea, îi reveni în minte a doua amintire dureroasă cu mama lui.

Avea şapte ani şi era furios. Era sălbatic şi nu se putea controla. îi era o frică teribilă de furia aceea a lui. Globul albastru de grădină al mamei lui, dat jos de pe piedestalul lui şi spart într-un milion de cioburi. Lacrimile ei...

„Trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti furia, Peter.

Să nu te porţi ca el". Degetele ei însângerate, culegând bucăţelele ascuţite de sticlă albastră dintre trandafirii albi. Şi ruşinea pe care o simţise Peter când o văzuse plecând.

Îşi strecură bâta în ghiozdan. Se potrivi atât de bine înăuntru, de parcă acolo ar fi stat dintotdeauna. înşelătoare.

Peter îşi ridică ghiozdanul. Dedesubt era bucata decupată din ziar. O luă în mână. Atunci observă data.

în clipa aceea se prăbuşi în scaun, de parcă l-ar fi lovit cineva cu piciorul în burtă.

— Ce este?

— Ştia!

Peter împinse bucata de ziar peste masă.

— Tata *ştia,* repetă el. Ziarul este de acum douăsprezece zile. Asta înseamnă că tata ştia asta când l-am lăsat pe Pax în pădure.

Parcă nu mai putea nici să tragă aer în piept, avea impresia că cineva îi înfipsese două cuţite în plămâni.

— Când l-am rugat să-l lăsăm pe Pax pe drumul acela vechi către fabrică, fiindcă acolo va fi în siguranţă, deja ştia.

Peter simţea că-i ard mâinile. Privi în jos. Pumnii îi erau strânşi. Se forţă să-şi descleştеze degetele.

— Cum a putut să facă aşa ceva?

Voia se apropie, privindu-l îngrijorată.

— îmi pare rău. Asta e foarte rău.

Peter strânse din fălci. Oare nu cumva urmau să i se spargă dinţii? Se sforţă să-i descleşteze.
— Cum se poate să facă cineva aşa ceva?
— Ştiu că eşti furios...
Peter îşi strânse pumnii din nou, iar unghiile i se în- fipseră în palme. Apoi îşi puse mâinile între genunchi.
— Nu. Ţi-am spus. Eu nu mă înfurii. Nu sunt ca el. Şi nu am să devin ca el.
Voia se aşeză în faţa lui.
— Aha, înţeleg. Acum înţeleg. Dar nu cred că aşa merg lucrurile. Eşti om şi tu, iar oamenii se mai şi enervează.

— Eu nu. E prea periculos.

Voia îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, din nou râsul ei lătrat, care te băga în sperieţi.

— O, dă-mi voie să-ţi spun că toate sentimentele sunt periculoase. Iubirea, speranţa... Ha! Speranţa! Vorbeşti despre pericole? Dar nu ai cum să le eviţi. Toţi avem în noi bestia asta numită furie. Dar ne putem folosi de ea. Multe lucruri bune se nasc din furia noastră împotriva celor rele. Multe lucruri nedrepte se îndreaptă astfel. Dar, înainte de toate, trebuie să învăţăm să îmblânzim bestia.

Peter simţi că încep să-i sară siguranţele.

— Ai putea măcar o dată să nu-mi spui că trebuie să-mi dau seama singur de ceva? O singură dată... Ai muri dacă m-ai ajuta? Haide, vreau să plec. Ai adunat aici atâtea zicale înţelepte, spuse el, făcând un semn din mână spre panoul de pe perete. Chiar ai muri dacă mi-ai da şi mie un sfat?

— Ce, vrei să-ţi dau un cartonaş de bingo filozofic ca să-l iei cu tine? De pildă „Când simţi miros de miere în pădure, ia-o la fugă, fiindcă ursul nu poate fi prea departe”.

— Da. Aşa cred. Dar unul adevărat.

— Ei bine, adevărul este că nu deţin niciun fel de secret magic după care să te poţi tu ghida. Asta este călătoria ta, nu a mea. Dar dacă tot ai adus vorba de asta, am într-adevăr un cartonaş pentru tine.

Voia desprinse de pe panou un cartonaş şi i-l dădu.

— Dar e gol!

— Acum este. Dar după o călătorie ca aceasta, vei găsi tu ceva cu care să-l umpli. Un adevăr al tău, personal, ceva ce vei fi descoperit tu singur.

Auzind-o, Peter se simţi deodată vlăguit, ca şi când ar fi stat încordat ani de zile. Era singur de atât de multă vreme.

Voia îl privi cu atenţie.

— Toate lucrurile din lume se îmbină tot mai strâns între ele, băiete. Doi nu înseamnă neapărat doi. Aşa se întâmplă întotdeauna, legăturile dintre lucruri se întind asemeni unor rădăcini care se unesc între ele, vibrând împreună. Eu nu am cum să fac parte din toate acestea. Ăsta este preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru că am ales să mă retrag din lume. Dar tu poţi să faci parte. Tu poţi vibra în ritm cu lumea. Poţi *trăi* de unul singur, dar nu vei *fi* singur.

— Şi dacă mă pierd?

— N-ai să te pierzi.

— Ba eu cred că deja încep să mă pierd.

Voia întinse mâna peste masă, i-o puse pe cap şi apăsă.

— Nu. Tu te-ai găsit, spuse ea şi se ridică în picioare.

Peter simţi un sărut uşor pe creştet, apoi Voia trecu
pe lângă el.

Tractorul nu era până la urmă chiar atât de incomod. Doar că mergea încet, îi hurduca şi făcea mult zgomot, motiv pentru care nu prea puteau conversa, deşi Peter şedea chiar lângă Voia. Asta nu era tocmai o problemă pentru el, pentru că avea o mulţime de lucruri la care voia să se gândească. Chiar şi după ce cotiră de pe drum pe autostradă, unde pavajul era neted, Voia rămase tăcută, iar Peter se gândi că o fi având şi ea o mulţime de lucruri la care vrea să se gândească. Dar la un moment dat, când femeia îi arătă un şoim rotindu-se pe deasupra lor, Peter îşi aminti de întrebarea pe care voise să i-o pună de la început.

— Care-i faza cu tine şi cu păsările? Cu penele?

Voia mângâie penele prinse pe şnurul de piele pe care
îl purta la gât, zâmbi şi spuse:

— *Ti Poul.* Când m-am născut, părinţilor mei li s-a părut că semăn cu o pasăre. Părul îmi stăteau drept în sus ca la păsări, aveam un gât subţirel şi ceream de mâncare tot timpul. Sunt în parte creolă[1], în parte italiancă şi s-au mai amestecat în mine încă multe alte naţii. Dar toate, şi-au dat

1 În acest context, persoană din America de Nord, descendentă a coloniştilor europeni, în special francezi (n. tr.).

seama părinţii mei, în culturile lor arătau un mare respect faţă de păsări. Aşa că pe mine m-au numit Voia, care în italiană înseamnă „zboară”. Dar mă alintau *Ti Poul,* adică „puişor”. Găinile mele îmi dau penele, pe care eu le port ca să-mi amintesc că atunci când m-am născut, cineva m-a văzut ca pe o pasăre. Asta este totul. Nu e cine ştie ce poveste.

Dar lui Peter i se păru o poveste frumoasă. Asta explica expresia pe care o căpăta chipul Volei atunci când lua în mână pasărea Roc. Probabil că avea să-i fie extrem de greu să înstrăineze pasărea aceea.

Peter privi în spate la cutiile mari din lemn de brad nelăcuit, în care erau puse marionetele, legate în spatele tractorului, sperând că cele patru cutii nu-i aminteau Volei de nişte sicrie. De acum înainte, păpuşile uimitoare create de ea urmau să trăiască. Urmau să trăiască de-adevăratelea, în lumea adevărată, nu să existe doar ca Voia să-şi ispăşească greşelile.

Şi poate că şi Voia o să trăiască de-adevăratelea. Dar era posibil ca asta să i se pară prea mult. La asta se gândea Peter în momentul în care tractorul, pufnind, opri în parcarea din faţa bibliotecii, ocupând vreo trei locuri.

Voia sări jos şi apucă una dintre cutii. Peter o urmă, dar când ajunseră la treptele late

din cărămidă, se opri şi o bătu pe Voia pe umăr.

— Ştii, şopti el. Aici trebuie să fii un pic mai atentă...

— Cum mai atentă?

— Cum... cum vorbeşti. înţelegi?

Voia se uită la el nedumerită. Se pare că Peter trebuia să-i spună lucrurile mai pe şleau.

— în locul ăsta nu prea se rosteşte cuvântul *dyable- man.*

— Of, mai lasă-mă! Cred că atâta lucru ştiu şi eu, băiete.

Spusese ultima replică pe un ton aspru, dar în cuvintele ei era şi o undă de zâmbet. Peter deschise uşa, iar Voia intră.

Bibliotecara arăta de parcă cineva aruncase pe ea un pumn de pietre colorate: avea la gât o eşarfă coral aprins, o bluză de mătase aurie şi o fustă albastru-safir. Când intră Voia şi aşeză cutia pe o masă, bibliotecara zâmbi, dar în momentul în care fu ridicat capacul, rămase cu gura căscată într-un „O" perfect. Peter îşi aminti că şi el rămăsese fără grai prima dată când văzuse păpuşile. Ieşi din încăpere, lăsând-o pe Voia singură.

Norii de dimineaţă se risipiseră, iar acum soarele îţi ardea ochii, atât era de puternic. Şi sunetele păreau mai puternice decât de obicei, dar asta putea fi şi din cauză că Peter îşi petrecuse ultima săptămână în linişte. Un câine lătra, două femei pălăvrăgeau, frânele

bicicletelor scrâşneau, iar copiii de pe terenul de joacă din apropierea parcării ţipau. îi fusese dor de toate sunetele acestea. îi fusese dor de lume. Se întrebă atunci dacă nu îi era dor şi Volei tot timpul de toate acestea.

Se apropie de terenul dejoacă şi îi privi câteva minute pe copilaşii care se jucau. Majoritatea alergau de colo colo, săreau pe bănci, apoi săreau înapoi jos şi împingeau leagănele într-un fel de joc inventat de ei. O fetiţă încruntată cu părul galben ca paiul, împletit într-o coadă, săpa de una singură într-o groapă de nisip, mutând cu mare seriozitate nisipul, lopată după lopată, dintr-o parte în cealaltă. într-un colţ al gropii, cu o mutră plictisită şi cu capul proptit într-o mănuşă de baseball, şedea un băiat îmbrăcat cu un tricou roşu decolorat.

Era liberoul de la antrenamentul de baseball.

Peter se apropie de el.

— Salut!

Băiatul ridică privirile, apoi sări drept în picioare, ca şi când s-ar fi pregătit de luptă. Făcu un semn din cap spre cârjele lui Peter.

— Mă miram eu că n-ai mai apărut.

— Cum v-aţi descurcat?

Băiatul izbucni în râs.

— De parcă n-ai şti că ne-aţi bătut!

Apoi băiatul îi luă fetiţei lopăţica din mână şi-i dădu un hanorac.

— Haide! Mergem acasă.

— Stai puţin, spuse Peter, cuprins de o panică grozavă.

Poate că, după ce timp de o săptămână trăise ca un pustnic, deja devenise cam ciudat. Dar băiatul o ridică pe sora lui din groapa cu nisip şi se pregătiră amândoi de plecare. Peter n-ar fi vrut să-l lase să plece încă.

— Aşteaptă! Ştii cum te simţi când eşti pe teren şi ştii ce ai de făcut şi eşti pregătit de joc? Când meciul e pe punctul de a începe, iar mănuşa parcă face parte din mâna ta şi ştii că te afli exact în locul în care ar trebui să te afli? Ştii sentimentul acela? Crezi că asta înseamnă pace?

Băiatul îi aruncă o privire încruntată. Clătină din cap ca şi când ar fi dorit să-şi scuture din minte întâlnirea lor, după care o luă din loc, trăgând-o pe sora lui de mână. Peter îi urmări cu privirea până ieşiră de pe terenul dejoacă, cu sentimentul că tocmai îi scăpase din mână un lucru foarte valoros.

însă ajungând la poartă, liberoul se opri. Se afla destul de departe, dar nu mai părea încruntat. Ridică o mână şi îl salută pe Peter făcând cu degetele semnul păcii. Peter îi răspunse, ridicând şi el degetele în sus.

înăuntru, bibliotecara despacheta şi ultima cutie. Apăruseră şi vreo şase copii, care se uitau gură-cască şi zâmbeau la fiecare

marionetă pe care o scotea femeia din cutie. Voia se retrăsese deoparte şi îi privea. Apoi se întoarse să plece, dar îl zări pe Peter.

Peter întinse o câijă şi îi blocă calea.

— Care este condiţia numărul trei? întrebă el, aruncând o privire spre bibliotecară.

Voia îl privi cu o expresie pe jumătate de iritare, pe jumătate de acceptare fără tragere de inimă. Pe urmă se întoarse înapoi spre bibliotecară.

— Am uitată să-ţi spun, Bea, că am să revin o dată pe săptămână ca să-i învăţ pe copii cum să le mânuiască.

Bea Booker zâmbi. Lui Peter zâmbetul ei molcom îi aminti de caramelul topit.

— Ce frumos din partea ta, spuse ea.

Voia porni spre uşă, dar Peter o opri din drum din nou.

Voia îşi ridică mâinile în aer.

— Acum ce mai este?

Peter ridică două degete.

— Ce? Of, pentru... Bine, fie!

Voia se întoarse spre masă.

— Vreau să spun de două ori pe săptămână, Bea. Am să vin de două ori pe săptămână ca să-i învăţ pe copii.

Bibliotecara trase un zâmbet larg.

— Copiilor o să le placă la nebunie. Şi va fi foarte plăcut să te vedem mai des, Voia. Poate am putea ieşi la o cafea după aceea.

O fetiţă cu o cascadă de codiţe cu mărgeluţe la capăt o trase pe Voia de salopetă şi întinse mâna spre elefant.

— Cum îl faci să danseze? întrebă ea.

Peter îşi ţinu răsuflarea. Dar în loc să-i ţină lecţii fetiţei despre cum va trebui să-şi dea seama singură, Voia se lăsă pe vine ca să studieze elefantul. Peter observă că mişcările ei erau mai line cu proteza, fiindcă acum Voia avea şi glezna articulată. Era un lucru simplu, dar îşi putea îndoi piciorul. Renunţase la atâtea lucruri izolându-se.

— Dar de ce crezi tu că vrea să danseze? întrebă Voia.

— Fiindcă are unghiile roşii, ca mine.

Fetiţa începu să-şi mişte degetele de la picioare în sandale, apoi ridică mâna şi mângâie penele de la gâtul Volei.

La această atingere, Voia tresări. Peter îşi ţinu răsuflarea din nou. Dar Voia întinse mâna şi atinse şi ea colierul pe care îl purta fetiţa la gât, făcut din mărgele din plastic care se îmbinau între ele.

După aceea, Voia întinse degetul spre ceasul de deasupra biroului, care arăta aproape unsprezece.

— Acum am ceva important de făcut, dar am să mă întorc peste o jumătate de oră. Dacă mai eşti pe aici, o să vedem noi cum îl putem face să danseze.

Până înhăţară cei doi ghiozdanul lui Peter şi traversară strada, autobuzul era deja în staţie. Voia merse la casa de bilete. între timp, Peter se îndreptă spre grupul de oameni care aşteptau să se îmbarce în autobuz. Deodată îl trecu un fior, de parcă şira spinării i-ar fi fost traversată de curent electric. îl recunoscu. Era aceeaşi nerăbdare care îl cuprindea şi atunci când arbitrul striga: „Joc!"

Voia îi înmână biletul. în palma lui, biletul acela arăta prea mic pentru câtă putere avea.

— Am să ajung acolo şi am să-l găsesc. îţi mulţumesc!

Uşa autobuzului se deschise, iar Voia se aplecă înăuntru, îndreptând spre şofer un deget cu care parcă îl avertiza.

— Robert, băiatul acesta îmi este rudă. A fost la mine în vizită, iar acum merge acasă. Ai grijă să ajungă în siguranţă.

Apoi se trase din uşă. Un cuplu în vârstă urcă în autobuz, amândoi nesiguri pe picioare. Peter îşi pregăti ghiozdanul şi cârjele şi făcu un pas spre autobuz.

— Deci sunt rudă cu tine?

— Asta este un lucru la fel de adevărat ca oricare alt adevăr. Acum urcă în autobuz!

Treptele erau înalte, dar Peter urcă uşor. Ocupă un scaun din rândul din faţă, apoi îi făcu Volei semn prin geamul murdar, ridicând

degetele mari în sus. Era puternic acum. Era pregătit. Dar în clipa în care auzi frânele pneumatice ale autobuzului pufnind, se prinse de mânerul scaunului. Avea să-i fie foarte greu să o urmărească pe Voia îndepărtându-se.

Voia îi facu semn să deschidă geamul chiar când autobuzul hurui, intrând în viteză.

— Băiete, strigă ea, în timp ce autobuzul se îndepărta de bordură, o să las uşa de la verandă deschisă!

Pax începu să sape.

De când îl mutaseră pe Sfrijit prin defileu, Pax şi Zbârlită îl păzeau cu rândul. Era ca un acord de protecţie a Sfrijitului încheiat între ei doi. Ei urmau să fie picioarele şi urechile lui. Puiul era în siguranţă şi dormea într-o vizuină părăsită de o marmotă, pe care sora lui o lărgise pentru el. Şi totuşi, Pax era măcinat de nelinişte. Simţea ceva apropiindu-se. în timp ce stătea de pază în faţa adăpostului, începu să sape. De acum, pernuţele de pe tălpi i se întăriseră. Nu mai sângerau.

Când se întoarse Zbârlită de la vânătoare, puse în faţa lui o veveriţă. Pax se întoarse într-o parte, deşi de când mâncase caşcavalul, cu două nopţi înainte, nu mai pusese nimic în gură. Refuza să accepte mâncare de la Zbârlită sau de la Sfrijit.

Zbârlită îngropă veveriţa, apoi se întinse lângă vizuină ca să facă de pază.

Pax porni să patruleze din nou de jur împrejurul poienii. Locul în care se afla vizuina era foarte potrivit. Deşi era aproape de tabăra soldaţilor, era destul de sus faţă de aceasta pentru ca, în caz că pământul sărea din nou în aer lângă râu, ei trei să nu păţească nimic. Tufele de ienupăr care îngrădeau poiana îi ascundeau privirilor. Dar şi mai important era că le acopereau şi mirosul. La mică distanţă de vizuină, dintr-o stâncă despicată se prelingea

un izvor limpede, iar în iarbă se găsea vânat din belşug.

Dar ceva tot nu era în regulă. Pax simţea ceva apro- piindu-se. Din câteva salturi, printre copaci, ajunse până pe coama dealului, mai sus de locul în care era aşezată tabăra.

După întâlnirea cu tatăl băiatului era şi mai prudent şi nu mai risca, nu mai mergea să fure din tabără. Dar, în acelaşi timp, locul acela îl atrăgea tot mai tare. Gestul bărbatului, felul în care lovise pământul cu bocancul, făcându-i semn să plece, purta în sine un mesaj în ace- laşi timp de bunăvoinţă şi de ameninţare şi îi amintise că trebuia să-l protejeze pe băiat. Iar dacă bărbatul locuia acum în tabără, cu siguranţă că Peter urma să apară şi el acolo în curând.

Era jumătatea după-amiezii. Pax îi privi pe războinici împrăştiindu-se de-a lungul malului râului, sub soarele arzător, şi desfăşurând din nou cabluri, săpând gropi şi îngropând cutii negre. Mirosul greu de sudoare era condimentat cu un iz nou, de agresivitate.

Pericolul pe care îl simţi Pax era însă şi mai apropiat decât acesta şi era ceva mai primitiv. Alergă înapoi şi începu să patruleze iar prin poiană.

îl văzu pe Sfrijit ieşind din vizuină, clipind des, şi se repezi să-l examineze. Rana nu-i mai sângera şi mirosea a curat. Sfrijitul nu băgă în seamă mâncarea pe care i-o dezgropă Zbârlită

din pământ. Pax îşi dădu seama că puiului îi este sete.

— *Îl duc eu la izvor.*

Zbârlită dădu să pornească după ei, dar renunţă şi se aşeză înapoi pe pământ, mulţumindu-se să-i urmărească cu privirea până ce nu se mai zăriră.

Când se întoarseră, Sfrijitul intră înapoi în vizuină, împleticindu-se. Pax se aşeză în faţa intrării, care era cam prea largă, prea deschisă, aşa că se simţea mai bine să stea de pază acolo, dar îl strigă Zbârlită.

— *Vino cu mine. Priveşte!*

Zbârlită porni prin iarbă, păşind iară zgomot, cu capul lăsat în jos. Pax o urmă precaut. Când ajunseră în mijlocul poienii, Zbârlită se opri brusc, cu urechile ciulite înainte şi aruncă spre el o privire scurtă.

Pax prinse sunetul, ca o mică fojgăială dedesubtul ierburilor uscate care acopereau pământul. Zbârlită îl urmări ca şi când l-ar fi putut vedea mişcându-se, apoi, deodată, sări în sus şi se repezi drept în jos, cu labele deasupra nasului. Pe urmă ieşi dintre ierburi cu un şoarece în gură.

îl înfulecă din câteva îmbucături, apoi porni din nou spre partea opusă a poienii, căutând din nou. îşi lipi burta de pământ şi îşi înclină capul spre stânga.

— *Acum tu!*

Pax ascultă cu atenţie, până ce simţi că a localizat mişcarea în tunel. Apoi, făcând un salt înalt, îşi îndoi labele în faţa nasului, încercând să plonjeze înspre pământ aşa cum făcuse Zbârlită. Aterizã rău şi nu prinse niciun şoarece. Se întoarse cu spatele la Zbârlită ca să-şi sufle firele de pământ din nas.

Zbârlită o luă în altă parte. Pax o urmă, cu capul lăsat în jos. La un moment dat o văzu ciulind urechile înspre locul din care se auzea un alt sunet slab. Se trase puţin înapoi, facându-i loc lui Pax să sară asupra prăzii. Dar din nou, niciun şoarece.

Zbârlită îl studie cu atenţie pe Pax, care acum îşi scotea pământul din gură cu labele.

— *Vino după mine!*

Pax păşi în spatele ei, până ce, brusc, Zbârlită se opri şi se lăsă la pământ. în faţa lor se vedea un loc gol între firele de stuf. Dintr-acolo venea un miros cald, proaspăt, mirosul de şoareci. Mulţi. Zbârlită îi făcu semn să stea în spate.

— *Nu te mişca. Priveşte!*

Vulpiţa se târî pe burtă înainte. în faţa gropii, se lăsă iar la pământ şi se aşeză cu capul pe labe. închise ochii aproape de tot. Corpul i se relaxă, ca şi când ar fi dormit.

Pax se miră. El crezuse că Zbârlită avea de gând să-l înveţe să vâneze. Aşteptă. Zbârlită lovi din coada pârlită, avertizându-1:

— *Stai pe loc!*

Pax se aşeză din nou.

Multe clipe la rând nu se întâmplă nimic. Apoi Pax simţi o mişcare foarte uşoară la intrarea în ascunzătoare. Un bot tremurător apăru, adulmecă aerul, apoi se retrase. După încă un moment interminabil, şoarecele apăru iarăşi. Mişcările lui erau uşoare, precaute. Pax îşi dădu seama că în orice secundă şoarecele ar putea s-o ia la fugă. Zbârlită însă nu se clinti. Miji doar uşor o pleoapă, trimiţându-i lui Pax un nou avertisment.

Şoarecele mai ieşi şi se mai retrase încă de două ori. în cele din urmă, convins că vulpiţa doarme, porni în fugă, căutând un loc unde să se ascundă. Dintr-o singură lovitură de labă, Zbârlită îl opri pe şoarecele condamnat la moarte şi şi-l vârî în gură.

Pax pricepu.

Zbârlită se retrase spre vizuină ca să-l păzească pe Sfrijit, iar Pax alergă prin poiană, dornic să găsească o gaură de şoarece unde să poată încerca şi el trucul acesta. Găsi una în apropierea unui buştean pe jumătate putrezit. Inspiră mirosul greu al coloniei de şoareci de câmp. Se aşeză la un picior distanţă de ea.

Era atât de dornic de acţiune, încât îi fu greu să rămână perfect nemişcat, dar, în cele din urmă, în gura ascunzătorii apăru un şoarece, amuşinând aerul. Asemenea şoarecelui prins de Zbârlită, şi acesta, când dădu cu ochii de Pax, se repezi înapoi înăuntru. Şi, tot asemenea celui prins de Zbârlită, şi acesta mai apăru de câteva ori până ce se convinse că Pax doarme, după care o luă la picior.

Pax nu era la fel de rapid ca Zbârlită, dar reuşi să-l plesnească, iar când şoarecele se împiedică, Pax îl lovi din nou. Astfel prinse Pax prima lui pradă.

Şoarecele îi ajunse doar pe o măsea, dar la fiecare îmbucătură Pax simţi un curent fierbinte străbătându-i tot corpul. Viaţa şoarecelui se unise acum cu viaţa lui. Toţi muşchii din corp i se încărcară de energie.

Sări în sus şi începu să alerge vesel în jurul poienii, trecând pe lângă Zbârlită, cu blana lui roşcată ca o vâl- vătaie. Vulpiţa se ridică în picioare şi îl privi. Pax trecu încă o

dată pe lângă ea, abia atingând pământul cu picioarele, dar parcă tot nu îi era destul.

Chiar în mijlocul poienii creştea un arbore de chihlimbar[1] bătrân, încovoiat. Ramurile de jos ale copacului se întindeau deasupra unei adâncituri în pământ, iar cele de sus, încărcate de o mulţime de gaiţe care mâncau, parcă erau colorate în albastru.

Pax se repezi la trunchiul copacului. Se căţără cu uşurinţă până pe ramura cea mai de jos şi făcu echilibristica pe ea. Apoi, foarte precaut, pas după pas, porni de-a lungul ei către vârf.

În jurul lui, frunzele, asemeni unor stele verzi înmiresmate, foşniră, urându-i bun-venit. Printre ele, Pax privi în jos, uimit. Lumea se schimbase. Din punctul acesta, de sus, vedea printre copacii de pe culmea dealului până în tabără şi până la râu. Ierburile de pe pajişte, care până cu o clipă înainte îi mângâiaseră greabănul, acum formau împreună un fel de castron larg, înverzit. Gaiţele coborâră în zbor ca să-l mustre.

Atunci Pax îşi aminti cum îl văzuse pe Sfrijit zburând, îşi arcui corpul, apoi sări, întinzându-se înainte, tot înainte. Simţi aerul zbârlindu-i blana pe burtă. După ce ateriză uşor, îşi dădu capul pe spate şi lătră fericit.

---

1 Arbore ornamental, ale cărui frunze palmate devin toamna aurii sau roşii-sângerii (n. tr.)

Această lume nouă era lumea lui. Putea călători prin ea şi se putea înfrupta din abundenţa ei ori de câte ori dorea. Iar el făcea parte din ea şi era liber. Dar nu era singur.

Pax grăbi pasul către locul în care pitise borcanul cu unt de arahide şi îl dezgropă. îl aduse în poiană şi îl puse pe pământ, în faţa Zbârlitei şi a Sfrijitului, care picoteau în uşa vizuinii, bucurându-se de ultimele raze ale soarelui de după-amiază.

Simţind mirosul acela ciudat, amândoi se înviorară pe dată. Zbârlită se ridică în picioare prima.

Vulpiţa împinse uşor borcanul, apoi, când acesta începu să se rostogolească, sări îndărăt, mirată. Adulmecă de jur împrejurul lui şi îl atinse cu limba ca să-l guste. Nu a fost nevoie decât de o secundă, pentru că în secunda următoare Zbârlită ţintui bine borcanul între labele dinainte şi începu să lingă untul de arahide cu lăcomie, curăţând gura borcanului în câteva secunde. Apoi îşi îndesă botul şi mai adânc în borcan.

Şi Pax făcuse aceeaşi greşeală prima oară.

— Ai grijă! Poţi să rămâi cu botul blocat înăuntru.

Dar era prea târziu. Zbârlită sări în sus. Scutură din cap dintr-o parte într-alta, dar îşi îndesase botul prea adânc în borcan. Se ridică pe picioarele dinapoi, trăgând de borcan cu

amândouă labele dinainte ca să şi-l scoată de pe bot, dar se rostogoli de câteva ori.

Sfrijitul o privea amuzat. Nu se mai întâmplase niciodată până atunci ca sora lui să-şi piardă stăpânirea de sine.

Pax se apropie, oferindu-se să o ajute, dar Zbârlită fugi de el. Voia să se elibereze singură. în cele din urmă, rostogolindu-se pe spate, reuşi să tragă de borcan cu labele din spate şi scăpă. Se scuturâ, apoi se întoarse la vizuină, ţinându-şi capul şi coada în sus. Se aşează pe jos lângă Pax şi începu să se spele.

Până atunci, Zbârlită nu mai stătuse niciodată atât de aproape de Pax şi nu-şi mai lipise trupul de al lui. Mirosul ei nu mai fusese niciodată atât de prietenos. O dungă cafenie de pe obrazul alb al vulpiţei îi atrase atenţia lui Pax. Fără să se gândească ce s-ar putea întâmpla, se întinse şi o linse.

Iar Zbârlită îl lăsă să o lingă.

Pax îi spălă apoi urechile, pe urmă gâtul şi botul. După o clipă, Zbârlită începu să-l spele şi ea. Cu obrajii lipiţi unul de celălalt, Pax şi Zbârlită se curăţau unul pe celălalt. Sfrijitul se opri şi-l mirosi pe Pax cu atenţie.

— *Acum nu mai miroşi a om.*

Pax nu răspunse. Se ridică în picioare şi adulmecă aerul. Odată cu apusul, în poiană pătrunsese ceva periculos. Un miros de animal pe care el nu-l cunoştea, dar de care i se făcu

frică. Mirosul dispăru la fel de repede cum apăruse, dar Pax strigă la Sfrijit:
— *Intră în vizuină! Chiar acum!*

— Hei, puştiule!
Peter se întoarse atât de brusc, încât aproape că se împiedică şi căzu. Fusese convins că postul de pază era gol, fiindcă, înainte de a ieşi din ascunzătoare, îl ţinuse sub observaţie zece minute încheiate.
Din spatele unui camion ieşi un soldat care agită patul armei spre el, arătându-i semnul prins cu lanţuri de barieră, pe care scria „Accesul interzis!”
Peter îşi îndreptă spinarea, încercând să arate cât mai înalt cu putinţă, cum stătea sprijinit în cârje. Nu mai vorbise cu nimeni de două zile încheiate. în urmă cu două zile, şoferul autobuzului îi spusese:
— Nu prea ştiu eu ce ai de gând să faci, fiule, dar nu cred că e o idee prea grozavă. Dacă vrei, te pot duce înapoi cu autobuzul în seara asta. Nu trebuie să-ţi fie ruşine.
Peter răspunsese:
— Nu, mulţumesc!
Fiindcă i-ar fi fost ruşine să se întoarcă înapoi.
Atunci şoferul îi spusese:
— Bine, atunci noroc!
Şi îi deschisese uşa să coboare.
Din seara aceea nimeni nu mai vorbise cu el. Orăşelul în care coborâse se afla în perimetrul zonei evacuate, iar cei câţiva oameni pe lângă care trecuse lăsaseră ochii în jos şi grăbiseră pasul, de parcă n-ar fi vrut să privească în ochi o persoană care ar fi putut

avea nevoie de ajutorul lor. „Nu avem nimic de prisos pe aici”, spuneau privirile lor. „Deja am pierdut totul.”

În ziua următoare, de la răsăritul soarelui până mult după apus, şi apoi aproape toată dimineaţa aceasta, umblase pe drumuri care treceau prin orăşele pustii, pe lângă şcoli şi terenuri dejoacă abandonate, prin cartiere tăcute care, în lipsa tricicletelor care scârţâiau, a radiourilor din maşini şi a meciurilor cu mingea pe stradă, păreau fantomatice. Singurul sunet care îi era familiar era cel al apei ce curgea prin furtunurile din grădini atunci când îşi umplea termosul.

Dacă nu mai întâlnise oameni, văzu în schimb animalele pe care oamenii le lăsaseră în urmă: un ponei jucăuş păscând iarba din faţa unei biserici, câini ce îi aruncau priviri triste din spatele ghenelor, zeci de pisici costelive, ferindu-se din calea lui, cu adâncituri ca nişte linguri de-o parte şi de alta a şirei spinării.

— Hei, puştiule!

Soldatul se apropie de el. Aruncă o privire spre cârjele lui Peter, spre ghipsul improvizat şi spre hainele lui murdare.

— Zona aceasta a fost evacuată acum aproape două săptămâni. De unde vii? Nu ştii asta?

— Ba da, ştiu. Dar am lăsat pe cineva aici. Am pornit să-l găsesc.

— Stai, nu te grăbi aşa. Am verificat noi. A plecat toată lumea.

— Nu este vorba despre o persoană.

Peter ridică bărbia, parcă provocându-l pe soldat să-i spună că asta nu contează.

Atunci însă expresia de pe chipul soldatului se schimbă brusc. Deodată păru mai tânăr, iar Peter îşi dădu seama că nu trecuse prea multă vreme de când terminase liceul, îşi răsuci cureaua armei la spate.

— Am şi eu un câine, îl cheamă Henry.

Timp de un minut, nu mai spuse nimic. Doar privi pe drum, de parcă ar fi nădăjduit că Henry va apărea brusc de undeva, dintr-acolo. Apoi se întoarse în spate şi oftă.

— Nu cred că îl scoate nimeni la plimbare. Soră-mea zicea că o să-l plimbe ea, dar ea este la lucru. Vrei să vezi o poză cu el?

Până să apuce Peter să-i facă semn din cap că da, soldatul scoase din portofel o poză şi i-o întinse. Henry era un *beagle*. Un câine *beagle* oarecare. Peter simţi că i se pune un nod în gât. Colţurile fotografiei erau îndoite, iar culorile păliseră. Se vedea că soldatul scosese de multe ori poza aceea din portofel.

— Asta e Henry. L-am primit de ziua mea când am împlinit opt ani. Acum are probleme cu şoldurile, dar tot îi place să-şi facă plimbarea. Şi tot îi mai place să adulmece după veveriţe şi aşa mai departe. I-am spus soră-mii, dar... Henry probabil nu înţelege unde am dispărut, asta este. Probabil că stă

lângă uşă şi mă aşteaptă toată ziua. Al tău cum este? Am să mă uit pe aici după el.

— Pax nu este un..., începu Peter, dar se opri.

Dacă nu avea nicio importanţă că Pax nu era o persoană, ce mai conta că nu era nici câine? Apoi Peter continuă:

— E roşu şi are picioarele negre.

— Cât e de mare? Pe aici sunt şi coioţi şi în perioada asta au pui mici. Dacă au pui de păzit, pot să pună la pământ un câine mai mic.

— E destul de mic.

Peter îşi mută greutatea de pe palmele pline de băşici.

— Te rog, spuse. Am bătut atâta cale ca să-l găsesc.

Soldatul rămase încă un minut cu ochii pe fotografie,
apoi şi-o strecură înapoi în portofel. Când ridică din nou privirile spre Peter, arăta din nou mai în vârstă.

— Noi încercăm să-i ţinem la distanţă, dar se apropie. Dă-i drumul, dar până mâine să fii înapoi.

Apoi arătă spre cârjele lui Peter.

— Te descurci?

— Da. Deci... mă laşi să trec?

Soldatul privi de jur împrejur, apoi se aplecă spre Peter.

— Pe drumul ăsta trece o patrulă din oră în oră, dar nu păzim decât intrările în drumurile

principale, în pădure nu staţionează încă niciun soldat. Dacă intri douăzeci de metri în pădure, n-o să te oprească nimeni. Şi fii atent: dacă te prind, eu n-am zis nimic! Acum pleacă de-aici!

— Mulţumesc, spuse Peter întorcându-se şi pornind spre pădure înainte ca soldatul să se răzgândească.

— Puştiule! Sper să-l găseşti.

în pădure era linişte, dar aici aşa trebuia, să fie linişte. Se auzeau doar din când în când sunetele sălbăticiei, ca o promisiune. Aici Peter reuşea să-şi închipuie spinarea lui Pax trecând în goană printre copaci. Aici, dacă l-ar fi strigat, şi-ar fi putut cu uşurinţă închipui că Pax i-ar fl răspuns, lătrând. Aceste lucruri îi ridicară moralul, astfel încât aproape că reuşi să ignore durerea din palme şi de la subraţ, unde pielea îi sângera şi îl durea.

Merse timp de un ceas, călcând pe pământul pe care acele de brad care se tot aşterneau de ani de zile formaseră un fel de covor elastic, care parcă îl ridica de la pământ. La un moment dat se auzi hârâitul unui jeep. Atunci Peter se lăsă pe vine îndărătul unei tufe şi aşteptă acolo până ce maşina trecu pe lângă el. După aceea continuă să meargă tot pe marginea drumului, convins că atunci când o să treacă următoarea maşină de patrulare, va avea destul timp să se ascundă.

Şi apoi, deodată, ajunse.

Nu recunoscu vreun punct de reper sau drumul care după curbă brusc devenea drept, ci sentimentul trădării pe care îl simţea pretutindeni. în locul acesta el săvârşise o faptă îngrozitoare, iar locul ţinea minte asta.

— Pax! strigă el, fără să-i pese că s-ar putea să-l audă cineva.

Nu-i nimic, să vină jeepurile, să vină toată armata! Fără vulpoiul lui nu mai avea de gând să plece de aici.

— Pax! strigă el din nou, dar îi răspunse numai o linişte şi mai adâncă, iar liniştea era acum rău prevestitoare, nu mai promitea nimic bun.

Porni mai departe pe drum, strigând, cu ochii la ridi- cătura de pietriş de pe marginea drumului. Era convins că în momentul în care pornise maşina în care se aflau el şi tatăl lui, Pax ţinea jucăria în gură. Dacă vulpoiul ar fi renunţat la el, la Peter, ar fi aruncat-o pe undeva. Peter voia să găsească soldăţelul şi să-l ţină iar în mână, ca dovadă solidă că vulpoiul lui era pe undeva pe acolo.

Parcurse un sfert de milă, apoi o milă întreagă, tot cu ochii în jos, căutând. Şi deodată se opri în loc. Nu o să găsească soldăţelul, fiindcă Pax nu ar fi renunţat nicio- dată la el. în vecii vecilor! Lui Pax nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că el l-a abandonat, doar erau inseparabili. Pax ştia asta prea bine. Peter era cel care trebuia să înveţe asta.

Dacă Pax nu era acolo, probabil că se întorsese acasă să-l caute sau poate că încercase să ajungă acasă. Poate că îl oprise râul din drum, dar poate că nu. Câinii, de pildă, se întorc întotdeauna acasă, depășind orice obstacole. Pax era de zece ori mai isteț decât oricare câine, așa că el de ce să nu poată găsi drumul înapoi? Poate că deja era acasă.

Acasă. Casa lor se afla la vreo zece mile către sud-est față de vechea fabrică. Iar fabrica era la vreo patru sau cinci mile spre sud față de locul în care ajunsese el.

Așa că avea s-o țină tot spre sud, strigându-l mereu pe Pax. Era prea periculos să treacă defileul din apropierea fabricii pe întuneric, așa că o să înnopteze acolo, după care, în zori, o să coboare dealul. O să treacă râul în porțiunea mai lată, în dreptul fabricii, după care mai avea încă zece mile, urmând cărări cunoscute, și apoi o să ajungă acasă.

— Rezistă, rosti el cu voce tare. Vin!

Pax se deșteptă din somn tresărind. Băiatul lui era pe aproape.

Sări drept în picioare, trezind-o și pe Zbârlită, care dormea lângă el, și începu să adulmece prin toată poiana, căutând mirosul lui Peter.

Nimic. Dar băiatul era undeva, pe aproape.

Pax o luă la fugă printre copaci către culmea dealului, în locul de deasupra taberei.

Nu-l zări însă pe băiat printre războinici. Nu auzi nici vocea lui Peter printre murmurele şi strigătele lor. Coborî panta şi dădu roată taberei cât de aproape îndrăzni, amuşinând-o din toate părţile. Băiatul însă nu era acolo.

Dar era aproape. Şi se apropia tot mai mult.

Pax se întoarse în locul în care o lăsase pe Zbârlită şi se întinse alături de vulpiţă. Dar nu mai adormi.

Peter o ţinu spre sud încă aproape o oră. Era convins că pe acolo o luase şi Pax. Dar când ieşi din pădure, se opri în loc.

Versantul dealului era acoperit de o pajişte vastă şi continua de la poale încă o milă cu o câmpie acoperită de un covor verde. în capătul acesteia, jos de tot, pământul se înălţa brusc zeci de metri în trepte ascuţite, de parcă ar fi fost tăiat cu o sapă gigantică. Iar mai încolo, către orizont, se întindea platoul împădurit în care era ascuns defileul.

De când se trezise, în urmă cu nouă ore, Peter mersese fără oprire. Nu-i dăduse prin minte nici măcar o singură dată să facă o pauză şi să se odihnească, dar acum, văzând imensitatea ameţitoare a spaţiilor, brusc se simţi stors de ultimele picături de energie.

îşi aruncă ghiozdanul pe jos.

După cele nouă ore de când le ţinea încleştate pe mânerele cârjelor, mâinile i se chirciseră ca nişte gheare. Când le descleştă cu forţa, îşi simţi pielea palmelor cră- pând. în ajun, palmele i se umpluseră de băşici, care se spărseseră, după care se făcuseră noi băşici. îşi turnă peste palmele dureroase apă rece din termos şi începu să jupoaie de pe mânere fâşii de cauciuc. Apoi îşi trase pe mâini şosetele de rezervă şi aruncă iar o privire de jur împrejur.

în clipa aceea, undeva, mai jos, pe la mijlocul pantei, văzu ceva care se mişca. Era

un animal care alerga, săltând printre doi copaci. După cum se mişca, era o vulpe. Peter se ridică pe genunchi.

— Pax!

Iată-l din nou! Dar nu, orice ar fi fost, animalul acesta nu era roşcat, ci cafeniu. Poate că era un coiot.

La gândul acesta, Peter simţi adrenalina scurgân- du-i-se prin vene şi se puse îndată iar în mişcare, cu ghiozdanul lovindu-i-se de spinare, sprijinindu-şi cârjele în versantul dealului. îi luă doar o jumătate de oră ca să coboare panta până în punctul cel mai jos al văii. Aici cârjele se afundau în pământul mlăştinos. încet, plin de noroi până în creştet, încă înainta.

Brusc i se ivi înainte un perete de piatră golaş de vreo trei metri. Stâncile erau mult mai înalte decât i se păruseră din cealaltă parte a văii.

Peter nu-şi dădu timp să se gândească prea mult. îşi aruncă ghiozdanul şi cârjele în sus. Le auzi zăngănind când căzură pe lespedea de piatră. îşi vârî degetele într-o crăpătură a stâncii şi se trase în sus. Ghipsul de pe picior râcâi piatra dură, dar după câtă instrucţie făcuse Voia cu el, avea braţele destul de puternice şi izbuti să se ridice, folosindu-se şi de o adâncitură în stâncă, în care îşi puse piciorul. De acolo, ajunse până la un copac care creştea în afară, apoi la o altă

crăpătură, după care reuşi să se ridice peste prima lespede.

îi luă un ceas ca să se cocoaţe pe stânci, de fiecare dată aruncându-şi înainte cârjele şi ghiozdanul şi apoi căţărându-se şi el după ele. Când ajunse pe culme, gâfâind şi lac de sudoare, se aruncă la pământ sub un pin înalt. îşi goli termosul de apă dintr-o singură înghiţitură şi îşi mâncă ultimul sandvici cu şuncă. Apoi desfăcu al doilea pachet pe care i-l dăduse Voia.

Unt de arahide! Peter simţi că i se pune un nod în gât. îşi aminti de prima dată când găsise Pax un borcan gol de unt de arahide în gunoi. îşi vârâse botul în borcan atât de adânc, încât rămăsese cu el înăuntru. Peter răsese de el ca un dement. îşi îndesă sandviciul înapoi în ghiozdan. îi părea rău că nu-l găsise cu o zi înainte şi că nu li-l dăduse câinilor care scotoceau prin ghene. Se ridică din nou în picioare. Era aproape ora şase şi încă mai avea de parcurs o bucată bună de drum.

Tot mergând, îl urmări imaginea acelor animale cu ochii famelici, ieşind din ascunzătoare şi retrăgându-se din nou ca nişte stafii care acuză. Ar fi vrut să le poată spune că ştie cum este când singura persoană care te-a iubit vreodată şi care a avut grijă de tine deodată dispare. Şi cum dintr-odată toată lumea pare plină de primejdii.

îşi pierduse mama. Oare câţi alţi copii se treziseră în săptămâna aceasta descoperind că lumea se schimbase pentru ei prin pierderea unui părinte, că părinţii lor plecaseră la război şi că se putea să nu se mai întoarcă acasă niciodată? Asta era, firește, cea mai rea dintre suferinţe. Dar mai erau şi suferinţe ceva mai mici. Câţi copii se topeau de dor după fraţii şi surorile lor mai mari de luni în şir? Câţi prieteni fuseseră nevoiţi să se despartă? Câţi copii sufereau de foame? Câţi fuseseră nevoiţi să plece din casele lor? Câţi prieteni necuvântători lăsaseră în urmă, să se descurce cum or putea?

Şi de ce nu lua nimeni în seamă toate lucrurile astea? „Oamenii trebuie să spună adevărul despre preţul războiului”, aşa îi zisese Voia. Oare toate lucrurile astea nu faceau parte din preţul unui război?

Deodată Peter observă cu surprindere că în jurul lui începea să se aştearnă întunericul. Puţin panicat (ar fi trebuit să-şi caute un loc bun în care să înnopteze), se întoarse în toate direcţiile. La un moment dat nimeri cu cârja stângă pe o porţiune unde pietrele se mişcau. Căzu rău peste o cârjă şi în clipa aceea auzi un pocnet scurt. O secundă se temu să nu-şi fi fracturat vreo coastă, dar sunase a lemn. Aterizã pe pământ, ţinând cârja tot sub braţ. La doi metri de el zări partea de jos a cârjei.

— Dyableman!

Cuvântul îi veni pe buze instantaneu. Era un cuvânt satisfăcător. încercă şi alte înjurături şi se simţi destul de bine rostindu-le şi pe ele. Dar pădurea tot mai întunecată îi absorbea strigătele fără a-i răspunde, aşa că, în cele din urmă, stânjenit, se opri din înjurat. Oricum, nu-şi putea permite luxul de a-şi da frâu mâniei. Trebuia să-şi repare cârja şi nu avea să mai fie lumină prea multă vreme.

De jur împrejur copacii îşi etalau braţele lemnoase. Ar fi putut să pună un soi de atelă pe cârja ruptă şi s-o fixeze cu bandă adezivă, dar nu avea secure cu care să taie o ramură. îşi scoase din ghiozdan bâta de baseball, ca să

scotocească după banda adezivă. în momentul acela, îşi dădu seama că soluţia problemei se afla chiar în mâinile lui.

Alinie cele două bucăţi al cârjei, aşează deasupra lor bâta şi începu să o lipească, înfăşurând în jurul ei bandă adezivă. După ce termină, se lăsă pe ea cu toată greutatea ca s-o încerce. îl ţinea. Era solidă şi puternică. Ar fi vrut să-i poată spune Volei că avusese dreptate când îi spusese că o să-i trebuiască bâta în călătoria asta.

Se aşeză din nou în genunchi lângă ghiozdan. Accidentul acesta fusese un avertisment. Scoase din ghiozdan lucrurile de care avea nevoie ca să se pregătească pentru noapte, după care săpă o mică groapă în pământ şi o umplu cu o grămăjoară de vreascuri şi de iarbă uscată. Scăpără un chibrit sub ele şi aprinse un mic foc.

Ţinu briceagul de vânătoare deasupra flăcării până ce socoti el că s-a sterilizat, apoi, strângând din dinţi, îşi crestă băşicile nou formate în palmă. Durerea îi smulse un geamăt, dar se unse cu alifia de la Voia şi inspiră profund de câteva ori şi, până la urmă, durerea începu să se stingă. Mirosul de ierburi îi readuse în memorie instantaneu bucătăria Volei. Se întrebă dacă Voia o fi acolo. Cum se descurca ea fără piciorul acela greu din lemn care s-o fixeze?

înainte de a pune deoparte briceagul, îl ridică în faţa ochilor. Ultimele licăriri ale flăcării dansau pe lamă. îşi aminti cum văzuse cuţitul Volei în prima zi şi cât fusese de şocat când Voia îşi cioplise o aşchie de pe piciorul de lemn.

Peter îşi ridică jeanşii. îşi apăsă lama briceagului cu latul pe pulpă şi încercă să-şi închipuie cum ar fi să-şi cioplească o bucăţică de carne din picior pentru că îl deranja, pentru că piciorul nu era perfect?

Apoi auzi un coiot urlând. Un altul îi răspunse de departe. Peter simţi un fior pe şira spinării. întoarse lama briceagului şi-şi apăsă ascuţişul rece pe piele. Deodată sări în sus. Crestătura nu avea decât o jumătate de centimetru, dar usturimea era atroce. Vasăzică aveai nişte avantaje şi când aveai un picior din lemn.

Din tăietură se ivi întâi o mărgică de sânge, apoi, când mărgică o luă la vale, Peter desenă din ea silueta unei vulpi. Trasă cu vârful degetului un nas ascuţit, apoi două urechi. Apoi, mângâlind cu degetul mare, îi desenă şi blana de pe spinare.

Pax... Mâine....

Un jurământ cu sânge sub forma unui vulpoi roşcat.

Hh

Cu trei şoareci Pax îşi pusese binişor burta la cale. Din gură îi atârna acum un bizam[1], prima lui pradă mai consistentă. O să le ajungă Zbârlitei şi Sfrijitului pe toată ziua. După o noapte lungă de vânătoare, abia aştepta să se culce, dar, ca de obicei, până acasă făcu tot felul de ocoluri pentru a induce în eroare vreun posibil prădător. Mirosul pe care îl lăsase în urmă Sfrijitul când îl mutaseră era încă destul de puternic şi îi făcea pe toţi trei vulnerabili.

Primele raze ale zorilor aprinseră ierburile. Privirea îi fu atrasă de ceva ce se mişca. Era Zbârlită. Se afla la câteva salturi distanţă de vizuină, în poiană, în loc să stea în prag, unde stătea de obicei, păzindu-l pe Sfrijit. Pax o privi cum saltă, ca atunci când dădea alarma, dar în glumă de data aceasta. Apoi vulpiţa se dădu de-a rostogolul, lovind iarba cu picioarele. Dar după aceea Pax văzu un lucru care îl miră şi mai tare: capul Sfrijitului, săltând în sus şi-n jos.

---

1 Bizam sau şobolan moscat, rozător semiacvatic care trăieşte în America de Nord şi Europa, inclusiv în România, unde a ajuns pe la jumătatea secolului al XX-lea (n. tr.).

Sfrijitul era afară din vizuină şi se juca.

Pax puse bizamul pe jos şi o strigă pe Zbârlită.

Sfrijitul întoarse şi el capul.

Pax strigă din nou, ca să se convingă.

Iar Sfrijitul răspunse. Auzea din nou.

Sentimentul de uşurare pe care îl simţi Pax era atât de copleşitor, încât pentru o clipă vulpoiul nu a mai fost în stare să se mişte. Mai înainte îl iubea doar pe băiatul lui. Acum era plin ochi de iubire pentru vulpiţa cea zbârlită şi pentru jerpelitul de frate-său. Şi ei erau în siguranţă.

Alergă până în celălalt capăt al poienii. Zbârlită şi Sfrijitul se despărţiră ca să-i facă loc între ei. Pax se aruncă pe spate, iar Sfrijitul căzu peste el. Pax se rostogoli uşor peste Sfrijit, atent să nu-i stârnească vreun icnet de durere, dar nu auzi decât cum puiul torcea de încântare.

Timp de un ceas cele trei vulpi se jucară. Sfrijitul trebuia să facă des pauză să se odihnească şi atunci se opreau şi ceilalţi doi şi se aşezau de-o parte şi de alta a puiului. Şi toţi trei îşi înălţau feţele către soarele dimineţii, asemenea florilor de piciorul-cocoşului dimpreju- rul lor.

Până când, deodată, Zbârlită sări drept în picioare, cu nările fremătând.

Pax simţi şi el mirosul. Era acelaşi miros ameninţător care îl neliniştea de două zile

încoace. Dar de data asta nu mai era doar un iz ca un fir subţirel plutind în aer. De data asta mirosul era puternic şi devenea tot mai puternic.

— *Coiot!* Zbârlită făcu un salt spre vizuină, se întoarse spre poiană, apoi sări înapoi spre Sfrijit. Pax n-o mai văzuse niciodată atât de panicată.

în secunda aceea, toţi trei îşi ciuliră urechile înspre acelaşi loc din pădure. Undeva, în direcţia aceea, freamătul vegetaţiei era stârnit de o creatură ce păşea iară să se ascundă, o creatură care nu avea nevoie să se furişeze ca să câştige un avantaj. Venea spre nord, urcând dinspre defileu. Se îndrepta spre poiană.

Coiotul urmărea mirosul lăsat de Sfrijit.

Zbârlită îl îndemnă pe fratele ei să se ridice şi îi strigă lui Pax:

— *Ai grijă de el!*

Pax îl mână pe Sfrijit înapoi în vizuină, după care, învârtindu-se încoace şi încolo prin faţa intrării, o urmări pe Zbârlită care se îndreptă înspre locul de unde se auzise foşnetul, precaută, cu picioarele rigide. Apoi se opri. Ciuli urechile, cu crupa ridicată.

Şi atunci, în faţa ei, exact în locul în care tufele de ienupăr rămăseseră aplecate de când îl târâseră pe Sfrijit încoace, ieşi un coiot dungat, cenuşiu închis, cu capul plecat spre pământ.

Zbârlită lătră. Coiotul îşi ridică brusc capul. Zbârlită lătră din nou şi sări în poiană.

Coiotul îşi înălţă capul şi făcu un pas înspre ea, apoi îşi aplecă botul ca să ia din nou urma Sfrijitului.

Un instinct adânc îi spunea lui Pax să o ia la fugă. Coiotul era un mascul înalt şi foarte musculos. Dar un instinct şi mai adânc îi aminti lui Pax că în vizuină Sfrijitul era fără apărare.

Zbârlită îşi ignoră şi ea instinctul de a o lua la fugă. în schimb, se repezi drept spre coiot şi-l izbi în coastă.

Coiotul se întoarse, clănţăni din dinţi şi o ciupi pe Zbârlită de un picior dinapoi. Vulpiţa începu să şchiopăteze alergând prin poiană şi scheunând ca şi când ar fi fost rănită. Coiotul se uită la ea cu atenţie, dar îndată se scutură. Recunoscuse vicleşugul Zbârlitei, aşa că reveni la mirosul pe care îl urmărea.

Zbârlită sări din nou înaintea coiotului şi îl privi drept în faţă, cu spinarea arcuită. Din gâtlej îi ieşi un urlet răguşit cum Pax nu mai auzise niciodată.

Pentru o secundă, coiotul se trase înapoi. Părea mirat că o vulpe atât de mică are curajul să-i stea în cale. Apoi îşi strânse umerii în poziţia de atac şi-şi arătă colţii.

Pax îşi simţi trupul încordându-se şi începu să mârâie. în vizuină, Sfrijitul începu să scheaune.

Coiotul sări la Zbârlită şi o trânti la pământ. O clipă Pax nu mai văzu din iarbă decât blană şi colţi sclipind şi auzi doar lătrături şi mârâituri ameninţătoare. După aceea însă Zbârlită reuşi să scape din ghearele coiotului şi făcu un salt înapoi spre mijlocul poienii. Un singur salt.

Pax pricepu că vulpiţa încerca să-l atragă pe coiot departe de locul unde se afla Sfrijitul. Ferindu-se de atingerea coiotului, Zbârlită îl tot întărâtă, atrăgându-l până lângă arborele de chihlimbar.

Aici vulpiţa sări pe trunchiul contorsionat al copacului, aşa cum făcuse Pax mai înainte. Păşi cu grijă pe ramura cea mai joasă, fără să-şi ia o clipă ochii de la coiotul care de jos mârâia la ea şi-i urmărea fiecare mişcare. Când ajunse la locul în care ramura se bifurca, Zbârlită era deja la o distanţă bunicică de creştetul coiotului şi de acolo începu să sâsâie spre el batjocoritor.

Coiotul sări în sus, dar nu reuşi să prindă între colţi decât câteva frunze şi nişte coajă de copac. Făcu roată prin groapa de sub ramura pe care stătea Zbârlită, căutând un loc mai înalt, apoi sări din nou spre ramură.
Reuşi să se agaţe de ramură cu labele din faţă şi să se atârne de ea, dar numai pentru o secundă, după care căzu la pământ. Apoi îşi adună din nou puterile şi făcu un nou salt.

De unde se afla, Pax observă că Zbârlită înaintase către vârful ramurii cât de departe putuse, dar coiotul urma să ajungă în cele din urmă la ea sau o să-şi piardă răbdarea şi o să se întoarcă la acţiunea din care fusese întrerupt. Zbârlită o să se ia după el şi o să se lupte cu el până ce coiotul o s-o rupă în bucăţi.

— *Stai pe loc!* îi ordonă atunci Pax Sfrijitului şi se repezi în poiană.

Peter privi lung.

Lângă zidurile din partea de sus a fabricii existase mai înainte un mesteacăn. El şi prietenii lui îi spuneau Copacul-pirat, fiindcă toamna, când frunzele i se îngălbeneau, arăta de parcă ar fi fost acoperit cu bani de aur. Odată, pe vremea când Pax era încă un pui, îl legase de trunchiul mesteacănului, fiindcă vulpoiului nu-i plăcea jocul lor de-a războiul. Copacul-pirat era încă în picioare, dar acum din ramuri îi atârnau numai nişte scame înnegrite. Cu excepţia clădirii fabricii, nu mai puteai recunoaşte nimic de pe acolo.

în partea de jos a câmpului nu mai rămăsese niciun copac în picioare. Toţi zăceau la pământ, dezrădăcinaţi, cu trunchiurile spintecate de explozii. Pe porţiuni întinse în jurul lor iarba arsă se transformase în cenuşă. Malul râului era presărat cu resturi de bibani, raci, ţestoase şi broaşte din care se înfruptaseră ciorile.

Dar cel mai tare se îngrozi Peter când dădu cu ochii de apa râului. Ultima dată când fusese pe aici, sărise în bulboana de la capătul din aval al defileului. în ziua aceea apa sclipea şi era atât de limpede, încât se puteau vedea prin ea tulpinile de un verde pal ale trestiilor, irizaţiile solzilor păstrăvilor, şi chiar, privind în sus, ţesătura albăstruie de pe aripile libelulelor care zburau razant la suprafaţa apei. Avusese

atunci impresia că înoată printre nişte diamante lichide.

Acum râul era plin de bolovani acoperiţi de noroi, iar bulboana lui arăta ca un cerc de un cafeniu hâd. Din albia largă a râului mai rămăsese doar jumătate. Malurile joase, pline de nămol, scorojite la suprafaţă ca argila uscată, miroseau a moarte.

Miza întregului război era apa. Peter îşi aminti că Voia îl întrebase de partea cui luptă tatăl său.

Peter îi răspunsese, uluit de întrebare şi indignat:

— De partea cea dreaptă!

— Băiete, spusese atunci Voia, şi repetă, ca să fie sigură că o ascultă cu atenţie: Băiete! Crezi că cineva în istoria acestei lumi a pornit vreodată la luptă pentru partea nedreaptă?

în clipa aceea vântul începu să bată mai tare şi prinse a vui peste câmp, înălţând în aer vârtejuri de cenuşă. Peter încercă să se închipuie jucându-se din nou în locul acela. O să mai treacă încă multă vreme până când vreun copil o să se joace acolo.

Vulturii ce pluteau lin pe deasupra lui erau singurele fiinţe vii din câte putea vedea el. Cu atâtea leşuri peste tot, trebuie că se tot ospătau de zile în şir. îi privi, încremenit de tristeţea imaginii care i se înfăţişa privirii. Doi vulturi, cei care erau cel mai aproape de el,

zburau în cerc deasupra unei tufe de cucută, aproape de malul râului, probabil cugetând încă dacă să se întoarcă sau nu ca să termine ceea ce mâncau înainte de a fi întrerupţi de Peter.

Şi ceea ce mâncau putea fi... Peter nu fu în stare să gândească asta, dar nici să-şi şteargă din minte gândul acesta nu reuşi. Dacă Pax era prin preajmă, cu siguranţă era mort deja. Iar dacă era mort, atunci Peter putea găsi dovada, ghidându-se după vulturi.

Păsările pluteau încet, leneşe, pe deasupra a trei locuri distincte: unul era cel deasupra căruia se învârteau cei doi vulturi, dar mai erau încă două locuri pe malul opus al râului. Mâncarea lor nu urma să dispară de acolo.

Peter îşi aruncă ghiozdanul pe jos. Eliberat de povară, parcurse distanţa până la tufa de cucută din câţiva paşi, sprijinindu-se pe cârje. Dedesubtul tufei văzu exact lucrul de care se temuse: o coadă de vulpe, cu inconfundabila pată albă în vârf. Ridică un picior al vulpii.

Leşul fusese curăţat de carne, dar blana rămăsese intactă. Şi nu era roşcată. Nu era roşcată!

Aşadar nu era Pax.

Peter trase aer în piept, suspinând. Ceva mai liniştit, dar încă buimac, coborî până pe malul râului şi intră în apă. Când ajunse în apă

până la brâu, cârjele îi alunecară pe pietrele acoperite de nămol, aşa că le azvârli ca pe nişte sulițe până pe celălalt mal şi plonjă în apă. Pentru prima oară în ultimele aproape două săptămâni piciorul rănit nu-l mai stingherea. înotă cu nădejde.

Ieşi pe malul celălalt. Avea impresia că ghipsul, care se îmbibase de apă, cântărea o sută de kilograme. De altfel, înmuindu-se, ghipsul începuse să se fărâme. Peter scoase briceagul din buzunar şi tăie ghipsul în bucăţi, eliberându-şi piciorul. Piciorul îi atârna, palid şi bleg, dar umflătura se retrăsese, iar vânătaia aproape că dispăruse.

Se târî până la cârje şi şi le propti sub braţe. Când se ridică, reuşi să distingă ce anume atrăgea grupul mai mare de vulturi. Era leşul unui cerb. îi veni în minte tânăra căprioară pe care o văzuse în apropierea casei Volei („Voi, oamenii. Pe toate le distrugeţi!") şi întoarse capul, să nu mai vadă.

La douăzeci de metri de locul acela, ceva mai sus, un alt vultur se învârtea deasupra celui de-al treilea loc. Peter urcă până acolo, alegând, ca să-i fie mai uşor la mers, o potecă pe lângă care iarba era arsă.

La început avu impresia că pe pământul ars nu este nimic. Dar, ajungând mai aproape, văzu mai bine. Era un picior din spate. Nu mai avea carne pe el şi era pârjolit, dar Peter îşi dădu seama că este un picior. Un picior

subţirel, acoperit cu blană neagră, cu o lăbuţă mică, albă. Un smoc de blană jumulită în partea de sus lăsa să se vadă culoarea: un castaniu aprins.

Era un picior de vulpe.

Peter se rezemă în cârje. Poate că totuşi nu era piciorul lui Pax. Nu era prea mic ca să fie al lui? Cât şi-ar fi dorit să fie sigur! Dar în secunda următoare nu-şi mai dori nimic. Ce mai conta? în locul acela o vulpe aproape că-şi pierduse viaţa din pricina unor oameni care o puseseră în pericol. Nu era asta o crimă destul de mare?

Se gândi să înceapă să sape pământul cu mâinile goale şi să îngroape piciorul de vulpe.

Se lăsă la pământ şi îndepărtă cu palma pietrişul de deasupra, descriind un cerc. Dădu cu mâna de ceva şi instantaneu simţi că aerul din plămâni i se transformă în cenuşă.

Sara Pennypacker

Era un soldat de jucărie, uitându-se de-a lungul patului unei puşti pe care o ţinea strâns lipită de obrazul lui verde, gata să ia în cătare pe oricine i-ar fi ieşit înainte.
Atunci Peter se prăbuşi la pământ.
— PAX!

Pax ajunse lângă copac exact când coiotul sărea din nou. Reuşi să se agaţe de ramura copacului. Pax se repezi la el, prinse între dinţi un smoc zdravăn din blana lui dungată şi nu-i mai dădu drumul.

Dintr-o singură mişcare, coiotul se aruncă la pământ şi îşi vârî colţii în umărul lui Pax. Pax reuşi să se elibereze şi începu să se retragă către marginea de sud a poienii, trăgând nădejde că va putea să-l îndepărteze pe coiot atât de copac, cât şi de vizuină, adică de cele două vulpi pe care le iubea.

Coiotul însă nu se luă după el. îşi înălţă capul drept în sus şi trase un lătrat, după care se întoarse iar spre Zbârlită.

Pax se lăsă cu burta la pământ şi o luă din nou târâş spre copac, dar se opri şi, atras de un sunet ce venea dinspre tabără, întoarse capul într-acolo.

Să fi fost oare chiar vocea băiatului lui?

în faţa lui coiotul cel înalt lătră din nou. De data aceasta de undeva veni un răspuns. Trei perechi de urechi se îndreptară spre aceeaşi porţiune a cercului de tufe de ienupăr. în clipa următoare de acolo apăru în fugă încă un

coiot. Era tot un mascul, dar acesta avea blana mai deschisă la culoare şi era scurt şi îndesat. Studie locul, apoi porni în goană către copac.

Zbârlită mai trase un urlet de ameninţare şi îşi zbârli blana, dar Pax citi în ochii ei cât era îngrozită.

Cel de-al doilea coiot lovi cu labele trunchiul copacului.

În clipa aceea Pax auzi din nou vocea băiatului, care îl striga pe nume.

O luă la fugă afară din poiană, printre copaci. Ajungând pe culme, deasupra fabricii, se opri.

Văzu atunci o mulţime de războinici năvălind afară dintre ziduri, cu beţele lor ridicate. Cu toţii alergau spre o siluetă care se afla mai jos, pe pajişte.

Acolo se afla un tânăr cu părul negru, ghemuit pe pământul ars. Să fi fost oare băiatul lui? Vântul bătea dinspre nord, aşa că Pax nu putu să-şi dea seama.

Soldaţii se opriră, agitându-şi beţele ameninţători. Băiatul se ridică în picioare. Era înalt, dar Pax îşi dădu seama că trupul lui nu seamănă cu al lui Peter. Umerii băiatului acestuia erau mai laţi, iar sub un braţ ţinea un fel de prăjină îngustă. Dar şi mai ciudat era faptul că băiatul acesta îşi ţinea capul drept în sus, nu aplecat spre pământ. îi sfida pe bărbaţi, un lucru pe care Pax nu-l văzuse

niciodată la băiatul lui, ba chiar ridică pumnul şi-l agită spre ei.

Un singur soldat alergă mai departe către râu. Acesta avea mişcările tatălui băiatului. Bărbatul strigă, iar glasul lui îi sună lui Pax cunoscut. Dar după aceea bărbatul ajunse lângă băiat şi îl îmbrăţişă. Asta era un lucru pe care Pax nu-l văzuse niciodată la tatăl băiatului.

Oare aceştia doi chiar erau oamenii lui? Pax adulmecă, dar vântul îi aduse în nări numai mirosul de mosc al coioţilor înfuriaţi. Atunci făcu cale întoarsă către poiană.

Peter îl lăsă pe tatăl lui să-l îmbrăţişeze. Trecuseră atâţia ani de când tânjea să simtă că îl strânge protector la pieptul lui. Simţi trupul tatălui zguduindu-se de suspine şi vru să-l asigure că totul era în regulă. Dar nu era. Peter avea pumnii încleştaţi, iar mâna cu care se sprijinea de cârjă ţinea încă soldatul de jucărie.

Peter se desprinse din îmbrăţişare.

— Ce faci aici? Mi-ai spus că doar o să întinzi nişte cabluri...

Şi în clipa aceea pricepu totul. De ce se opriseră ceilalţi, de ce era arsă iarba împrejurul lor, de ce erau răsturnaţi copacii şi de ce era râul împânzit de bolovani. Şi mai ales înţelese că în condiţiile acelea dintr-o vulpe n-avea cum să rămână nimic mai mult decât un picior.

— Ştiai totul!

îşi vârî soldăţelul în buzunar şi ridică de pe jos piciorul de vulpe.

— Ştiai totul! Şi totuşi ai făcut asta!

Pax!

M-

Lui Pax i se păru din nou că aude vocea băiatului. Ciuli urechile încă o dată către tabără.

în clipa aceea vântul îşi schimbă direcţia şi deodată vulpoiul simţi mirosurile de transpiraţie ale războinicilor, de exploziv, de motorină şi de câmp ars. Dar simţi şi mirosul celor doi oameni ai lui.
Alergă înapoi până pe culmea dealului. îl văzu pe băiat ridicând ceva de pe jos. Un băţ. Ba nu, nu un băţ. Ceva rupt şi acoperit cu blană. Mirosul de suferinţă urcă iute dealul. Era proaspăt şi puternic şi venea dinspre băiatul lui. Dar mai era încă unul, vechi, reţinut, dinspre tatăl băiatului. Aşa că mirosul acela nu era numai al lui Peter. Era miros de oameni. Băiatul ridică lucrul acela rupt deasupra capului şi strigă ceva foarte mânios. Apoi strigă iar:
— Pax!
Atunci Pax lătră.
Peter ridică deasupra capului ceea ce mai rămăsese din vulpe şi strigă din nou numele vulpoiului:
— Pax!
De undeva, de mai sus de fabrică, se auzi un lătrat. Deodată toate speranţele lui Peter reînviară. Dar nu, probabil că doar i se năzărea lui că aude lătratul lui Pax.
Şi totuşi privi de-a lungul coamei dealului. Atunci văzu ceva roşcat. Şi o coadă cu vârful alb. Vulpoiul apăru în câmp deschis, se înălţă pe picioarele dinapoi (pe amândouă?) şi privi drept spre el.

Peter puse piciorul de vulpe în mâna tatălui lui.

— Ingroapă-1! îi spuse.

Apoi îşi înşfacă şi cealaltă cârjă şi se întoarse spre deal.

— Peter, aşteaptă! Trebuie să înţelegi. Asta este datoria mea, zise tatăl.

Atunci Peter îndreptă un deget către vulpoiul de pe culmea dealului şi îşi lovi pieptul cu pumnul atât de tare, încât îl duru.

— Iar aceea este datoria mea! spuse el.

Tatăl său îi strigă să fie atent la fire. îi strigă să se oprească. Peter văzu firele şi trecu peste ele. Dar nu se opri din drum. Fiindcă vulpoiul lui îl aştepta pe coama dealului, iar între ei doi încă era o distanţă. La fiecare pas Peter îşi înfigea cârjele în pământ şi păşea înainte, micşorând treptat distanţa dintre ei.

Când ajunse aproape de Pax, după ce tricoul i se uscase o dată şi apoi i se udase din nou de transpiraţie, se opri şi îl strigă pe Pax. Vulpoiul întoarse capul, apoi începu să alerge înspre copaci. Pe toate patru picioarele. Astfel Peter avu certitudinea că Pax nu era rănit.

Peter îl urmă. Dar, când se apropie de el, Pax o luă iar la fugă, galopând printre copaci.

Peter merse mai departe după el. Nu-i purta pică lui Pax că îl punea la încercare. El fusese cel care îi înşelase încrederea. Cum era vulpoiul să nu se supere pe el? Cum să nu aibă nevoie să se asigure din nou de loialitatea lui

Peter? Dacă aşa voia Pax, Peter avea să-i facă pe plac. Era o pedeapsă corectă. Il urmă pe Pax printre copaci o sută de metri, apoi încă o sută.

Deodată ajunseră într-o poiană. Aici vulpoiul se opri şi aşteptă. Peter întinse mâna spre el. îi oferi mâna lui.

— îmi pare rău, îmi pare aşa de rău...

Pax se uită drept la Peter, apoi îi prinse încheietura mâinii cu dinţii. Peter îşi simţi pulsul bătând sub strânsoarea dinţilor lui, suficient de puternică să nu-şi poată retrage mâna. Suficient de puternică să-i stârnească lui Peter propria sălbăticie. Doi nu înseamnă neapărat doi.

Apoi Pax dădu drumul încheieturii lui Peter şi o luă la fugă prin poiană către un copac încovoiat, în jurul căruia dădeau târcoale doi coioţi. Pax se repezi la cel mai înalt dintre ei.

— Nu, Pax! Vino înapoi!

Copacul era atât de departe. Mai erau până la el cel puţin cincizeci de metri. Peter îşi înfipse cârjele în iarbă şi se repezi şi el într-acolo.

Când ajunse la vreo doisprezece metri, văzu în copac animalul pe care îl hăituiau coioţii, o altă vulpe, cu blana de o culoare foarte intensă şi cu o mutriţă ascuţită şi delicată. Era o vulpiţă. Avea o rană la piciorul

din spate şi sângera. Şfichiuia din coadă, dar în loc să fie stufoasă, coada ei era pârlită.

De sus, de pe ramură, vulpiţa îl pocni pe unul dintre coioţi în bătaie de joc. Pe celălalt îl izbi Pax în coaste. Peter observă că Pax şi vulpiţa acţionează împreună.

Dar îşi dădu seama şi că n-aveau cum să iasă învingători în faţa coioţilor.

Peter se repezi spre copac, strigând, dar coioţii nu-l luară în seamă. Cel mai înalt se întoarse pe loc şi îşi vârî colţii în gâtul lui Pax. Vulpoiul scheună.

Atunci Peter începu să răcnească furios. Se propti bine într-una dintre cârje şi, lăsându-se pe spate, o azvârli pe cealaltă, cu tot cu bâta de baseball din frasin alb, cât de tare putu, ţintind între cei doi coioţi.

Amândoi se răsuciră spre el, indignaţi. Copacul răsună de lovitura bâtei. Atunci cel înalt o luă la goană, dispărând printre tufişuri. Celălalt fugi vreo zece metri, apoi se opri şi se întoarse, uitându-se drept la Peter şi dezgolindu-şi colţii.

Peter îşi arătă şi el dinţii. Alături de el, Pax începu să mârâie, cu blana de pe greabăn zbârlită, gata să sară la coiot. Peter ridică şi cea de-a doua câijă deasupra capului şi o azvârli, răcnind, iar Pax mârâi din nou.

Atunci coiotul cel palid dădu înapoi, surprins. într-un final se întoarse cu spatele şi dispăru şi el în poiană.

Peter se rezemă de trunchiul copacului şi se lăsă să alunece în jos, tremurând din tot corpul.

îndată Pax sări pe el, dând din coadă sub gâtul lui, lingându-l pe faţă, mirosindu-i piciorul rănit, apoi lipin- du-şi din nou botul de faţa lui. Peter îl luă în braţe şi îşi apăsă obrazul de blana vulpoiului, care mirosea a pin. — Eşti teafăr, eşti teafăr, eşti teafăr! Vulpiţa sări de pe ramură pe deasupra lor şi, aterizând pe pământ, se făcu nevăzută în tufişurile de ienu- păr care mărgineau poiana. Pax înălţă capul şi lătră după ea, fără să se desprindă din braţele lui Peter.

O clipă mai târziu, Peter zări ivindu-se dintre tufe un botic negru, urmat îndată de o vulpe costelivă, cam de dimensiunile lui Pax pe la vârsta de opt luni. Puiul clipi din pricina luminii, apoi înaintă în poiană, păşind pe trei picioare. în urma lui apăru din nou vulpiţa, care strigă la puiul cel sfrijit, aruncând spre Pax priviri neîncrezătoare.

Pax se eliberă din braţele lui Peter şi lătră din nou spre ea. Puiul cu trei picioare mai făcu câţiva paşi, apro- piindu-se de cei doi. Şchiopăta tare rău. Peter îşi dădu seama că îşi pierduse piciorul de curând. Şi în clipa aceea făcu legătura.

întinse mâna spre pui şi îl chemă spre el cu glas blând. Ezitând, uitându-se când spre Peter, când spre Pax, puiul de vulpe se apropie de ei cu mersul lui împleticit. Apoi îşi vârî creştetul sub bărbia lui Pax.

Peter întinse un deget spre el. Puiul rănit îl lăsă să-l mângâie pe gât o secundă, apoi se grăbi să se retragă acolo unde se simţea în siguranţă, lângă vulpiţă.

împreună, cele două vulpi se uitară la Pax încrezătoare, apoi se făcură nevăzute între tufe.

Şi, în clipa aceea, Peter pricepu. Vulpoiul lui le aparţinea lor de acum. Iar ei îi aparţineau lui. Erau inseparabili.

Bătuse atâta cale până aici. Atâta cale...

Peter se lăsă în genunchi. îşi puse o mână pe spatele lui Pax şi îi simţi muşchii încordându-se.

Peter privi de jur împrejur. Acum pădurea i se părea primejdioasă, plină de coioţi şi de urşi şi, în curând, şi de oameni care urmau să se lupte. Se uită apoi spre vulpoiul lui, care încă stătea în cumpănă dacă să-şi urmeze noua familie sau nu.

— Pleacă, îi spuse. Este în regulă.

Dar nu era în regulă. Durerea îl goli de puteri şi îl lăsă fără suflu, ca şi când cineva l-ar fi izbit cu piciorul drept în inimă. îşi retrase mâna, fiindcă Pax îi simţea durerea şi aşa nu putea pleca.

— Pleacă!
Pax o zbughi spre tufişuri. Apoi se întoarse să se mai uite o dată la băiatul lui.
Peter îşi simţi lacrimile curgându-i pe obraji, dar nu le şterse.
Pax sări înapoi şi, scâncind, începu să-i lingă lacrimile de pe obraji.
Peter îl dădu jos de pe el. îşi găsi cârja şi se ridică în picioare.
— Nu. Nu vreau să stai. Am să las întotdeauna uşa verandei deschisă, dar acum trebuie să pleci.
Pax se uită spre tufişuri, apoi din nou privi spre faţa băiatului lui.
Peter îşi vârî mâna în buzunar, scoase de acolo soldăţelul şi-l ridică deasupra capului.
Pax înălţă capul, cu ochii ţintă la mâna lui Peter. Şi atunci Peter azvârli soldatul de plastic peste tufişuri, în pădure, cât de departe putu.

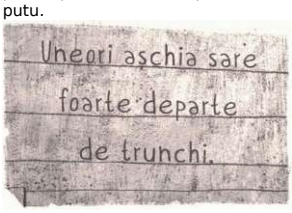

Mulţumiri

Vulpile roşii. Cu cât am citit mai mult despre ele, cu atât mai mult am ajuns să le admir şi cu atât am fost mai hotărâtă să le înfăţişez în cartea aceasta cu respectul cuvenit. Îi rămân îndatorată lui Matthew Walter, biolog din statul New York şi observator priceput al naturii, care şi-a petrecut ani de zile studiind vulpile roşii în mediul lor. Acolo unde comportamentul vulpilor din această carte este redat corect, datorez reuşita faptului că el mi-a împărtăşit experienţa sa. Acolo unde nu este, am ales mai degrabă să depăn firul poveştii, îi îndemn pe cititorii mei să întreprindă propriile lor cercetări în legătură cu aceste splendide animale.

Fără următoarele persoane, *Pax* ar fi rămas până în ziua de astăzi doar o grămadă de pagini mototolite, aruncate pe jos. Ele sunt: copiii mei, care, deşi sunt mari, îmi amintesc mereu ce legături extraordinare se pot stabili între copii şi animale; grupurile mele literare, atât din nord, cât şi din sud – scriitori inteligenţi, care au dovedit putere de înţelegere şi care nu tolerează lâncezeala în exprimare; agentul meu literar, Steven Malk, care a înţeles şi a iubit această carte din ziua în care i-am împărtăşit sâmburele de poveste din care s-a născut; toţi cei de la Editura HarperCollins, pentru sprijinul nemaipomenit

pe care mi l-au dat; răbdătorul David, pentru tot timpul pe care l-am petrecut cu vulpile.

Şi în sfârşit, Chris Crutcher, căruia îi mulţumesc pentru povestea de dincolo de povestea din poveste. Ştie el care.

Grupul Editorial ART Comenzi – Cartea prin poștă
C.E 4, O.E 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576;
fax: 021 369 31 99 Comenzi – online
www.editura-arthur.ro

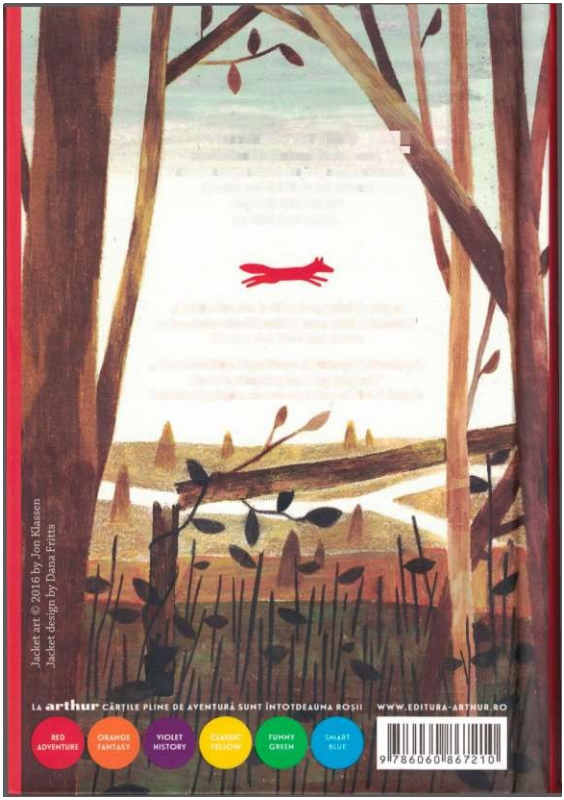

Bestseller ***New York Times*** şi ^B nominalizată la National Book Award, * ***Pax*** e o carte puternică despre preţul războiului, aşa cum este el trăit de doi prieteni despărţiţi fără voia lor: un băiat şi un vulpoi

„Cartea ***Pax*** este la fel ca Pax, puiul de vulpe: pe jumătate neîmblânzită şi întru totul minunată."
The New York Times Book Review

„De o onestitate dogoritoare şi dureros de frumoasă, ***Pax*** este, simplu spus, o capodoperă."
Katherine Applegate, autoarea cărţii *Ivan cel Fără de Seamăn*

9786060867210